CHRIS WHITAKER

YOUNG

ETERNII

DE LA AUTORUL ROMANULUI
ÎNCEPEM CU SFÂRȘITUL,
BESTSELLER *NEW YORK TIMES*
ȘI CÂȘTIGĂTOR AL
CWA GOLD DAGGER AWARD
PENTRU CEL MAI BUN ROMAN *CRIME*

FICTION CONNECTION

TREI

virtual-project.eu

CHRIS WHITAKER

ETERNII

Original: *The Forevers* (2021)

Traducere din limba engleză:
IRINA-MARINA BORȚOI

virtual-project.eu

— 2023 —

Pentru Isabella,
care nu mă lasă niciodată să dorm

Probabilitatea ca un asteroid sau o cometă de dimensiuni potențial catastrofale să gonească spre Pământ este de exact 1 la 1. Este un fapt 100% sigur, o certitudine.

Singura variabilă este când.

Gordon L. Dillow

1

Mae credea că se va simți mult mai tulburată prima dată când va vedea un cadavru. O panică oarbă, răsuflarea tăiată, nori negri și tunete.

În schimb, valuri blânde se rostogoleau sub un cer atât de luminos, încât ridică o mână drept pavăză. Lumea se învârtea de parcă habar n-avea ce se petrece, de parcă nu-i păsa.

Chiulise de la engleză și traversase terenul de hochei până la pădurea de dincolo de el, găsise marginea stâncii și urmase poteca până la plajă.

Acesta era locul ei, locul unde se ducea ca să uite.

Aruncă o privire peste umăr și îl zări venind în urma ei.

Hugo Prince era tot ceea ce detesta.

— Trebuie să vorbim despre aseară.

Hugo îi aruncă un zâmbet exersat, dar când văzu cadavrul, se dădu înapoi clătinându-se, iar chipul îi păli.

— Ce e? E...

Încercă să o apuce de braț, dar ea se scutură.

— Du-te și cheamă pe cineva, îi zise Mae.

Prea calmă, asta avea să-i spună Hugo mai târziu polițistului. Mae era prea calmă, de parcă nu era o ființă omenească.

Dădu să vorbească, dar ea îl întrerupse.

— Chiar vrei ca lumea să știe de ce ai venit după mine până aici?

Mae văzu cum chipul lui căpăta o expresie rușinată.

— M-ai auzit când am țipat. Ai venit să mă ajuți.

— Ascultă, Mae...

Mae ura faptul că Hugo îi știa numele, ura până și faptul că o privea. El exista într-o dimensiune alternativă în care dacă erai bun la sport însemna că ești un om bun. În care fetele râdeau la glumele tale de rahat, își răsuceau o șuviță pe deget și făceau pe proastele ca să te simți superior.

— Du-te! urlă ea, atât de tare încât el o luă la goană, făcând păsările să-și ia zborul de pe crengi în timp ce traversa pădurea alergând nebunește.

Fata moartă zăcea cu faţa în jos, cu părul cenuşiu răsfirat de parcă ar fi fost aşezată înadins în poziţia aceea pentru a fi fotografiată. Un fel de capodoperă îngrozitoare pe care Mae ştia că nu o va uita niciodată.

Găsi un ghiozdan pe stânci, iar înăuntru era un portofel. Mae scoase bancnotele şi le vârî în buzunar.

Valurile se întretăiau, spărgându-se de stânci, o mie de nuanţe de albastru preschimbate în alb în timp ce Mae întinse mâna şi o întoarse.

Ochii lui Abi Manton erau la fel de goi ca sufletul ei.

Mae văzu tatuajul care ieşea de sub ceasul de aur al fetei.

Mâzgălituri închise la culoare peste venele albastre.

Pe încheietura lui Mae era acelaşi cuvânt, de parcă erau două părţi ale unui întreg.

Al treilea cadavru într-o lună.

James Wilson şi Melissa Rowen fuseseră găsiţi împreună, spânzuraţi de stejarul de lângă poarta şcolii.

Domnul Silver a vorbit despre sinucidere de parcă era contagioasă, un fel de poluant care infesta minţile uşor impresionabile, înlocuind speranţa cu disperarea. Le-a spus că forţa interioară este o alegere, la genul acela de adunări la care profesorii se ştergeau la ochi şi scuturau din cap, nevenindu-le să creadă.

În tot acest timp, Mae îi vedea pe ceilalţi schimbând priviri precaute.

Cu toţii ştiau ce va urma.

Cu toţii ştiau că e doar începutul.

2

Spuneau că, atunci când a apărut ştirea, Mae a ieşit în grădină şi s-a uitat la cer de parcă era în flăcări.

Şapte ani, prima zi de vară, singurele ei griji fiind să deprindă scrisul de mână, adunarea şi ce să poarte la petrecerea lui Abi Manton.

Parcă trecuseră o sută de ani de atunci, nu zece.

Uneori închidea ochii şi încerca să-şi amintească vremea dinainte, când minutele şi orele se scurgeau într-un lac fără fund în care se întâlneau viitorul şi trecutul. Dar apoi se gândea că poate viaţa a început şi s-a sfârşit în seara când părinţii ei stăteau unul lângă altul în faţa televizorului în timp ce banda cu ştirile de ultimă oră a apărut în partea de jos a filmului la care se uitau.

L-a simţit pe tatăl ei cum se întoarce şi se uită lung la ea.

O ţinea strâns de mână pe mama ei, cu degetele întrepătrunse. Nu i-au spus decât mai târziu, dar când a auzit că e vorba de spaţiu, şi-a lăsat cartea să cadă pe podea şi a ieşit.

A stat desculţă pe iarbă şi s-a uitat la lună în timp ce licuricii scânteiau deasupra câmpiei care se întindea în spate.

În stânga şi în dreapta, vecinii făceau la fel.

Stan şi Mary. Luke şi Lydia.

Şi Abi.

Stăteau într-un şir de curţi separate de garduri scunde şi priveau aerul înserării de parcă Selena nu s-ar fi aflat la un miliard de kilometri distanţă. Atunci nu părea să fie sfârşitul, mai degrabă era un fenomen, un miracol născut dintr-o soartă imposibilă, o probabilitate atât de spectaculos de redusă, încât nu putea decât să fi fost predestinată.

— O să murim? a întrebat Abi.

— Nu, a zis Mae.

Abi a întins braţul prin gard.

Mae a luat-o de mână.

★★★

În zilele următoare, ziarele s-au umplut de opinii experte, de

judecăți venite de la predicatori ai apocalipsei și de la oameni de știință amatori. Bărbatul care l-a văzut primul lucra la NASA și numele său era Juan Martin Morales. El era persoana care stătea în fața microfoanelor, își ștergea sudoarea de pe frunte și își freca barba de trei zile, în timp ce niște jurnaliști atent selecționați îl bombardau cu întrebări.

Morales i-a dat numele de Selena.

Numele său adevărat era asteroidul 8050XF11.

Mai târziu aveau să afle că Selena era numele fiicei lui și că aceasta murise la vârsta de trei ani, din pricina unei boli atât de lumești încât Morales a ignorat orice referire la Ziua Judecății și a expus niște date simple.

Dacă acest lucru o să se întâmple vreodată, întotdeauna am sperat să-l detectăm suficient de devreme cât să facem ceva în privința asta.

Avem un deceniu să salvăm planeta.

Toată copilăria ei și mult după aceea, Mae avea să audă ultima frază repetată iar și iar. Avea să o vadă scrisă cu spray în stația de autobuz în fiecare dimineață când mergea la școală. Urma să fie difuzată la radio, la televizor și să o tipărească pe coperta a o mie de reviste.

Cu toate că priveau altfel timpul, acesta trecea neștiutor și nepăsător. Anotimpurile se schimbau, căldura se transforma în zăpadă, copacii își lepădau frunzele, iar anii de școală începeau și se sfârșeau.

Mae urmărea nenorocirea din localitatea ei de coastă, atât de departe de orașe, încât ai fi zis că fețele manifestanților violenți aparțineau altei specii. În fiecare seară, știrile erau pline de furie, frică și credință.

În dimineața când Mae a împlinit zece ani, s-a ghemuit pe canapea, cu mâna pe burta tot mai mare a mamei sale. Afară, păsările ciripeau când au pornit televizorul și au urmărit o rachetă care a străpuns cerul și nimic altceva.

Morales a devenit chipul lumii, speranța colectivă a tuturor națiunilor. După fiecare încercare de salvare, urca pe podium și răspundea la întrebări ca un politician suferind, dar cei mai mulți citeau eșecul în ochii lui obosiți. Se scărpina în barba lungă și

grizonantă deja și spunea că Selena va fi cu atât mai ușor de abordat cu cât va veni mai aproape.

Și a venit.

Și-a croit un drum neabătut, evitând furtuni solare și retrăgându-se. Era la milioane de kilometri distanță, dar impactul ei se simțea zi de zi în nenumărate feluri. La științe, Mae învăța despre tractoare gravitaționale și sonde de impactare, la matematică, despre viteza relativă și unghiul de deviere necesar. Învăța că vor trebui să încetinească asteroidul Selena cu un centimetru pe secundă ca să-l devieze de la traseu. În fiecare seară, Mae ținea degetul mare și arătătorul ușor depărtate.

Un centimetru e aproape nimic, spunea în timp ce tatăl ei stătea la fereastră și privea stelele de parcă s-ar fi stins în fața ochilor săi.

★★★

În timp ce lumea era zdruncinată de un nou soi de teroare, Morales și echipa lui au trimis naveta spațială Saviour 3 într-o nouă încercare de a-i schimba soarta.

Mae s-a dus la Londra să urmărească lansarea pe ecranul uriaș de lângă Tower Bridge. Într-o mulțime de un milion de persoane, bunica ei a strâns-o tare de braț în timp ce artificiile scânteiau deasupra Tamisei și bărbați obosiți vindeau brățări luminoase și tricouri comemorative. Sora ei a dormit tot timpul, liniștită în cărucior, prea mică să inspire panica din aerul efemer.

Carnavalul a durat două săptămâni.

Apoi Morales a urcat pe scena mondială și a scuturat încă o dată din cap.

Înainte, Mae nu o mai văzuse niciodată pe bunica ei plângând.

În cele mai multe nopți, Mae stătea întinsă pe plajă cu Abi și Felix și privea cerul nopții în toată splendoarea sa perfectă și nesfârșită. Se gândea la credință și la limitările sale, la orbirea ei față de tot ce Mae știa și spera.

Lauda finem, mottoul școlii Sacred Heart.

Slavă până la sfârșit.

La filosofie, Mae se uita la tablă și la literele îngroșate:

Dacă nu ar exista consecințe, dacă ai putea face orice, dacă ai putea îndrepta orice rău, oricât de mic, cum ți-ai petrece ultimele zile?

Subiectul era etica. Dezbaterea a devenit atât de aprinsă, încât domnul Norton a trebuit să-i despartă pe Liam Carter și Sullivan Reed.

Era o întrebare asupra căreia Mae a zăbovit destul de mult. Răspunsul o ținea trează noaptea. Cu toate că abia după eșecul lui Saviour 9 și-a îngăduit să dea piept cu adevărul esențial, copleșitor.

Avea șaptesprezece ani. Urma să moară peste o lună.

3

BINE AŢI VENIT ÎN MINUNATUL WEST-ON-SEA.

Indicatorul se legăna uşor în bătaia vântului în timp ce Mae trăgea ultimele fumuri din ţigară şi privea cum un nor de furtună se apropia încet.

Bărci de pescuit ruginite se înălţau şi coborau pe apă într-un port de agrement din care se zărea o privelişte ce înfăţişa nişte fete făcând roata pe plajă, în timp ce soarele strălucea orbitor prin V-urile formate de picioarele lor.

Când se deschiseseră cerurile, ţipară şi se întinseră pe nisip, arcuite ca nişte îngeri în timp ce ploaia le ţintuia la pământ.

Încă nu auziseră.

Încă o fată moartă.

Încă o aducere-aminte a paradisului pierdut.

La secţia mică de poliţie, Mae se aşează vizavi de Beau Walters, a cărui uniformă îl înghiţea cu totul, făcându-l să arate ca un copil îmbrăcat în hainele tatălui său.

Beau puse un reportofon vechi pe birou şi apăsă pe înregistrare cu o mână tremurândă.

— Abi Manton era în depresie?

Mae îşi roase oja închisă la culoare de pe unghii.

— Depresia este incapacitatea de a-ţi construi un viitor. Dat fiind că nu avem niciun viitor, suntem o armată de depresivi, Beau.

Tânărul îşi drese glasul.

— Sergent Walters acum... până vine tata înapoi din oraş.

Fata se uită la fotografia de pe perete, din care tatăl lui Beau, şeful poliţiei, o privi la rândul său. Genul de bărbat care părea rece la atingere, a cărui privire neiertătoare te chema la judecată.

— Vom opri asteroidul, spuse Beau.

Avea părul deschis la culoare, obrajii înroşiţi de acnee.

Mae se întrebă de unde venea speranţa aceea, convingerea aceea. Presupunea că asta le spunea Morales oamenilor ca să evite un colaps social total.

Erau pe muchie de cuţit.

Viața se oprise, dar nu acesta era sfârșitul.

Era momentul autoreflecției.

— Ce făceai în pădure cu Hugo Prince?

— Vrei să-ți desenez?

El îi întinse un creion și hârtie peste masă, provocând-o.

Mae se puse pe treabă, apoi îi întinse hârtia.

Beau aruncă o privire, apoi încă una.

— Scârbos.

Mae îl privi țintă prin părul umed, fără să clipească, până când el se uită în altă parte.

— Trebuie să-mi spui ce ai văzut.

Ploaia răpăia pe acoperiș. Mae avea brațele zgâriate și își linse o mică tăietură de pe interiorul buzei. Uneori bea atât de mult încât pierdea o noapte întreagă.

— Avea sânge lângă cap. Și piciorul răsucit.

Rosti asta fără emoție, de parcă citea dintr-un manual.

— Când ai vorbit cu ea ultima oară?

Mae întoarse capul, deși își amintea petrecerea organizată pentru Abi atunci când aceasta împlinise șaisprezece ani. Tatăl lui Abi închiriase un iaht, douăzeci și unu de metri de alb orbitor. Invitația îi fusese strecurată în dulăpiorul de la școală. Mae își pusese singura rochie decentă pe care o avea și se dusese în port, doar ca să vadă vasul plecând fără ea. Abi stătea în picioare pe punte, cu mâna ridicată și mimând din buze: „Scuze", de parcă era un accident că în invitația lui Mae era trecută ora greșită.

— Hugo a spus că te-a auzit țipând și a venit să te ajute. Nu mă prea convinge.

— De ce nu?

— Nu mi te pot imagina țipând.

Un ventilator vechi răsfira aerul văratic.

— Tu și Hugo, pentru mine chestia asta n-are sens. Mi-l pot imagina împreună cu Hunter Silver, fata directorului. Iar ea e... Nu vreau să zic opusul tău, dar... chiar asta e.

Mae înghiți în sec.

— Poate că eu fac lucruri pe care Hunter nu vrea să le facă.

Se lăsa înserarea.

Un cer vineţiu deasupra apei violet.

Îşi surprinse reflexia, păr negru şi ochi deschişi la culoare şi prea multă atitudine pentru un corp care se agăţa cu putere de o copilărie pe care nu o cunoscuse niciodată.

— Povesteşte-mi despre Abi.

Mae scoase o ţigară din geantă şi o prinse între dinţi.

— A fost o nenorocită.

Beau îi smulse ţigara.

— Ştiu că nu te înţelegi bine cu tata şi crezi că te bănuieşte pe tine de fiecare dată când se întâmplă ceva rău în oraşul ăsta, dar familia Manton... e zdrobită de durere.

Mae simţi cum i se încleştează maxilarul în timp ce fixa biroul cu privirea şi în cele din urmă vorbi. Abi locuia în casa de alături. Tatăl ei construia adăposturi, camere de refugiu, buncăre. Saviour 8 îl îmbogăţise peste noapte în timp ce lumea se străduia să-şi păstreze iluzia siguranţei. Familia Manton s-a mutat într-o casă pe plajă pe Ocean Drive şi Abi a sărit câteva trepte mai sus pe scara socială. Părul ei, hainele ei, petrecerile pe care le dădea...

— Vrei să spui că era populară.

— Era anostă, frumoasă şi urâcioasă. Deci da, Abi era populară.

Mae urmări cu privirea o barcă de pescuit care tăia valurile. Pe braţ avea şi alte tatuaje, o lună şi o stea, nişte date care însemnau ceva numai pentru ea.

— Iubitul lui Abi e... zise Beau şi îşi verifică notiţele, Theodore Sandford. Băiatul de la cor. L-am văzut când a cântat la St. Cecelia astă-toamnă. Ce voce...

Bătu cu pixul în masă de parcă se pierduse în amintiri.

— Am uitat de unde e melodia...

— *Nunta lui Figaro.*

Mae purta o fustă scurtă şi, sub ea, un vechi cuţit de vânătoare prins sus pe coapsă. Lumea vorbea despre Mae de parcă n-ar fi ştiut, de parcă fata ar fi avut măcar vreo şansă.

— Abi ar fi plecat înainte de Bal. Balul de sfârşit – ce nume morbid. Tu te duci?

Îl ignoră.

— Purta un inel de castitate. Theodore poartă unul la fel.

— Fiecare are versiunea lui.

— Ştii că poţi să stai de vorbă cu consiliera şcolii, spuse el.

Mae se gândi la consiliera Jane şi la zâmbetul ei încordat de tipă bisericoasă, la ochii rugători şi la costumele cu pantalon bej.

— Nu e o consilieră adevărată. Înregistrează conversaţiile. Dacă e îngrijorată, dacă i se pare că s-ar putea să ne zburăm creierii, atunci ne trimite la cineva calificat.

— Resursele sunt insuficiente.

Mae aruncă o privire la insigna lui.

— Să mori tu.

— Hugo... a zis că acum puştii populari au ţinte pe spate. Ce înseamnă asta?

Mae vorbi ca pentru sine:

— Poate că sunt trofee. Poate că puştiul care e hărţuit vine în sfârşit cu puşca lui taică-său la şcoală. Poate că bunăciunea care l-a tratat pe băiat ca pe ultimul om e forţată în sfârşit să iasă cu el. Ce se poate întâmpla mai rău? Poate că totul o să se termine înainte să se dea pedepsele.

— Nu ăsta e sfârşitul, Mae.

— După cum merg lucrurile, poate ar trebui să ne rugăm cu toţii să fie.

— O ultimă întrebare. Doar o formalitate. Unde ai fost aseară, Mae?

Fata simţi cum i se scurge sudoarea pe şira spinării.

Apoi geamurile începură să zornăie în timp ce pământul se cutremura sub picioarele ei.

4

Ieşi după el pe stradă.

Prima zdruncinătură fu uşoară.

A doua opri oraşul cu totul.

Mae se ghemui la pământ şi îşi lipi o palmă de asfalt; copacii de peste drum abia se legănau, aerul era prea liniştit.

Îşi închipui că norii se despică în clipa aceea, luându-i pe toţi pe nepregătite.

O dâră de roşu şi galben, un fulger alb suficient de puternic cât să orbească.

Iar apoi mugetul.

Termonuclear.

Pământul atât de distrus că n-ar mai supravieţui nimic.

Doamna Abbott ieşi de la coafor, cu foliile încă în păr, uitându-se la cer, apoi la pământ.

— Doar un cutremur.

Oamenii care îşi plimbau câinii trecură mai departe, iar fetele de pe plajă aprinseră un foc când un avion le traversă cerul. Aerul era dens, iar şoseaua lucea, umedă de ploaie.

Mae se opri în umbra ca un halou proiectată de turnul cu ceas al bisericii şi privi cum minutarul lent taie fâşii din viaţa ei.

În faţa chioşcului de ziare era un panou, pe care scria 31 cu roşu-aprins.

Lângă el se afla West Video, unde Mae lucra în ture, alternând răsfoitul revistelor cu îndrumarea turiştilor către vitrina cu ARMAGEDDON, unde îşi puteau lua doza de salvare în ultimul moment, cu o coloană sonoră extraordinară.

Un Vauxhall vechi intră pe aleea casei parohiale.

— L-ai simţit? întrebă doamna Baxter, coborând din maşină. Încălzirea globală, Mae. Zici că ne-am distrus singuri lumea.

Mae deschise portbagajul şi luă o sacoşă de cumpărături.

— Ananas, săptămâna asta. A dispărut de zici că nici n-a fost.

— Nu-mi mai aduc aminte ce gust are, spuse Mae.

— Te-am văzut la secţia de poliţie. Iar ai dat de belea?

Mae se obişnuise să fie bănuită de toată lumea.

— E adevărat ce se spune?

— Abi Manton.

— Dumnezeule!

Doamna Baxter îşi purta emoţia ca pe o insignă.

— Trei copii.

Mae deschise garajul. Cutiile erau stivuite. Lăzi cu mâncare se înălţau de la podea până în tavan, pungi cu orez, cereale, conserve cu supă şi legume. De-a lungul peretelui din spate erau aşezate lăzi frigorifice.

— Le duce la adăpostul din Newport, spuse doamna Baxter.

Se întoarseră când o ambulanţă urcă greoi dealul, fără să aprindă girofarurile. Doamna Baxter lăsă capul în jos.

Mae ieşi pe stradă când maşina trecu pe acolo, iar chipul i se oglindi în geamul fumuriu. Se gândi la Abi înăuntru, închisă într-un sac. Se întrebă unde o vor duce; dacă o vor întinde pe o masă rece din metal, dacă o vor spinteca şi vor vedea că nu e nimic înăuntru.

— Doamne, şopti doamna Baxter. Avea şaptesprezece ani. N-o să mai rămână nimic de salvat. Absolut nimic.

Înăuntru, Mae urcă pe scara ce scârţâia şi îl găsi pe Felix la fereastră, cu fruntea lipită de geam. Avea un metru nouăzeci şi cinci, purta ochelari prea mari pentru faţa lui şi era genul de băiat slăbănog căruia băbuţele încercau să-i dea de mâncare după slujba de duminică.

— Nu-i adevărat, nu? zise el. Spune-mi că nu-i adevărat.

Ea încuviinţă din cap.

— Doamne, Mae. Ce naiba se întâmplă în oraşul ăsta? A sărit? Asta am auzit. Dar apoi Sullivan a zis că a fost împinsă. Iar Jeet a zis...

Se uită în jos la ea, cu ochii la fel de negri ca pielea.

— Jeet a zis că tu ai găsit-o.

Un grup se adună lângă biserică. Prietenii lui Abi se strânseră laolaltă în timp ce mamele lor priveau în depărtare, spre stânci.

— A mai zis şi că erai cu Hugo Prince. Să nu-mi spui...

— Ba poate că da.

Rostise asta cu răceală, cu ochii aţintiţi la suferinţa şi durerea de afară.

— În pat cu dușmanul. Știi că umblă cu Liam Carter. Și știi că Liam umblă cu...

— Candice Harper.

— Și ea ar trebui să iasă cu...

— Felix Baxter. Care e prea papagal ca să vorbească cu ea.

— Am răbdare.

— Pentru că mai avem o grămadă de timp.

Felix își trecu o mână prin părul ridicat în creștet și ondulat la ceafă. Un poster cu Barry White acoperea peretele din celălalt capăt al camerei.

Sergentul Walters sosi la biserică. Mae presupuse că a confirmat decesul, fiindcă o blondă îmbrăcată în lycra se dezechilibră și soțul ei se grăbi să o sprijine.

— Oamenii se destramă, spuse Felix.

— Oricum nu erau întregi nici înainte.

— Ce s-a întâmplat cu Eternitatea mea?

Se uită în jos, la E-ul singuratic tatuat pe încheietura mâinii lui.

— Ai început să plângi înainte să termin.

— Ai zis că înțepi un pic și gata, nu era vorba de ace pe bune. Și nu erau lacrimi, ți-am zis. Nu prinde cerneala. Am pielea prea curată pentru așa ceva. Tata e reverendul, ce naiba. Asta practic mă face un înger.

Mae apucă un exemplar din *Playboy* de sub pat și îl ridică.

— Angelic.

— Doar citesc articolele. Altceva nu prea pot să fac. Nu pot... nu mai pot.

Mae îi urmări privirea până la micul crucifix din lemn de deasupra patului. Ultima încercare a reverendului de a salva sufletul pierdut al fiului său.

— L-a fixat cu lipici. Tata e un sadic.

Felix se întinse după un flacon și îl scutură până căzu o pastilă pe care o înghiți fără apă.

Mae nu știa exact ce conținea, știa doar că Felix lua câte una în fiecare seară și că o singură pastilă era suficient de puternică încât să-l împiedice să doarmă.

Teoria era pe cât de simplă, pe atât de stupidă. Rămâneau fără

timp, iar Felix nu voia să irosească nici măcar o clipă.

Băiatul îi smulse revista din mână şi o privi cu jind pe Vanna White.

— Bun an, '87.

— La baie?

— Maica Tereza veghează de deasupra toaletei.

Mae ridică din umeri.

— A văzut ea şi mai rău în călătoriile ei. Leproşi şi chestii...

— Dacă e un ucigaş în oraş? Dacă vine după mine? Nu pot să mor virgin, Mae. Asta ar fi adevărata tragedie.

Felix se uită la ceas, apoi porni televizorul. Morales stătea în faţa a zeci de microfoane, în timp ce blițurile aparatelor foto îl orbeau. Ridică o mână să facă liniște.

— *Nu stăm degeaba şi aşteptăm. Cele mai capabile minți din lume studiază fiecare parte a asteroidului. Sonda care a ajuns pe suprafața sa transmite date în fiecare secundă, iar pe baza acelor date am construit naveta Saviour 10.*

Va fi altceva. Vor exista pierderi, dar distrugerea nu va fi totală.

— Aş prefera să spună: suntem condamnați cu toții, duceți-vă şi distrați-vă, spuse Felix, încruntându-se.

— Sex de urgență, asta e singura ta speranță de-acum.

— O am pe Candice fix acolo unde vreau să fie.

— Unde habar n-are că există?

— Trebuie doar să-l invoc pe Barry White din mine şi apoi o să...

Mae îl reduse la tăcere vârând mâna în geantă şi scoțând o bucată de hârtie. Felix rămase cu gura căscată.

— Ai făcut rost de ea?

— Am scos-o la imprimantă în tura mea. O listă cu absolut toate filmele pe care le-a închiriat vreodată Candice Harper.

El întinse mâna să o ia, dar Mae trase foaia înapoi. Felix luă o sticlă cu vin de împărtăşanie din şifonier şi se făcu schimbul.

Mae se întoarse la fereastră şi văzu că soseau părinții lui Abi. Tatăl ei, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, privind în jur de parcă era într-un fel de transă. Mama lui Abi fu înghițită de grup, toți dornici s-o îmbrățişeze ca să facă faţă mai bine şocului.

Apoi Mae îl văzu pe Theodore. În loc să li se alăture, băiatul

traversă strada, lăsă capul în jos şi se îndepărtă.

— N-are cum să fi sărit, zise Felix. Abi era o Eternă. Uneori mi-e dor...

— De ce?

— De tine. De Mae cea de dinainte, care era varză, dar măcar zâmbea uneori. Trăia.

Fata se uită spre cer, cu gura strânsă.

— Şi acum nu trăiesc?

— Exişti, Mae. Nu mai avem timp şi tu doar îţi iroseşti fiecare zi. Singură. Ştii că e acolo, undeva.

— Cine?

— Toată lumea are parte de una şi numai una. Mă refer la dragostea adevărată, chinuitoare, care te consumă cu totul, care te face să nu renunţi niciodată.

Spunând asta, Felix se întoarse, suflă praful de pe un disc şi, când muzica începu, închise ochii, ascultând vocea groasă, de bariton.

Mae se răsuci spre televizor, la o imagine cu Saviour 9, cu dâra de foc şi lumină ca o nebuloasă străbătând cerul dinaintea zorilor.

— Îmi amintesc de Eterni, zise el, întinzându-se pe spate în pat şi ridicându-şi ochelarii pe nas. Am făcut-o pentru terminaţi şi dubioşi.

Mae întinse o mână şi simţi ploaia pe acoperiş.

— Tu şi Abi ziceaţi că locul nostru nu e aici. Atunci înseamnă că locul nostru e altundeva. Dar mi-e teamă că nu avem timp să-l găsim.

— Noi eram locul ăla.

— În unele zile mă simt invizibil. Candice nu mă vede. Tata nu mă vede. Pun pariu că Barry n-a avut niciodată problema asta.

Felix îşi scoase ochelarii şi căscă.

— Culcă-te un pic, spuse ea şi se îndreptă spre uşă.

— O să dorm când o să mor.

— Iar asta o să fie...

— Peste treizeci de zile.

— Şi şaisprezece ore.

5

Casa era veche şi poate că odată fusese somptuoasă, dar Mae nu-şi îngăduia să-şi amintească vremurile acelea.

Înăuntru, bunica ei o urmă până la bucătăria înghesuită şi sărăcăcioasă. Purta un halat de casă strâns în talia ei scheletică, aproape suptă, iar pielea îi învelea oasele de parcă orice strat de carne dintre ele ar fi fost o risipă. Privea cerul întruna, în fiecare zi. Mae îşi amintea o vreme când bunica ei avea pielea moale, cu obrajii roşii de la munca pe parcelă, iar bucătăria era plină de mirosul îmbietor de miel cu mentă şi plăcintă cu mere.

— A sunat doamna Abbott să spună că te-a văzut când ai ieşit de la secţia de poliţie. Ce-ai mai făcut acum? Ai fost pe plajă cu un băiat?

Mae nu spuse nimic.

— Ştii că există un nume pentru fetele care fac lucruri de felul ăsta.

Fiecare uşă de dulap fu deschisă şi trântită. Bunica ei umbla cu un carneţel şi un pix şi ţinea evidenţa fiecărei conserve şi a fiecărui pachet, cu mâna tremurândă, cu scrisul ilizibil.

— Gândeşte-te la sora ta.

— Mă gândesc.

— Oraşul ăsta. Îţi faci o reputaţie şi aia rămâne, Margaret.

Mae nu-şi detestase dintotdeauna numele mic, dar în clipa aceea îi aminti de mama ei, iar amintirea fu atât de puternică încât o simţi dureroasă.

— Nepoata mea, târfa.

— N-am făcut...

Mae nu fu pregătită pentru palma care urmă. O nimeri atât de tare încât căzu în genunchi, iar părul îi acoperi faţa.

Închise ochii, numără, asta făcea când nu mai suporta. Numără, iar fiecare număr o aducea mai aproape de sfârşit.

— Cine a folosit un plasture? Aveam treisprezece.

— Stella şi-a julit genunchiul, spuse Mae, iar usturimea obrazului îi aduse lacrimi în ochi.

— A căzut?

Mae dădu din cap că da.

— Trebuie s-o ţii de mână.

— Nu suportă.

— De ce eşti pe podea?

Mae trase adânc aer în piept.

— Am alunecat.

— A murit o fată. Aşa e? Doamna Abbott a zis că e vorba de Abi Manton. N-are cum să fie, a venit încoace chiar aseară.

Mae simţi cum inima îi bate mai tare când o urmă pe bunica ei spre scări. Mai multe broşuri stăteau adunate la uşa din faţă. Încă vreo sută erau lipite pe pereţii cabinetului medical. În unele seri, Mae rămânea în faţa televizorului, trecând de la un canal la altul, iar cifrele astronomice transmise în direct în fiecare oră a zilei veneau cu tehnici de meditaţie, exerciţii de respiraţie profundă şi conştientizare.

— A zis că îi pare rău.

Mae o privi în ochi, încercând s-o citească.

— Abi a zis că îi pare rău?

— Da. Am rugat-o să intre. Am vrut să-i fac un lapte cald. Asta funcţiona mereu când aveai coşmaruri.

— Coşmaruri?

— Biata fată arăta speriată de moarte.

Mae rămase acolo, lângă vopseaua scorojită, cu picioarele pe scândurile goale.

Deschise puţin uşa de la dormitorul surorii ei, privi pereţii întunecaţi, cerul înstelat, planetele din papier mâché care atârnau de fire străbătând încăperea.

— Ai simţit, Mae? o întrebă sora ei. Pământul s-a cutremurat iar.

— Da, am simţit.

Ieşiră pe fereastra Stellei şi se întinseră pe acoperişul plat al bucătăriei.

— Ştii că există buncăre, spuse Stella.

— Ştiu.

— Dacă ai destui bani, te lasă să intri. Sau dacă eşti destul de isteaţă sau destul de frumoasă.

— Astea-s prostii.

— Teddy Lawson a zis că nu sunt destul de frumoasă. Şi maică-sa a râs de hainele mele. Au impresia că eu nu ştiu, fiindcă nu văd. Şi a zis

că Daisy nu poate să intre fiindcă taică-său are un iubit. Și a zis...

— Unu, mama lui Teddy Lawson e o ticăloasă toxică. Și doi, felul cum arăți... sexualitatea, genul tău sunt cele mai puțin interesante lucruri la tine.

— Familia Prince își construiește unul, spuse Stella, cu entuziasm în glas. Missy Wright locuiește alături și zice că sapă toată noaptea. Știi că maică-sa a plecat.

Plecații. Cei care și-au luat rămas-bun sau cei care s-au plictisit pur și simplu să aștepte și au dispărut în căutare de mai mult. Uneori Mae se întreba cum arată acel mai mult. Poate era o barcă cu pânze în Pacificul de Sud, poate însemna să bei până mori într-o cameră de hotel din Vegas. Orice ar fi fost, trebuia să fie mai mult decât să stai într-o clasă și să asculți un profesor obosit cum predică despre etică atunci când chestia asta n-a contat niciodată mai puțin.

— E adevărat că a murit o fată?

Avea opt ani, era prea mică să rostească vorbele astea.

— Da.

Mae aruncă o privire spre acoperișul plat de alături. Obișnuia să se întindă acolo, vizavi de Abi. Încercau să-și atingă mâinile, dar spațiul dintre ele era prea mare.

Crezi că o să încetăm vreodată să ne uităm la cer?

Chiar dacă îl opresc, tot o să ne punem dorințe la stele.

— Abi Manton?

— Da.

Mae o înconjură cu brațul pe sora sa. Mică pentru vârsta ei. Stella purta ochelari închiși la culoare ca să-și ascundă ochii care nu văzuseră niciodată, avea părul tuns de Mae și un zâmbet prea larg pentru lumea lor. Își alegea singură hainele, pe cele mai viu colorate pe care le găsea, un vis în tehnicolor pentru întunericul ei.

— Pictează-mi cerul.

— Cerul e alb în seara asta. Albul cel mai luminos pe care l-am văzut vreodată. Și stelele sunt negre, ca piperul pe piureul de cartofi. Și luna... luna e verde de parcă ar fi crescut iarbă pe ea.

— Verde.

Stella zâmbi.

Silueta ei, prea mică, prea plăpândă.

— Uneori, la școală, lumea vorbește despre viitor, spuse Stella. De parcă n-ar ști. E cineva care nu știe?

— Unii copii au părinți care îi mint. Ai prefera să te mint și eu?

— Cred că domnișoara Hart s-ar putea să aibă părinți așa. Se mărită la toamnă și ne povestește despre planurile ei de nuntă.

Mae se gândi la învățătoarea Stellei, care avea un zâmbet atât de fragil, de parcă zilele următoare aveau să-l facă fărâme.

— Ni se dau instrucțiuni. Alegem să trăim. Să mergem mai departe de parcă nu s-ar întâmpla, de parcă Morales o să ne salveze. Funcționează și asta până la un punct, apoi nu mai merge.

— Și după aceea ce se întâmplă?

— Cred că începem să aflăm.

— Bărbații ăia de la măcelărie. S-au certat pe bucata aia de carne. Uneori cuvintele sunt atât de dure că le simt marginile, colțurile și ascuțimea.

Se împărțiseră pumni. *Poate e ultimul file pe care-l mănânc vreodată.*

— Te duci la Bal? întrebă Stella.

— Nu.

— Felix poate să te învețe să dansezi.

— Felix e un idiot.

— Mă învață și pe mine, pentru piesă. Trebuie să dansez vals cu prințul, dar Felix ne tot pune să ascultăm Barry White.

— N-ai nevoie de un băiat cu care să dansezi.

— Dar așa e...

— Băieții nu fac decât să strice totul, Stella. Să nu uiți asta niciodată.

Stella dădu aprobator din cap.

— Cenușăreasa, ha? Cred că te consideră foarte specială dacă ai primit rolul principal.

— O Cenușăreasă nevăzătoare – o să vândă mai multe bilete.

Stella întinse mâna și o atinse pe Mae pe față.

— Ai obrazul fierbinte. Te-a lovit iar bunica?

— Nu.

Fetița trasă cu degetul mare contururile tatuajului de pe încheietura lui Mae.

— Pot să fiu o Eternă?

— Nu înseamnă nimic, Stell.

Intrară la loc în cameră şi se întinseră pe patul Stellei.

— Tu ai găsit-o pe Abi?

— Da.

— Picteaz-o pentru mine.

— Era îmbrăcată în alb. Avea părul răsfirat. Şi expresia aia pe faţă... de parcă dormea. Dar mai mult decât atât, de parcă îşi găsise liniştea. Buzele îi erau arcuite într-un zâmbet micuţ. Era Abi pe care ţi-o aminteşti.

— Avea ochii goi ca ai mei?

— Ochii tăi sunt plini de viaţă.

— A fost o vreme... înainte?

— Da.

— Era totul?

Mae simţi cum mâna mică a surorii ei o găseşte pe a sa. Vru să-i spună că da, era totul.

Mae îşi puse pe ea o pereche de blugi negri şi un hanorac cu fermoar, închis la culoare. Îşi ascunse colierul sub o eşarfă, îşi prinse părul şi-l vârî sub şapca de baseball.

Felinarele stradale luminau în timp ce oraşul dormea. Zborul în zigzag al liliecilor care evitau copacii, strălucirea îndepărtată a unui foc pe plajă.

Mae se plimba pe mijlocul drumului, de parcă oraşul îi aparţinea numai ei.

Ocean Drive, drumul care şerpuia deasupra oraşului, cu fiecare casă reliefată de apa de dedesubt, atât de neagră că putea la fel de bine să fie marginea universului ei.

Casa cea albă era cea mai grandioasă de pe o stradă unde grandoarea era o formă de artă. În fiecare noapte, Mae se oprea în faţa ei, se pierdea cu firea şi alegea o pradă mai puţin intimidantă.

Casa era subiectul zvonurilor de multă vreme. Trei veri ca să fie construită, copiii veneau cu bicicletele până la gard şi se uitau cum copaci maturi erau aduşi cu macaraua în curte. Stella spunea că aparţinea unei familii de vampiri, imortalişti pentru care nu era mare lucru să ardă milioane de lire înainte să decimeze oraşul.

Mae găsi puncte de sprijin în zidul de piatră, cu braţele puternice, cu muşchii puternici şi încordaţi.

Apoi coborî în altă lume.

De copacii care mărgineau o alee şerpuitoare atârnau lampioane.

Rămase la adăpostul întunericului, unde flori rare îndulceau aerul.

Trecu pe lângă statui de marmură ce înfăţişau copii înaripaţi.

O fântână mare erupea în centrul unei alei late pentru trăsuri.

Casa se zărea de pe apă, dacă înotai până la a doua geamandură, dar de aici, de aproape, aveai impresia că proprietarii îndrăzniseră să construiască ceva atât de frumos încât nu putea fi distrus, de parcă asta ar fi fost o fărădelege prea mare.

O fereastră de la parter era deschisă spre aerul înmiresmat al nopţii.

Nu-i plăcea să intre când erau oameni acolo, dar acum timpul o împovăra, apăsarea fiecărui minut era uneori atât de acută încât nu putea să respire.

Mae traversă iute pajiştea, măsurându-şi cu grijă fiecare pas. Îşi trase eşarfa peste nas, lăsându-şi doar ochii la vedere când se căţără pe fereastră şi se trezi într-un birou.

Totul era atât de curat şi de uluitor de alb, de la pereţi până la covoare, încât rămase câteva clipe nemişcată.

Apoi deschise fiecare sertar al unui birou mare şi alb, găsi teancuri de hârtii, aşa că trecu la biblioteci. Avea o geantă mică şi vârî în ea un laptop, se opri în faţa unui bufet cu băuturi, iar apoi o văzu. Pe raft, exemplarul imaculat, cu femeia pe jumătate goală de pe copertă, cu „D.H. Lawrence" scris pe cotor.

Ea stătea nemişcată, fără să-şi audă strigătele...[1]

Mae îşi aminti cum stătea în fundul bibliotecii, citind acele scene împreună cu Abi, şi amândouă râdeau atât de tare încât bibliotecara cea bătrână le-a aruncat o privire ucigătoare.

Amintirea era atât de vie, că nu auzi cum se deschide uşa.

Apoi se întoarse.

Şi se opri.

Împietrită.

---

[1] *Amantul doamnei Chatterley*, traducere de Jana Duma, Hyperion/Baricada, 1991 (N.t.).

Băiatul stătea acolo, înalt și subțire, cu buze pline, cu ochi atât de negri încât Mae aproape întoarse privirea.

Își simți pulsul în vârfurile degetelor.

Nu vreau să fiu aici.

Nu vreau să fiu nicăieri.

Purta un costum închis la culoare, o cămașă albă și o cravată neagră, de parcă ar fi venit direct de la o înmormântare.

Mae auzi zgomote afară și își ținu respirația.

El se uită la geanta ei și văzu laptopul care ieșea din partea de sus. Un moment, păru să cântărească lucrurile. Se uită la ea cu atâta tristețe încât aproape o rupse în două, iar Mae se gândi că avea să vadă că nu are nimic înăuntru, nici bun, nici rău, pur și simplu nimic.

Își dori să dispară.

Apoi el deschise gura să strige.

Mae se mișcă repede și se izbi în el, iar eșarfa îi căzu pe podea.

Se loviră de perete, cu buzele ei lipite de ale lui. Ea își împinse limba în gura lui și îi apucă gulerul cămășii.

Dur și frenetic.

Apoi Mae îi dădu drumul și rămase cu răsuflarea tăiată.

O voce afară.

— Jack, ești acolo?

Simți votcă pe buze.

Picățele portocalii îi aprinseră ochii băiatului, ca focul în cea mai întunecată noapte.

El întinse mâna și îi scoase cu blândețe șapca de baseball.

Părul ei se revărsă pe spate.

— Jack?

Mae auzi ticăitul ceasului de pe perete când îi lipi o mână pe piept și îi simți bătăile inimii.

— Ești acolo, Jack? Am auzit un zgomot.

El îi dădu la o parte părul din ochi.

— Da. Doar căutam ceva.

Ea respiră din nou, cu buzele la câțiva centimetri de ale lui simțindu-i răsuflarea caldă.

Pașii se îndepărtară.

Mae se retrase spre fereastră.

— Nu poți să iei ăla, zise el.
— Ba uite că pot.
Luă geanta și ieși pe fereastră, în întunericul de afară.

6

Vestea legată de Abi Manton răvăşi oraşul, înnegurând aerul dimineţii, gonind pe străzi şi scuturându-i pe părinţii care credeau că singura ameninţare vine din cer.

Mae nu dormise, doar se răsucise şi transpirase în cearşafuri, văzând trupul frânt al lui Abi ori de câte ori închidea ochii. În zori urcă pe acoperiş şi privi cum lumina soarelui alungă întunericul în timp ce se gândea la cele două Abi din mintea ei. Prietena sa cu zâmbetul pieziş, părul castaniu, optimismul etern. Şi fata moartă, cu bronzul auriu, şuviţele platinate, atitudinea şmecheră întru totul.

O lăsă pe Stella la West Primary, îl aşteptă pe Felix cinci minute, bănui că se făcuse praf, aşa că porni spre şcoală fără el.

Sacred Heart se întindea pe vârful unei stânci albe. Clădiri victoriene, piatră albită de soare şi acoperişuri cu turle care se înălţau peste marginea stâncii.

Mae trecu pe lângă rămăşiţele stejarului doborât pe care Hugo Prince îl botezase Copacul Morţii. Copiii începuseră să se holbeze la el, de parcă încă îi mai vedeau pe James şi Melissa legănându-se de ramurile lui.

Înăuntru, merse hotărâtă pe coridor, cu capul în jos, mulţumită să se facă nevăzută. Lumea spunea că aduce numai necazuri, iar ea nu se sinchisea să le arate că se înşală.

Difuzorul de deasupra pârâi şi se auzi vocea domnului Silver care le spunea să se adune la capelă.

Dulăpiorul lui Abi fusese transformat într-un altar cu inimi din hârtie, flori şi bileţele parfumate. O lumânare singuratică se stinse, fumul răsfirându-se fantomatic spre un afiş ce anunţa Balul de sfârşit de an.

Când trecu pe lângă dulăpior, Mae văzu un poem mâzgălit şi lipit pe uşă. Ştia că doliul nu se măsoară în lacrimi sau nopţi nedormite. Simţeai că se face frig în jur, era nodul din stomac, gustul din gură, atât de amar încât distrugea până şi clipele cele mai dulci. Mae ştia ce e doliul. Mai bine decât cei mai mulţi, ştia ce e doliul.

Fiecare stranăera plină, capetele plecate sub sfinţii pictaţi pe

pereţi. Hunter Silver şi prietenele ei îndurerate ocupau băncile din faţă.

O cunoşteam pe fata care a murit.

Era a noastră.

Dacă West era galaxia lor, Hunter Silver era o supernovă. Genul de fuziune nucleară care înghite băieţi cu ochii măriţi de uimire ca nişte căprioare speriate în bătaia farurilor luminoase ale decolteului asigurat de sutienul Wonderbra şi ale picioarelor învelite în ciorapi de mătase. Faptul că era faimoasa fată a directorului îi sporea şi mai mult puterea de atracţie.

Hunter era flancată de un alai de fete care îi făceau plecăciuni aproape la fel de adânci ca băieţii. Le recunoşteai după părul imposibil de drept şi bretoanele severe, care le intrau în ochi. Aveau plete de un blond-cenuşiu ca oţelul, uniform, ceea ce le dădea un aer de roboţi. Fete din fiecare clasă, unele de numai unsprezece ani, dădeau buzna în farmacii după peroxid şi vopsea de păr, dornice să o urmeze, dornice să fie recompensate de Hunter cu o privire insistentă sau, dacă se descurcau bine, cu un zâmbet.

Câteva fotografii cu Abi aranjate în grabă au fost prezentate în timp ce se cânta *Ave verum corpus.*

Orchestra intră pe scenă, iar scaunul pe care Abi stătuse odinioară şi cântase la vioară rămase gol, într-un omagiu ce-i făcu pe profesori să-şi caute şerveţelele şi să-şi şteargă ochii în care se citea adânca părere de rău.

Poate că am omis ceva.

Poate aş fi putut face mai mult.

Cu ajutorul lui Abi, copiii de pe scenă trecuseră de la statutul de tragici la cel de toleraţi, schimbându-şi imaginea în Sacri, iar fără ea, toţi păreau pierduţi, până când Sally Sweeny se aşeză la pian şi îi purtă într-o călătorie ce îi scoase din capelă şi-i avântă spre cerul care stătea să se prăbuşească. Dacă viitorul lui Sally nu ar fi fost deja scris, ar fi impresionat prin măreţia aceea dată de cele zece ore de exersat pe zi, până când i se învineţeau degetele şi visa în arpegii.

Cânta cu o graţie pe care nu ai fi bănuit-o, dată fiind statura ei. Când se îngrăşase, toată lumea vorbise despre asta. Minionă până cu un an în urmă, circulase un zvon – şi apoi se stinsese – că s-ar putea

să fie însărcinată. Abdomenul ei palid era strivit între nasturii cămășii. Fusese eliminată fără nicio jenă din cercul lui Hunter, iar părul îi revenise la culoarea roșie ca focul.

Theodore Sandford își ținea ochii albaștri în pământ în timp ce își rată intrarea și rămase acolo, într-o tăcere îndurerată, până când Jeet Patel, dublura lui mereu zâmbitoare, umplu golurile.

Când terminară, domnul Silver veni în față, arătos, dar fără să impresioneze în vreun fel, spuse totul și nimic, înălțându-și glasul deasupra plânsetelor de durere ale unor fete care nu o cunoscuseră de fapt pe Abi, ci pe fata care își imaginaseră ele că fusese.

Sergentul Walters se ridică în picioare, își strânse chipiul în mână și le spuse să-i dea de știre dacă știau ceva.

Mae vedea rugămintea din ochii lui.

Spuneți-mi că a fost sinucidere.

Spuneți-mi că era deprimată.

În timp ce sergentul Walters vorbea, Mae aruncă o privire în spate și atunci îl văzu.

Stătea singur în colțul îndepărtat, purtând același costum negru cu cravată. Acolo, sub lumina proiectată de vitralii.

— Cine e ăla? întrebă o fată din spatele ei.

— Un coleg nou, se auzi altă voce.

— Stă în casa albă.

— Sexy și bogat.

În clipa aceea, el privi în direcția lor.

Mae îl privi la rândul ei, fără teamă, fără rușine.

— Și care e povestea lui?

— Simplu. Familia lui vrea să moară într-un loc frumos.

Sergentul Walters fu întrerupt când difuzoarele mari de lângă el prinseră viață.

Cinci sute de capete se întoarseră spre ele în clipa în care țiuitul boxelor se prefăcu în pârâitul constant al unei benzi de casetofon.

Sergentul Walters se uită la domnul Silver, care se uită la domnișoara Holmes, profesoara de muzică. Toți trei ridicară din umeri, nedumeriți.

Și apoi vocea răsună în capelă, ascuțită și bântuitoare.

Am construit leagănul la marginea stâncii. La nouă metri deasupra

valurilor atât de blânde și albastre că am rămas acolo, fascinați.

Toată lumea se holbă la difuzoare.

— E Abi, spuse cineva. E vocea lui Abi.

I-am întrebat dacă au văzut-o. Felix a dat din cap că da. Mae a dat din cap că da.

Apoi vocea dulceagă a lui Jane, consiliera școlară.

Și îți amintești clar lucrul acesta?

De parcă ar fi fost ieri. Momentele acelea din viață nu îți dai seama că sunt importante până mai târziu, când te uiți în urmă. Când ești în ele, când le trăiești, par o nimica toată.

Domnișoara Holmes se uită în jur disperată, apoi încercă ușa încuiată din spate.

În noaptea dinainte ne-am uitat la Saviour 5. Mama a plâns. Tata m-a strâns de mână și mi-a spus că totul o să fie bine. Asta fac părinții, însă. Își îmbracă minciunile în promisiuni.

Crezi că părinții tăi te mint?

Nu atât de mult pe cât se mint unul pe altul.

Domnul Silver încercă să le facă semn că pot pleca. Elevii rămaseră pe scaune, de parcă prinseseră rădăcini.

I-am întrebat pe Felix și pe Mae dacă ei cred că o să murim.

Și ce ți-au zis?

Felix a zis că nu. Știe despre știință și își pune toată credința în ea. Ceea ce e ironic, pentru că știința și credința sunt oarecum în dezacord. E haos, gen. Tatăl lui...

Reverendul Baxter?

Nu... nu suportă. Că unicul lui fiu nu crede. I-am zis lui Felix pur și simplu să mintă sau ceva, nu asta facem cu toții? Mergem la biserică și plecăm capetele și ne gândim că ar fi vai de noi dacă ar fi într-adevăr cineva care controlează tot circul ăsta. Să te milogești să te ierte, ăsta ar trebui să fie adevăratul păcat.

Și Mae ce a spus?

Mae simți ochii tuturor asupra ei, privirile nerăbdătoare când copiii se întoarseră pe scaune, când profesorii se uitară după fata pe care de mult o considerau o ratată.

Mae nu se milogește niciodată. Ideea păcatului originar – nu putem să ne reparăm vreodată greșeala, așa că de ce să ne obosim măcar?

Mae crede că o să murim. E relaxată în privința asta. De parcă e o certitudine. O iubesc. E puternică, e atât de mică, gen, dar atât de puternică. Având în vedere prin ce a trecut. Cei mai mulți oameni ar fi distruși. Dar... ea a știut mereu că o să murim. Și a făcut pace în timp ce alții au pornit la război.

Ai spus înainte că ți-este ca o soră.

Mai apropiată. O soră nu ți-o alegi. Dar Mae și cu mine, ne-am ales una pe alta.

Aveați unsprezece ani atunci?

Șase săptămâni de vară pură și desăvârșită. Marshmallows pe plajă și grătar seara. Înotam până departe și vedeam cine poate să calce apa cel mai mult. Uneori mă gândesc că eram prea fericiți să existăm măcar.

Domnul Silver încercă din nou, disperat. Nu se mișcă nimeni.

Felix s-a avântat cu leagănul departe peste apă, țipând când a căzut în mare.

Apoi a fost rândul meu și al lui Mae.

Stăteam aproape, ni se atingeau brațele goale.

Cremă de soare și gumă de mestecat.

Am întrebat-o pe Mae dacă are încredere că ne ține pe amândouă.

A zis că nu.

Am întrebat dacă vrea să încerce. A zis că da.

Ne-am ținut de mână și ne-am aruncat.

Mae se uită în spate: de data aceasta băiatul o văzu.

Îmi dau seama după zâmbetul tău că e o amintire plăcută.

Ciudat că ei suferă cel mai mult.

Îți e frică de moarte, Abi?

Întrebarea pe care și-au pus-o de mii de ori.

Eram neînfricată așa cum numai copiii pot fi. Pentru că ei nu știu, ei nu cunosc lumea și genul de oameni din ea. Selena părea atât de îndepărtată, nu doar ca distanță sau timp. Părea un obiect, o poveste cu subiect moralizator despre cum să faci fiecare zi să conteze, despre cum să duci un fel de viață idealizată, cea mai bună pe care ai putea să o ai. Și fiecare Saviour, fiecare eșec ne-a adus mai aproape de marginea decenței, mai aproape de dorințe și nevoi de bază – linia asta n-a fost niciodată mai subțire. Așadar, ca să vă răspund la întrebare, doamnă

consilieră Jane, nu, nu îmi era. Pe vremea aceea nu îmi era frică de moarte.

Și acum?

Acum sunt îngrozită. Pentru că știu cu siguranță încotro mă îndrept. Și cui nu-i e frică să ardă?

7

Au fost scoşi din clasă şi duşi să fie interogaţi de profesorii înnebuniţi.

Mae fusese cea mai ghinionistă.

Edward Silver, directorul, făcu un gest spre fotoliile de piele din biroul său. Mae se aşeză, iar el se duse la fereastră şi îndepărtă puţin jaluzeaua.

— Când se întâmplă ceva rău, lumea te bănuieşte pe tine, Mae. Ţi se pare nedrept?

A fost o vreme când ar fi spus da.

Directorul purta un costum croit pe corp şi un ceas scump. Avea părul pieptănat cu cărare pe mijloc, iar pielea îi era atât de netedă, de parcă n-ar fi trebuit să se bărbierească niciodată.

— Trăim într-o epocă a miracolelor, Mae. Fiecare zi este mai surprinzătoare decât cea precedentă. Copernic era pe patul de moarte când şi-a publicat teoria că planetele se învârt în jurul Soarelui. Înainte de asta credeam că suntem centrul Universului.

— Unii dintre noi încă mai cred.

El bătu în geam şi scuturâ din cap la cineva de afară.

— Lumea se întreabă ce mai căutăm aici. Nu mă refer la noi, ca şcoală, acum. Vreau să spun că lumea se întreabă cum de a supravieţuit omenirea atâta timp. Suntem atât de porniţi pe autodistrugere.

Făcu o pauză, apoi se întoarse spre ea.

Avea genul de ochi albaştri care nu ascund niciun secret. Îi măsură din priviri tatuajele, fusta decolorată din denim, juliturile de pe picioare. De parcă era o specie cu totul diferită de fiica lui.

— Consiliera Jane este... Cineva i-a spart biroul şi a furat caseta aceea. O farsă urâtă. Tu ai fost?

Mae scuturâ din cap.

Pe biroul lui se afla o fotografie cu Hunter împreună cu mama ei. Era ceva de pe altă lume legat de zâmbetele lor, de dinţii lor albi, strălucitori. De parcă ar fi întruchipat un ideal. *Uite, asta e viaţa pe care ai fi putut s-o pierzi.*

— A vorbit Abi cu tine, ţi-a spus poate de ce?

— Nu ştiu nimic despre Abi Manton sau despre viaţa ei.

Directorul părea trist.

— Aţi fost prietene odată?

— Am fost multe lucruri odată.

— James şi Melissa. Şi acum Abi. Credeam că sunt mai puternici decât...

— Nu mă pot gândi la nimic mai curajos decât să-ţi iei singur viaţa.

— Când ne vom trezi pe 21 iulie, va trebui să trăim cu lucrurile pe care le-am făcut.

— Şi dacă nu ne trezim?

Directorul se uită spre cer.

— Atunci va trebui să răspundem pentru lucrurile pe care le-am făcut.

Pe perete era un tablou cu o ramă grea. Înfăţişa o femeie întinsă, îmbrăcată în alb, cu un fel de demon pe piept.

— *Coşmarul*[2], spuse el. Şi lui Abi îi plăcea să-l privească. Ştii că a fost o artistă talentată?

Când aveau paisprezece ani, luaseră trenul până la Londra, se plimbaseră prin Tate şi se opriseră în faţa tablourilor de Warhol, Picasso şi Rothko. Abi rămăsese în faţa lacului de munte al lui Dali şi plânsese.

Uneori era prea mult.

Când Mae dădu să deschidă uşa, directorul vorbi.

— Următoarele săptămâni sunt un test hotărâtor. Ai grijă să nu-l pici.

★★★

Luă prânzul singură, la umbra unei sălcii de pe malul apei. Frunzări paginile cărţii, aruncându-şi ochii peste cuvintele lui Atticus Finch, sufletul imaculat al lui Scout.

Mae se întrebă dacă oamenii chiar vedeau numai ce căutau şi auzeau doar ce voiau să audă.

Hugo Prince se îndreptă spre ea, aruncă o privire peste umăr şi

[2] Tablou de Henry Fuseli, artist anglo-elveţian (1741–1825) (N. t.).

apoi se așează pe iarbă.

Purta pantaloni scurți pe orice fel de vreme, alerga în fiecare zi, înota, dădea cu șutul în minge. Cu câteva zile în urmă asta ar fi fost tot ce ar fi văzut Mae, cât de desăvârșit se potrivea totul la el. Dar apoi a intrat cu forța în casa lui, s-a ascuns în șifonier când a auzit zgomote și l-a urmărit pe Hugo Prince, vedeta vedetelor, cum a luat o lamă și și-a tăiat linii drepte pe coapse. A făcut-o fără emoție, fără lacrimi sau durere și fără să înțeleagă că, prin gestul lui, trecea de la a fi un nimic la a fi ceva mai mult decât suma părților sale imaculate. Și apoi s-a întins după o cutie de sub pat, a scos o pensulă, câteva cutiuțe și s-a machiat ca un expert. Tocmai se ruja cu multă grijă când a auzit-o.

— Pe tine te-a chemat domnul Silver? întrebă el, de parcă era normal să stea de vorbă.

Mae nu spuse nimic.

— Crede că am fost eu sau Liam. De parcă ar fi o farsă. De parcă eu aș face așa ceva, după ce am văzut.

Se jucă nervos cu pantofii de sport.

— Ai zice că pe mine ar trebui să mă ia cu ușurelul.

— Pentru că i-o tragi fiică-sii?

Păr blond tuns scurt, buze cu arcul lui Cupidon bine definit; din când în când, fetele aruncau o privire furișă la băiatul pe care Hunter Silver îl considera demn de ea.

Hugo își trecu degetul mare și arătătorul peste linia pătrățoasă a maxilarului.

— N-am putut să dorm. Am vrut să vorbesc cu cineva, dar... Deci asta faci acum? Iei chestii care nu-s ale tale. Ești o hoață.

— Da.

Hugo încuviință, de parcă avea noimă ce spunea ea.

— Mă tot gândesc că o să facă un anunț. Morales... băieții ăia. Sigur lucrează la ceva de care noi nu știm. Gen, o să auzim la radio că o să ne rateze. Că o să devieze sau ceva.

Trase de firele de iarbă.

— Poate o să stăm întinși pe plajă și o să treacă atât de aproape, chiar pe deasupra noastră, ca un avion sau ceva de felul ăsta. O clipă, umbra uriașă ne va înghiți. Pe toți. Și apoi...

— O să murim, Hugo. O să murim toți.

Băiatul se ridică în picioare.

— Voiam doar... să mă asigur că știm amândoi ce spunem.

Când întinse mâna să-și ia ghiozdanul de pe jos, maioul i se ridică. Vânătăile erau negre-albăstrui.

Mae simți un nod în gât.

— Tatăl tău. De-asta...

— Fiecare are rahaturile lui de care tre' să se ocupe, Mae. O piatră uriașă din spațiu nu schimbă asta.

Îl privi cum se îndepărtează. Îl împinse pe Jeet Patel pentru că puștiul mergea prea încet în fața lui.

Mișcă-te, pămpălăule.

Lucrurile intrau iarăși în normal.

În timp ce se întorcea în clădire, în fața fostului birou de consiliere profesională se afla un șir lung de elevi. De parcă n-ar fi fost anunțați. Mae putea doar să-și imagineze genul de tâmpenii pseudoștiințifice scuipate de consiliera Jane.

Și cum te face asta să te simți?

Felix o apucă de umeri, o împinse lângă o ușă și arătă cu degetul.

Ea îi urmări privirea până la Candice Harper, care își deschise dulăpiorul și o sută de petale de trandafiri îi căzură la picioare.

— *American Beauty,* spuse Felix. L-a închiriat acum doi ani.

— De unde ai făcut rost de trandafiri?

— Mi i-a dat doamna Preston.

— N-a murit săptămâna trecută? întrebă Mae, uitându-se lung la el. I-ai jefuit mormântul?

— Ssst, taci, Mavis. Nu strica momentul ăsta cu...

Felix tăcu în clipa în care Candice se năpusti în brațele lui Liam și îl sărută.

— Ăsta culege laurii pe nedrept. Am stat afară până la miezul nopții ca să fac rost de florile alea. A trebuit să aștept până ce domnul Preston a obosit de atâta plâns.

Mae scutură din cap și începu să meargă pe coridor.

— Terminato.

Se opri, se întoarse și simți cum se lasă tăcerea.

Lumea se dădu la o parte din calea lui Hunter și Lexi.

— Eşti o terminată, zise Hunter. Cum îl pândeşti pe iubitul meu la prânz. De parcă s-ar uita el la tine.

Mae văzu cum ceilalţi priveau în timp ce Hunter se dădea în spectacol pentru ei.

— Hugo a zis că n-ai ţipat când ai găsit-o pe Abi. N-ai plâns. Eu am zis mereu că eşti o ciudată. Că nu eşti normală.

O fată mai mică veni spre ele, cu nasul ars de soare, cu părul pieptănat frumos cu cărare pe mijloc.

— Tu eşti reprezentanta şcolii.

Hunter îşi puse o mână în şold şi afişă un zâmbet dispreţuitor.

— Mi s-a spus că pot să vin la tine dacă am nevoie de îndrumare.

— Îh, spuse Hunter. Valea, mucoaso. O să fii moartă într-o lună.

Fata îşi stăpâni lacrimile şi porni spre toalete în timp ce Felix veni lângă Mae.

— Crezi că Hugo te vede, spuse Hunter, apropiindu-se şi mai mult, dar există un nume pentru fetele ca tine.

— Târfă? propuse Felix.

Mae se încruntă la el.

— Nimic, şopti Hunter. La fel ca Abi Manton.

— Credeam că Abi făcea parte din cultul tău.

Hunter ridică vocea.

— Abi avea probleme. Am încercat să-i dau nişte sfaturi.

În clipa aceea Mae înţelese. Fetele plângeau când era cazul, dar acum Hunter Silver nu mai voia să aibă nimic de-a face cu Abi Manton. Hunter conducea uneori adunări, stătea în faţă şi predica despre curaj şi hotărâre. Moartea lui Abi îi stricase ploile. Grupul lui Hunter era supus greşelii, întocmai ca muritorii de rând.

Şopti din nou:

— Abi s-a sinucis, poate că tu urmezi.

— Mă gândesc la o supradoză, spuse Lexi, trecându-şi o mână prin părul lung aproape până la genunchi.

Mama ei era farmacista oraşului, iar iubitul ei, Callum, juca rugby. Se potrivea la fix lângă Hunter.

Aceasta zâmbi.

— Sau poate o să-ţi tai venele. Poate nebuna de bunică-ta o să te găsească în cadă, în apa roşie.

Mae se încordă puţin când Felix scutură din cap.

Se întoarseră şi îl văzură pe domnul Starling, profesorul de ştiinţe. Hunter şi Lexi se luară de braţ şi ieşiră în soare, iar Mae şi Felix porniră încet în urma lor.

— Eşti bine?

Mae încuviinţă din cap. O viaţă întreagă în care i s-a reamintit care e locul ei, de parcă n-ar fi fost dureros de conştientă de asta.

— Ştii că te susţin, da?

— Da, cum să nu.

— Serios. Iar dacă Hugo sau Liam se bagă, o să-i fac praf. Ştii că învăţ karate online. În fiecare seară la unşpe stau pe webcam cu Tenaka. E bătrân, dar superdur. Nu se opreşte până nu sunt leoarcă de transpiraţie.

— Ore individuale cu un moş care te face să transpiri în dormitor? Să ştii că te racolează.

Domnul Starling îi conduse pe terenul de fotbal. Era bătrân, iar pielea îi era cu o nuanţă mai închisă decât a lui Felix. Mocasinii lui maro cu ciucuri se afundau în frunze. Vorbi puţin despre Abi, le mărturisi că îi pare rău şi o spuse cu lacrimi în ochi. Apoi bătu din palme şi le împărţi markere şi baloane umplute cu heliu.

— Uniunea Astronomică Internaţională a spus odată că numele asteroizilor trebuie să înceapă cu anul în care au fost descoperiţi şi că în mod tradiţional sunt botezaţi după zei greci, dar pe ai voştri puteţi să-i numiţi cum vreţi voi.

Formară un cerc mare şi îşi ţinură asteroizii în aer. Domnul Starling citi cu voce tare câteva nume.

Invincibilul.

Hercule.

Hugo smulse balonul lui Jeet Patel şi mâzgăli pe el cuvântul *Pămpălău,* iar Jeet îşi dădu ochii peste cap de parcă s-ar fi prins de poantă.

Mae le aruncă o privire lui Jeet şi Sally Sweeny. Şi lui Sullivan Reed, care stătea deoparte, ca întotdeauna, cu obrazul atât de plin de cicatrici încât mereu şi-l ascundea.

— Imaginaţi-vă că asteroizii voştri zboară cu viteză mare prin spaţiu. Unii dintre ei sunt de mărimea unor pietricele. Alţii sunt cât

mașinile de mari. Alții se ciocnesc și trec pe lângă noi fără să se întâmple nimic.

Sparse câteva baloane cu vârful creionului.

— Furtunile solare îi pot face să-și schimbe direcția.

Mai sparse câteva.

— Unii vor lovi alte planete sau vor genera mai multe cratere pe suprafața Lunii.

— Dar asteroidul ăla uriaș? spuse Hugo, arătând spre Sally Sweeny, care se întoarse cu spatele.

— Deci asta e, mergem mai departe fără Abi, spuse Felix. O întrunire și pe urmă, gata, înapoi la ore.

— Sergentul Walters probabil crede că a fost sinucidere. James și Melissa, Copacul Morții – ei au pregătit terenul.

— Ăla a fost un pact. Asta a fost Abi Manton. Abi a noastră.

— Adu-mi aminte: când ai vorbit cu ea ultima oară?

Felix se uită în pământ.

— Nu contează. Suntem Eterni.

— Nu suntem nimic, Felix. Întreab-o pe Hunter. Eternii au fost o tâmpenie copilărească.

— Știu că nu vorbești serios.

Domnul Starling le făcu semn să tacă.

— Unii dintre acești asteroizi au ars. Dar câțiva mai mari rămân intacți. Iar aceia vor lovi Pământul. Totuși vedeți că dimensiunile li s-au redus. S-ar putea să aterizeze în mare sau în deșert sau chiar într-un oraș. Dar probabilitatea e scăzută, iar când chiar se întâmplă așa ceva, rareori se pierd vieți omenești.

Sparse toate baloanele, mai puțin pe al lui Mae.

— Și a mai rămas unul, spuse el.

— Cât de mare e acela? întrebă Jeet Patel.

Se adunară în jurul lui și îl priviră.

Domnul Starling se bâlbâi:

— E... e de mărimea... are o sută doisprezece kilometri lățime.

Toată lumea se potoli, chiar și Liam și Hugo, Candice și Hunter.

Mae dădu drumul balonului.

Îl priviră cum plutește lin spre nori.

Încă puteau citi numele mâzgălit pe el.

SELENA.

8

Mae nu ştia prea bine cum ajunsese la porţi.

Acum mergea spre casă, iar în clipa următoare era pe Ocean Drive, zgâindu-se la lemnul masiv al porţii de la numărul 13, la casa din sticlă ce se întindea pe plaja de dincolo de ea.

Tatăl lui Abi o conduse până la o bucătărie uriaşă, pe ferestrele căreia se vedeau valurile spărgându-se pe ţărm. Se uită în jur după vreo urmă, orice lucru care să-i amintească de familia la masa căreia obişnuia să mănânce, a cărei fiică îi era mai apropiată decât o soră. Nu găsi nimic.

Luke Manton bea direct dintr-o sticlă de votcă şi avea o voce mecanică, ce rostea cuvinte grele ca plumbul, care i se rostogoleau din gură şi se spărgeau pe podeaua perfectă din piatră.

— Cică îl încetinesc. Nu mai e nicio lună. Trece lumea şi prin chestii mai rele. Copiii fac cancer. Tu crezi în rai, Mae?

— Nu, spuse ea cu răceală în glas.

Pe blat erau teancuri de fotografii.

La fereastră văzu nelipsitul telescop.

— Bani.

Flutură din mână de parcă răspundea la o întrebare.

— Poate că o făceau fericită pe Lydia.

Lydia Manton o condusese pe Abi pe scurta distanţă până la şcoală în ziua când primise noul Benz, stătuse la poarta şcolii în ziua când îşi modelase buzele.

Sună telefonul şi bărbatul ieşi în hol.

Mae luă sticla de votcă şi bău, iar căldura aceea familiară îi încălzi gâtul şi obrajii. Se uită la câteva fotografii. Unele erau din vacanţele de-a lungul anilor. O Abi mai mică zâmbind în faţa unei rulote. Într-una mai recentă, Abi stând pe o terasă spaţioasă, cu o piscină uriaşă ce dispărea în oceanul de cristal din spatele ei.

— Era antrenorul personal al lui Abi, spuse Luke Manton când intră înapoi în cameră. Toată lumea sună, de parcă mai e ceva de spus.

Abi avea un antrenor. Mae se întrebă ce s-a întâmplat cu fata care

mânca o cutie întreagă de înghețată când se uitau la un film, cu fata care se îmbrăca în jeanși uzați și nici măcar nu arunca o privire în oglindă înainte să iasă din casă.

Mae luă o broșură de pe blat.

— Buncărele o să funcționeze?

Bărbatul trase o dușcă.

— Nicăieri în Europa. Poate ar fi trebuit să plecăm înainte să se închidă granițele. Poate că nu mai contează nimic.

Își lipi sticla de frunte de parcă avea febră.

— N-au vrut... N-am văzut-o până n-au adus-o la spital. Dar era... Știu că e greu, dar era OK? Când ai găsit-o, era...

Mae se gândi la sângele de lângă capul lui Abi. La piciorul ei îndoit, la viața care i se scursese din privire.

— Arăta împăcată.

Bărbatul încuviință de parcă știa că minte, dar tot era recunoscător, apoi alese o fotografie cu Mae și Abi, insistând ca fata să o ia.

— Știți unde era Abi în seara aia? întrebă ea.

— A zis că se duce să se întâlnească cu tine. I-am umblat prin lucruri. Era dezordonată, zâmbi el. Lydia îi spunea mereu să-și facă ordine în dormitor. Am găsit asta acolo, adăugă el și ridică obiectul.

Amintirea năvăli în mintea lui Mae cu atâta forță încât fata simți că se înecă. Ea și Abi plimbându-se pe plajă la asfințit, ținându-se cu brațul pe după mijloc, fiecare cu câte o găletușă de scoici. Cele mai multe erau cochilii sparte, fărâme decolorate. Abi le înșira pe ață, Mae făcea afișul. În fiecare vară le vindeau turiștilor de la o măsuță de lângă portul de agrement. ASTEROIZI TALISMAN.

— Poți s-o iei. Te rog, Mae. Ar fi vrut să rămână la tine.

Mae luă brățara și o strânse tare în mână.

— A venit Theodore?

— Nu. Doar celălalt puști. Cu... cu cicatricile.

— Sullivan Reed.

Mae întrebă ce legătură avea el cu Abi.

— Aseară. N-a intrat, doar a rămas în ploaie și s-a uitat la casă.

Bărbatul mai luă o dușcă.

— O lună. Nici măcar nu cred că rezist atât.

În clipa aceea izbucni în plâns, iar umerii i se scuturau în timp ce își îngropa fața în palme.

Lydia Manton intră pe nesimțite în cameră, urmată de un miros puternic de clor. Își scoase mănușile de cauciuc, cu obrajii înroșiți, de parcă i-ar fi frecat să scape de durere. Întinse mâna spre soțul ei, dar acesta i-o dădu la o parte.

Mae plecă de la ei având în urechi sunetul hohotelor lui de plâns. Orice ar fi urmat nu putea fi mai rău decât ceea ce trăiseră deja.

Porni spre plajă și aruncă brățara în mare.

Apoi se întinse pe nisip și privi cum ziua se golea de lumină deasupra ei.

Domnul Starling le spunea să privească fiecare asfințit de parcă ar fi fost un dar, să profite de fiecare clipă cât de mult pot. La portul de agrement văzu vreo zece oameni făcând același lucru, cupluri ținându-se de mână, un băiețel pe umerii tatălui său.

Ultimele vâlvătăi ale ultimelor zile de iunie. Când apa înghiți cele din urmă raze ale soarelui, privi dincolo de coasta luminată de crepuscul, văzând cum băiatul din casa albă își făcea loc din nou în viața ei, precum o stafie.

În costumul său negru cu cravată, se opri la marginea apei și își scoase pantofii. Apoi se uită în sus, la cer, și intră în apă.

Până la glezne.

Până la genunchi.

Mae se ridică în șezut.

Băiatul se aruncă într-un val.

Ea se uită în jur, dar nu văzu decât plaja goală, portul tăcut de-acum. Când se ridică în picioare și traversă nisipul cald, lumina stelelor întâlni valurile, atât de orbitoare că nu-l mai zări.

Din nou se uită în jur, înnebunită, căutând pe cineva să o ajute.

Băiatul ieși la suprafață lângă geamanduri. Apoi se scufundă.

Mae cercetă apa, numărând în minte secundele, fiecare scurgându-se prea lent, fiecare spunându-i că a trecut prea mult timp.

Își scoase pantofii, apoi se dezbrăcă de jeanși și tricou.

Apa era rece. Se mișca hotărâtă. Dat fiind că era o fată din Vest, toată copilăria ei înotase în mare.

Tăie valurile blânde cu o grație tăcută, se scufundă și înotă cu

putere spre geamandură.

Se uită în jur, călcând apa, în timp ce luminile de pe țărm sclipeau. Se scufundă din nou, simțind că o ustură ochii din pricina sării și o presiune tot mai mare în urechi. Când plămânii începură să o doară, se ridică la suprafață.

Apoi plonjă încă o dată și ajunse mai în adânc.

Preț de o clipă, ochii li se întâlniră, apa era precum cerneala, Mae întinse o mână, dar el nu făcu decât să se uite la ea.

Îl apucă de tricou, îi simți mâna pe mâna ei, dar îl lovi cu putere.

Băiatul tuși când ieșiră la suprafață, lumina lunii răsfrângându-se pe chipul lui fără cusur.

Mae apucă geamandura cu mâna liberă și se luptă să respire.

El tuși din nou, apoi își reveni, înconjură geamandura cu brațul și trase adânc aer în piept.

În lumina slabă, pielea aproape că îi strălucea.

— Ești în stare să înoți? îl întrebă Mae.

Băiatul încuviință.

Înotară împreună, iar Mae îl ținu lângă ea.

Când ajunseră la mal, se prăbușiră pe nisip.

Zăcură unul lângă altul.

Stelele sclipeau deasupra lor ca un spectacol de lumini.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Mae, gâfâind.

Băiatul se întoarse să o privească.

Atunci ea își dădu seama că nu purta decât lenjerie. De data asta el se aplecă și o sărută atât de apăsat încât Mae rămase fără aer.

Îl împinse, punându-i mâna pe piept și țintuindu-l cu o privire scânteietoare în timp ce apa i se scurgea din păr.

În spatele lor orașul strălucea.

Deasupra cerul coborî puțin mai aproape.

9

— Ai părul ud.

— M-am dus să înot.

— Noaptea? zise Stella, apăsând pe butonul ceasului de lângă ea.

O voce de robot anunță ora și fata ridică dintr-o sprânceană.

— Ești pe cale să o iei razna? Doamna Rogers a luat-o razna, o mai ții minte, Mae? Avea afișul ăla în fața casei pe care scria „Nu primim asteroizi".

— N-o iau razna.

— Te gândești vreodată la mami și tati?

Mae trase aer în piept.

— Încă merg la școală, nu-i așa?

— Pentru că mama voia să mergi la facultate. Mai spune-mi o dată povestea.

— O știi.

— Mergeam cu mașina. Eu eram în burtica lui mami. Tu erai în spate. Eram dintre cei care plecau.

— Da.

— Și apoi camionul, șopti Stella.

Camionul.

— Vrei să te rogi în seara asta, Stell?

— Felix zicea că atunci când mergem la biserică și ne rugăm, tu rămâi cu ochii deschiși.

Mae înghiți în sec; dintr-odată se simți prea obosită. Ar fi putut să-i spună Stellei că nu se mai ruga din ziua când muriseră părinții lor. Nu-și putea închipui un zeu atât de aspru, așa că nu mai voia niciun motiv în plus să se zgâiască la cer și să caute răspunsuri.

— Atunci spune-mi o poveste despre Saviour, zise Stella.

— E târziu.

— Doar una.

— Care?

— Nouă.

— Și apoi taci din gură și te duci la culcare?

— Și apoi tac din gură și mă duc la culcare.

Saviour 9.

Mae o duse pe Stella la cinematograful în aer liber din Cheston.

Schimbară două autobuze ca să ajungă acolo, apoi merseră pe străzi împreună cu o mulțime de alți oameni.

Stella purta o cască veche de bicicletă de culoare albă pe care Mae o acoperise cu folie de aluminiu. Și pijamale albe, pe care lipiseră un steag al Americii. O siglă a NASA cusută de bunica lor. Un propulsor confecționat din sticle de cola așezate cu fundul în sus.

Ecranul era pregătit în Parcul Victoria Emery. Mae întinse pe iarbă o pătură în carouri și se așezară în mijlocul unei mulțimi. Unii aveau fețele pictate în culori neon, țineau în aer bețișoare luminoase și cântau împreună cu o fată care avea o voce destul de plăcută și se acompania la chitară.

O mamă își ținea bebelușul în brațe și se legăna în ritmul muzicii, în timp ce soțul ei bea bere și îi privea de parcă erau ultimul lucru bun din lumea lui.

— O să funcționeze de data asta? întrebă Stella.

— De data asta, da.

— Energie cinetică, spuse Stella, care stătea cu picioarele încrucișate. Două navete spațiale se înalță spre cer. Tom și Jerry. Tom aterizează pe Selena și transmite detalii înapoi la Jerry.

— Așa că Tom face partea periculoasă și Jerry culege laurii. Jerry sosește exact unde îi spune Tom. Iar Jerry se izbește în Selena atât de tare încât energia cinetică o deviază de pe traiectorie.

Se auziră aplauze furtunoase când racheta aterizâ. Mae pictă fiecare scenă pentru sora ei, cu detalii atât de minuțioase încât Stella o apucă tare de mână și o strânse.

În autobuz, Stella dormi tot drumul spre casă.

Deși o dureau brațele, Mae o luă pe sus pe sora ei, care stătea cu capul lipit de pieptul său.

Nu se rugă în seara aceea, dar fu la un pas să o facă.

Tom și Jerry ratară Pământul cu 321 de mii de kilometri.

Mae rămase întinsă acolo până când răsuflarea surorii ei deveni regulată, până când i se îngreunară și ei pleoapele. Și abia atunci își îngădui să se gândească la părinții săi.

Întâi crezu că un coșmar a trezit-o, poate unul cu Abi din nou, dar

apoi simţi bubuitura, se năpusti afară din dormitor şi traversă holul până la Stella, care nu se mişcase.

Intră şi la bunica ei şi o văzu cufundată într-un somn indus de medicamente, şi numai părul său alb se iţea dintre cearşafuri.

Afară, luminile intermitente ale alarmelor auto făceau aerul să vibreze. Vecinii ieşiseră în stradă, îşi strânseseră halatele în jurul corpului şi priveau spre cer.

Îi văzu pe Peter şi Caz, Stan şi Mary. Schimbară zâmbete neliniştite, uitându-se în sus, apoi în jos.

Mae ieşi în mijlocul străzii pe măsură ce maşinile fuseseră reduse la tăcere una câte una, la fel şi câinii care urlau, uşile caselor se închiseseră şi luminile din dormitoare se stinseseră.

Porni pe strada ei, spre portul de agrement şi coasta lângă care staţionau traulere de pescuit şi bărci cu pânze. Apoi spre strada principală, dincolo de biserică.

Pe peticul de iarbă din faţă era prinsă în cuie o înştiinţare.

IISUS IARTĂ.

Mae ştia că, deşi el s-ar putea să o ierte, ea nu îl va ierta niciodată.

Când ajunse la casa cea albă, se agăţă de poartă şi îşi dori mai mult ca orice să-l vadă, dar nu era sigură ce i-ar fi spus dacă ar fi ieşit. Poate că i-ar fi spus că îl urăşte. Că dacă mai intră o dată în apă, nu o să-l mai oprească.

Auzi bâzâitul înăbuşit al unui generator şi urmă sunetul până la casa familiei Prince; acolo, văzu porţile deschise şi păşi în curte. De data asta ocoli casa, trecu de piscină şi se opri la marginea gropii.

— Am lăsat uşa din spate deschisă pentru tine.

Se întoarse şi îl văzu pe Hugo. Purta pantaloni scurţi, fără tricou, cu pielea aurie bronzată. Stătea lângă groapă, cu tălpile pe buza ei.

— Am luat deja tot ce merita furat.

Erau acolo corpuri de iluminat şi utilaje aruncate, schele se răsuceau în jos şi dispăreau. Un mic puţ de lift, cu peretele de alături susţinut de stâlpi de beton atât de groşi încât Mae întinse mâna să atingă unul.

— Nu-ţi pasă ce zice lumea despre tine? întrebă el.

Mae observă că vorbea uşor împleticit, apoi văzu sticlele goale de bere de lângă el când se aşeză.

— Și dacă mi-ar păsa, tot ar zice.

— Ai putea să te străduiești mai mult să te integrezi. Ai putea să arăți ca ea... ca Hunter și celelalte. Umbli cu cărțile într-o pungă de plastic. Hainele... ai putea să ai o viață mai ușoară.

Îi întinse o sticlă. Mae ar fi putut spune multe lucruri, dar nimic care să conteze.

— Am început cu lopeți.

Băiatul ridică fiecare sticlă pe rând, scuturându-le să vadă dacă mai era bere înăuntru.

— Doar eu și tata, săpam toată noaptea.

Acolo, sub lumina lunii, cu vânătăile atât de întunecate, fiecare urmă amintindu-i că nimic nu e ce pare.

— Mama. Ce îmi face mie... îi făcea ei.

Mae nu fu în stare să spună nimic, nicio vorbă de alinare goală.

— Mama și cu mine eram apropiați. Eram noi doi și era el.

— Mama ta e dintre cei Plecați, spuse Mae.

— Cu toții o să plecăm, Mae. Azi cineva e aici, iar mâine... Îl mai ții minte pe domnul Fullerton, preda mate? Vreau să zic că și-a lăsat inclusiv toate chestiile personale pe birou. Poze de familie. L-am privit pe îngrijitor cum le bagă în sac. Pe jumate din strada asta, casele sunt goale.

Miji ochii spre lună, ridică mâna și o acoperi cu degetul mare.

— N-am apucat să... A dispărut și gata. Iar în noaptea aia tata a început să sape. Nu era vorba despre nimic altceva decât despre supraviețuire.

Își umflă obrajii.

— Rahat, nici nu știu de ce îți povestesc asta.

— Atunci nu-mi mai povesti.

Mae se uită în groapă; era atât de adâncă încât lumina dispărea cu mult înainte să-i atingă fundul.

— O caut, vorbi el de parcă Mae nu era acolo. Uneori mi se pare că o văd sau că o aud. Mă trezesc noaptea și ies afară și mă gândesc că poate s-a întors, dar știu...

Ridică din umeri.

— Oriunde o fi, trebuie să fie mai bine, nu? Cum poate să fie mai rău? Nici măcar nu vorbesc despre aici. Vezi la știri, la oamenii ăia

din Paris, de pe străzi. Gen, sunt furioşi, dar nici măcar nu ştiu din ce cauză sunt furioşi.

— Că mor, spuse ea încet. Încerci să nu te gândeşti la moarte până când nu eşti nevoit s-o faci, altfel înţelegi prea bine că totul e mult prea puţin.

— Abi... să-i aud iar vocea.

Abi venise acasă la ea.

Încercase să o sune de trei ori.

Apoi traversase curtea şcolii, intrase în pădure şi sărise de pe stânca albă pe pietrele de dedesubt.

— Hunter credea că e ceva între noi. Dar ea mereu crede asta.

Mae îl privi şi se întrebă dacă era adevărat. Fetele se uitau la el aşa cum băieţii se uitau la Hunter. Se întrebă dacă îşi dădeau seama măcar sau poate le era scris în stele, acel noroc de a fi dorit, atracţia reciprocă a mulţumirii de sine.

În spate zări strălucirea farurilor unui Ferrari.

— E un model rar, spuse el. Maşina aia. Are locul ei în buncăr. Tata tot vorbeşte despre cum o să iasă cu ea într-o lume nouă.

— O să facem din nou aceleaşi greşeli, o să le facem pe rând pe fiecare.

— Eu nu.

Mae aruncă o privire spre casa albă impunătoare din depărtare.

— Poate că Abi a avut noroc, spuse el. S-a terminat cu aşteptarea. Poate ar fi trebuit să ne spună cu o săptămână înainte. Zece ani, zici că suntem cu toţii la puşcărie pentru ceva ce nu am făcut.

— Pe caseta aia, părea speriată.

Băiatul se ridică în picioare.

— Toţi suntem speriaţi, Mae. Doar că unii dintre noi ne pricepem mai bine să o ascundem decât alţii.

— De-aia te tai?

Hugo se uită în jos la ea şi ceva din ochii lui o făcu să se cutremure.

— Nu. Mă tai pentru că merit să mă doară.

10

Îngrijitorul mătură altarul lui Abi până când nu mai rămaseră decât vreo două inimi de hârtie pe care nu le văzu.

Mae își lipi mâna de dulăpiorul rece de metal și se gândi cât de ușor își încheiase Abi socotelile. Nu doar ea, ci și James și Melissa. La ei fusese mai simplu de înțeles – o iubire nemuritoare care avea să moară curând. Sergentul Walter venise la școală, găsise un jurnal în dulăpiorul Melissei, cu paginile doldora de poezii și desene despre o altă viață, una veșnică, de data asta. Astfel, tragedia n-a mai fost atât de mare, fiindcă au rămas de nedespărțit până la sfârșitul de care au avut parte împreună.

— Hei.

Felix purta o jachetă neagră de piele, cu gulerul ridicat. Era cu două numere mai mică, manșetele îi ajungeau la coate, iar sub ea purta un tricou alb care ascundea pieptul osos de dedesubt.

De cele mai multe ori, Mae era recunoscătoare pentru existența lui.

— Nu știu de unde să încep, spuse ea.

— Candice a închiriat *Grease* de șapte ori.

— Și de-aia ești așa de unsuros[3]?

Felix își trecu mâna prin păr.

— N-aveau gel la magazin, așa că a trebuit să folosesc ulei de măsline. Mama s-a enervat. Chestia aia e un lux acum. Crezi că am nevoie de un parfum propriu care să meargă cu *lookul* ăsta?

— Mirosul corpului nu merge?

Băiatul își tamponă sudoarea de pe frunte.

— Încearcă tu să porți piele artificială pe căldura asta. Mă gândesc la ceva lemnos, poate cu note de paciuli, asta o s-o facă să vină cu mine acasă.

— Știi măcar despre ce vorbești?

— Să-mi bag picioarele în copacii ăia din fața casei ei! se răsti Felix.

— Ca să țină perverșii la distanță.

---

[3] Joc de cuvinte intraductibil: *Grease* e numele un film muzical celebru, cu John Travolta în rolul principal. În lb. engl. *grease* înseamnă unsuros (N. red.).

— Poți să te ascunzi între ei. La o adică, așa e mai ușor să o pândești.

— Păstrează-mi tricoul ăla, o să-l storc diseară într-o tigaie. Stella vrea costiță.

Felix scoase un pieptene din buzunar.

— Danny Zuko e cel mai adorat de femei. Fii atentă, am rugat-o pe mama să-mi pună capse, zise el și se răsuci.

Mae se încruntă.

— Tirds?

— T-Birds[4]. Gașca din film.

— Cred că *B*-ul a căzut.

Felix înjură zgomotos.

— Femeia aia habar n-are să pună capse. Nici nu știu de ce a luat-o de nevastă reverendul.

Felix porni spre toaletă, încercând să se dezbrace de jachetă.

Mae râse și fu gata să se ia după el când îl văzu pe Jeet Patel uitându-se țintă în dulăpiorul său.

— Cred că s-au pișat pe ea.

Jeet ridică un exemplar ud fleașcă din *Hamlet.*

— I-am rugat să vorbească mai încet ca să pot citi.

— Pe cine?

Băiatul dădu din umeri.

— Hugo. Liam. N-are rost să plâng după... urina vărsată, zise el.

Jeet purta o cămașă albastră, cu mânecile suflecate peste antebrațele subțiri. La fiecare încheietură avea banderole albe.

— Mama zice să-i ignor. Tăcere demnă, Mae, zâmbi el.

Mae încuviință, înțelegea, știa că e o prostie, dar înțelegea.

— Mai țin minte când ți-au făcut-o ție, spuse Jeet.

— Detergent de rufe.

— A se consemna că eu nu cred că hainele tale miros urât, Mae.

Ea zâmbi, apoi intră în clasă și se așeză în spate.

Elevii din primele bănci se uitau la un videoclip pe telefoane.

Celeabinsk, Rusia.

Filmarea era realizată cu camera de bord a unui camion de pe

[4] Gașca de tineri rebeli din filmul *Grease* (N. red.).

autostradă. Fulgerul de lumină a apărut pe cer şi a început să coboare ca o rachetă.

S-a făcut tot mai mare, mai strălucitor ca soarele, din ce în ce mai rapid, un bolovan în flăcări ce venea în viteză spre ei.

Apoi zgomotul.

Şi ţipetele.

Vreo zece copii se întoarseră şi fugiră din parc fiindcă aveau unde să fugă. Iar aceea era o rocă mică. Nu depăşea douăzeci de metri.

Sunetul difuzoarelor o aduse înapoi în realitate, alungând coşmarul.

După eşecul navetei Saviour 8, le-a fost impusă rugăciunea de dimineaţă.

Mae aşteptă ca glasul calm al domnului Silver să-i adoarmă cu teoriile despre judecată şi iertare, de parcă acestea două puteau exista împreună vreodată.

Trebuie să fie mai mult decât atât.

Mai mult decât ce?

Elevii se uitară unii la alţii, apoi în sus, la difuzorul fixat de tavan.

Tâmpenia asta de existenţă. Îmi fac temele, golesc maşina de spălat vase, moţăi la sfârşitul săptămânii. Îmi vopsesc părul pentru că ordinea mondială îmi spune că individualismul e sinucidere socială.

Domnişoara Holmes se ridică în picioare şi fugi pe hol. Vocea lui Abi se luă după ea din fiecare difuzor din şcoală, gonind pe urmele profesoarei înnebunite.

Ni se spune să facem diferenţa într-o lume în care diferenţele nu sunt tocmai tolerate. Prea gras, prea slab. Prea sărac. Prea priceput sau nepriceput la ceva; dacă treci dincolo de limitele astea, eşti condamnat.

Atunci ce ar trebui să faci?

Ar trebui să-ţi trăieşti viaţa în mijlocul gol. Ar trebui să îţi dai silinţa la şcoală ca să poţi să-ţi dai silinţa la muncă. Ar trebui să tânjeşti după o slujbă de la nouă la cinci şi o pensie decentă, şi o casă şi o maşină şi vacanţe la soare. Şi apoi...

Selena?

Problema e că... tânjim după extreme, e ca un defect fatal.

Toată lumea se uita în sus, de parcă vocea lui Abi era poarta către

o lume căreia nu-i puteau întoarce spatele, o lume care îi chema pe fiecare dintre ei.

Părinții mei cred că sunt deprimată. Sau poate cred doar că sunt o adolescentă, pentru că, dacă te încadrezi în categoria asta, atunci problemele tale sunt mai ușor de ignorat, nevoile tale sunt un sofism, convingerile tale se schimbă odată cu vântul. Nu ești o persoană vie, care gândește și suferă. Ești un vârtej de emoții nerezonabile, de dorințe capricioase care o să aibă grijă să ardă cu totul cu mult înainte să fii considerată demnă să-ți exprimi opiniile.

Părinții tăi nu te ascultă?

Mama îmi cotrobăie prin cameră, poate caută indicii despre cine sunt de fapt. Îi e teamă că o să fac greșelile ei, de parcă ar fi proprietara lor.

Ai fost fericită vreodată?

Acum doi ani. Stăteam pe plajă cu Mae și am creat o nouă ordine mondială și era atât de perfect. Și acum sunt exact la fel ca ele, sunt nimicul care o face pe Mae să fie ceva.

Ai lăsat-o în urmă?

Mae era indiferentă la sunetele din jurul ei, la ochii plini de lacrimi ai lui Sally Sweeny, la paloarea fantomatică a lui Hugo Prince în timp ce chipul lui Abi se întorcea să-l bântuie. Nu-l observă pe îngrijitorul care gonea spre sala calculatoarelor. Nu o auzea decât pe Abi. Abi a ei.

Dimpotrivă. Ea a înaintat în fiecare zi, iar eu am făcut tot ce am putut să rămân pe loc. Doar că stăteam într-un șir de reprezentante perfecte ale școlii, într-un gol imaculat și în minciunile cele mai nevinovate. M-am lăsat purtată de curent prin ani care n-ar putea să conteze mai mult. Am băut cafele caramel macchiato în centre comerciale și am zâmbit la prezentări de modă în cabine de probă. Mi-am planificat un viitor pe care n-o să-l am niciodată și un viitor pe care nu mi l-am dorit niciodată. Am ascultat zeci de fete cum vorbesc atâtea rahaturi că mă dor urechile de atâta feminism fals și băieți, machiaj și băieți, asteroizi și băieți.

Băieți.

Băieți.

Băieți.

Dar când erai cu Mae?

Vorbeam despre bărbați.

Mae râse, atât de brusc încât o luă prin surprindere. Simți privirile lui Hunter, Lexi și Candice cum o sfredelesc, dar preț de o clipă rămase mută și în fața lor, mută în fața popularității și bosumflării lor, ochilor lor cu machiaj fumuriu și fundurilor îmbrăcate în tanga.

De ce plângi, Abi?

Păi... Știu că lucrurile o să se înrăutățească. Și știu că n-o să scap. Arăt la fel ca ele, dar nu sunt ceea ce văd ele.

Să scapi?

De locul încotro vă îndreptați cu toții. Eu n-o să fiu cu voi. Nu mai pot. Trebuie să fac ceva rău. Să te sinucizi e același lucru cu a omorî pe altcineva? O viață e o viață, nu? Dacă suntem creați cu toții egali, asta înseamnă că murim cu toții egali sau unii o iau înainte în timp ce alții rămân în urmă? Am nevoie... am nevoie doar să vorbesc cu Mae mai întâi. Trebuie să-i spun că îmi pare rău. Ce cuvinte tâmpite.

Pentru ce îți pare rău?

Nu am susținut-o. Am stat deoparte și am privit cum o tratează oamenii, cum o învinovățesc. Au prins-o atunci când a furat de la magazinul din oraș. Dar n-au văzut și ce a furat. Era mâncare, pentru sora ei, pentru bunica ei.

Nu e bine să furi, oricare ar fi circumstanțele.

Vreau să mă întind pe plajă la miezul nopții și să răsucesc lumea invers. Credeți că putem da timpul înapoi așa? Mai vreau o noapte perfectă cu Mae. Vreau să vorbim.

Despre bărbați?

Și despre muzică. Despre artă și știință și punctul unde acestea se întâlnesc.

Unde se întâlnesc, Abi?

Pe cerul de deasupra noastră. Platon spunea că fiecare suflet are o stea însoțitoare la care se întoarce după moarte, atâta timp cât a dus o viață dreaptă.

Și cum duci o viață dreaptă, Abi?

Asta e chestia, că ne-am dat seama în cele din urmă. Eu și Mae ne-am dat seama.

Spune-mi.

Devii un Etern. Doar că eu am stricat și asta.

Și ce este un Etern, mai exact?

Își ținură cu toții răsuflarea.

De parcă urmau să fie iluminați, după ani de zile de plutit în derivă prin întuneric.

Mae simțea entuziasmul, așteptarea înfrigurată din școală, în jurul celor cinci sute de fețe concentrate asupra vocii de dincolo.

Iar apoi sunetul din difuzoare se stinse odată cu luminile și cu bâzâitul ventilatorului când cineva tăie în sfârșit curentul.

11

Înregistrarea se încheia într-o asemenea notă de suspans încât Mae fu chemată înapoi în biroul domnului Silver, unde acesta îi ceru să spună cu ce lucruri bolnăvicioase îi infectase mintea lui Abi.

La prânz, mai mulţi puşti o căutară, asaltând-o cu privirile şi cu întrebările lor. De parcă ea şi Abi dezlegaseră sensul vieţii şi apoi înghiţiseră cheia. Maşinăria bârfelor se puse în mişcare, iar până la sfârşitul zilei, încheiaseră un fel de pact Montague şi Capulet, doar că Mae nu sărise după ea de pe marginea stâncii.

Când ajunse în cele din urmă la West Video pentru tura ei, era stoarsă de puteri.

Pentru jobul ăsta, primea salariul minim atât de necesar, avea un loc în care să piardă vremea seara şi cât de multe filme gratis putea să vadă.

Peste drum, Felix pierdea vremea în West Wine, împărţind sticle de vin roşu de cincizeci de lire pentru ca oamenii să poată îmblânzi lumea cu stil.

Câteva magazine aveau vitrinele întunecate. Era acolo vechiul magazin de îngheţată, deţinut odinioară de o italiancă pe nume Rosa, care plecase acasă după Saviour 7. În ultima zi, împărţise îngheţată gratis. Stella mâncase atât de multă că i se făcuse rău.

Mae ridică privirea şi o văzu pe Sally Sweeny venind spre ea, cu capul şi umerii plecaţi, cu haine atât de largi încât îi ascundeau forma corpului.

— Felix a zis că ai îngheţată. El nu mai are.

Mae arătă spre congelator.

Sally scoase şase cutii de îngheţată şi le stivui pe tejghea. Îşi prinse părul roşu ca focul, cu ochii la îngheţată în timp ce îi întindea banii lui Mae.

— Dai o petrecere? zise Mae.

— În fiecare zi e petrecere, afurisito.

Sally se trase de gulerul bluzei de trening, de parcă se sufoca.

— Ai *Cincizeci de umbre*?

— Nu mai am.

— Vine Selena, lumea ori se bate, ori se fu...

Mae ridică din umeri.

— Dacă nu poţi să-i dai înainte, dă-ţi drumul.

Sally zâmbi în timp ce Mae începu să-i bage înghețatele în pungă.

— Lasă una afară. O mănânc în drum spre casă.

— Ai nevoie de lingură?

— Am la mine.

Mae se duse să-i aducă restul lui Sally.

— Pune-l în cutie. Pentru copiii cu cancer sau câinii surzi sau ce-o fi.

Sally deschise cutia de înghețată cu caramel sărat, scoase o lingură de metal din buzunar şi o înfipse în ea.

— E adevărat că tu ai găsit-o?

Mae dădu din cap că da.

— E mare distanța până jos. Cred că era o grămadă de sânge.

Sally se uita fix la tejghea în timp ce vorbea.

— Mama a zis că e mai bine aşa.

Mae simți cum se face frig în jur.

— Pianul. E viața mea. Aveam şansa să ajung mai sus... Abi nu l-a luat niciodată în serios. Ştia să cânte, dar ne ţinea pe loc. Nu venea la repetiţii. Întârzia la concerte. Nu toți avem părinți bogați. Unii dintre noi au nevoie de asta.

Sally luă punga, porni spre uşă, apoi se opri.

— Faţa ei... Mai era frumoasă sau Abi Manton pe care o ştia toată lumea a dispărut?

— Era moartă, Sally.

— A murit în ziua în care s-a plecat în faţa lui Hunter Silver.

Mae o urmări cum se îndepărtează, apoi îl văzu.

Ieşi din West Wine cu o pungă, iar în faţa lui, rămăşiţele zilei se stingeau în timp ce stelele dădeau soarele la o parte.

Mae deschise uşa şi se aşeză pe bordură, iar Felix făcu la fel.

— Băiatul ăla, zise ea.

— A cumpărat o sticlă de tequila şi atât. Ştie ce vrea. Şi nu doar asta a cerut. M-a întrebat dacă ştiu o fată scundă, cu părul negru şi un tatuaj pe încheietură.

Mae se uită urât în direcţia în care pornise băiatul.

— Și știi?

— Sunt aproape un Etern, nu? zise el, arătând spre E-ul de pe încheietură. Astea înseamnă să negi până la moarte. Ce-ai făcut?

— I-am salvat viața.

Felix se lăsă pe burtă pe stradă și se chinui să facă flotări.

— Faza trei a seducției. Lui Candice îi place de Liam, care e plin de mușchi, șuieră el. I-am zis maică-mii că n-o să mai consum decât proteine de-acum înainte.

— Cred că bicepșii tăi sunt invers.

Felix se opri la jumătatea mișcării, simțindu-se lipsit de vlagă. Obrazul îi atinse ușor asfaltul când o mașină care trecu pe lângă ei claxonă.

— Tu uită-te acolo, pe stradă, zise el de pe jos. Să nu-mi spui că Mae Cassidy, cu inima de piatră și o atitudine de dură, are o pasiune pentru un turist frumușel.

Mae îi arătă degetul mijlociu.

— Deci stai să înțeleg. Atracția mea față de Candice e banală și evidentă, în timp ce atracția ta față de puștiul ăla e...

— Inexistentă.

— Invită-l în oraș.

— Invit-o pe Candice în oraș.

— O s-o invit după ce mă transform în genul de băiat pe care s-ar putea să-l observe măcar.

— Nu-i place de Tirds?

— Am ajuns la cabinetul asistentei înainte să mă vadă măcar. Pielea artificială și o căldură de treizeci de grade nu fac o combinație prea bună.

Mae începu să râdă.

— Până la urmă m-a scos cu foarfeca din geacă. A prins și tricoul, fir-ar să fie. A trebuit să mă întorc acasă la bustul gol.

— Uneori mă întreb de ce mai suntem prieteni.

La nouă, Felix scoase două beri reci.

Mae aprinse o țigară și suflă fumul spre lună.

Ciocniră.

— Pentru terminați! zise Felix și se uită la ea, așteptând.

— Și dubioși! spuse Mae, în cele din urmă.

— Uneori lucrurile par prea solide, știi ce zic? Suntem prea puternici ca să ne facem praf.

— Dar nu suntem. Superioritatea e o iluzie.

— Am încercat să mă rog din nou aseară.

— Și?

— E vocea mea în capul meu. Nu ascultă nimeni, Mae. Eternitatea noastră reală e făcută din supernove și găuri negre și...

— Asteroizi.

Mae nu le observă pe cele două fete până când nu ajunseră chiar lângă ea.

Stăteau ținându-se de mână, una înaltă și una scundă.

— Suntem Matilda și Betty, zise fata mai înaltă. Eternii...

— Sunt adevărați și o să vină după tine! strigă Felix de peste drum.

— O să așteptăm, Mae.

Fata cea înaltă dădu din cap, iar apoi se întoarseră și porniră spre plajă.

— Gașca lesbienelor, spuse Felix. Crezi că m-ar lăsa...

— Nu.

— Dacă aș...

— Nu.

Felix închise ochii și se întinse la loc pe asfalt.

— Poate că luna următoare o să primim răspunsurile la toate întrebările pe care ni le-am pus vreodată. O să aflăm sensul vieții. O să ne îndrăgostim și o să ne-o tragem și o să cunoaștem cei mai minunați oameni și o să salvăm o viață și o să luăm o viață și...

— Și poate că doar o să avem parte de o moarte extraordinară la sfârșitul unei vieți atât de ordinare încât abia contează.

El se ridică, se duse în mijlocul străzii și își înălță mâinile spre cer.

— Mă gândesc că pot să-i fac față.

Mae zâmbi.

— Crezi că Abi ne privește de sus?

— Sau de jos.

Băiatul se uită la ea.

— A zis că trebuie să facă ceva rău. Dacă a fost atât de rău încât a murit din cauza asta?

Mae privi în sus, la stele, încercând să nu simtă fiorul care îi cobora

pe șira spinării.

12

La Newport se dădu jos din autobuz şi traversă iarba veştedă, sub un soare crunt.

Majoritatea magazinelor erau închise, majoritatea maşinilor stăteau pe cauciucuri dezumflate. O cabină telefonică era tapetată cu fluturaşi, iar geamurile îi erau sparte.

Adevărul te va elibera.

Sună la soneria de la casa de amanet şi îl privi pe bărbatul dinăuntru cum ridică privirea, apoi apasă pe butonul încuietorii cu o figură încruntată.

Împinse uşa cu gratii şi păşi printre vitrinele de sticlă, cu bunurile oamenilor expuse fără milă. De la dispozitive electrice la bijuterii, cărţi rare şi monede.

— Iarăşi tu.

Mae îi întinse laptopul şi aparatul foto.

Bărbatul se scărpină în barbă şi privi dincolo de ea, la micul televizor de pe perete, pe ecranul căruia se vedea chipul lui Morales.

— Un focos, zise el.

Purta ochelari cu şnur; şi-i puse puţin la ochi şi studie laptopul.

— Un focos nuclear o să-l distrugă pe cer. Morales o să primească un premiu sau ceva când o să se termine toată treaba asta. Nobelul pentru Pace... pentru că a folosit o armă nucleară. Ce poetic.

Puse câteva bancnote pe tejghea.

— Laptopul valorează mai mult.

— E furat.

— Nu e.

— Mai încearcă şi în altă parte.

— E singurul amanet pe o rază de 150 de kilometri.

Râsul lui se transformă într-un acces de tuse. Scoase o batistă şi îşi şterse o dâră de sânge de la gură.

— Cancer. Pe vremuri mă îngrijoram că o să mă duc înainte să-mi trăiesc viaţa, dar apoi văd copii ca tine. Veniţi încoace cu privirea asta. E mai uşor dacă nu-ţi aminteşti cum era înainte?

Mae nu spuse nimic.

— De ce ai nevoie de bani? o întrebă el, ştergându-se iar la gură. Droguri?

— Ca să găsesc un leac pentru cancer în următoarea lună.

Alt zâmbet, alt hohot de râs şi alt acces de tuse. Mai mult sânge.

— Eşti dintre cei Plecaţi? Ştii că n-ai unde să te duci. E totuna dacă mori aici sau în altă parte, puştoaico.

— Nu sunt...

— Adu-mi aur dacă vrei bani adevăraţi. Aurul îşi păstrează valoarea. În cer, sub pământ, zise el şi arătă spre geam. Construiesc buncăre peste tot. Îmi aduc aurul lor ca să poată plăti lucrările.

Vârî mâna sub tejghea şi scoase un lănţişor subţire de aur cu o piatră albastră.

— Pentru aşa ceva plătesc.

Îl ridică în lumină şi piatra străluci.

— Plătesc câţiva penny pentru fiecare liră din cât ar face. Dacă o opresc pe Selena, mă îmbogăţesc.

— Şi dacă nu?

— Atunci n-o să-mi mai pese cine ştie ce.

Mae se uită la lănţişor, la forma de semilună. Bănuia că avea o semnificaţie, una ascunsă. Dacă obiectele aveau vreo valoare dincolo de cea monetară, le lăsa la locul lor. Un laptop putea fi înlocuit, o amintire nu.

Bărbatul se întoarse spre ecranul televizorului.

— Morales. Poate că tipul ăsta nici nu există, poate că nimic nu e adevărat. Vreau să zic, ce dovezi am văzut? Efecte speciale. Ce naiba, creează ăştia lumi noi pe calculatoare. Au falsificat şi aselenizarea.

— E adevărat şi o să murim.

— Vrei un preţ de răscumpărare? zise el.

Mae scutură din cap.

— Nimeni nu vrea.

★★★

Se opri în Pitmann Square şi ascultă un bărbat care stătea cocoţat pe o ladă de lemn şi mormăia ceva despre eternalism şi gravitaţie. Un grup restrâns de oameni îl ascultau.

Pe altă ladă, o fată cu o chitară cânta despre lumânări aprinse în ceaţă şi Mae scoase o bancnotă din teancul subţire şi i-o aşeză în

cutia chitarei.

Consiliul local își avea sediul în vechiul tribunal.

Mae urcă încet treptele și ajunse la etajul al treilea.

Dosarele stivuite la fereastră blocau aproape toată lumina, lăsând să pătrundă doar o rază firavă de soare.

Colin Hayes se încruntă când o văzu și dădu să cheme paza, dar ea îi smulse telefonul din mână.

— Lună de lună, zise el, ciupindu-se de rădăcina nasului.

Un ecuson atârna de un lănțișor pe care-l purta în jurul gâtului. În fotografie avea păr și un zâmbet, dar în după-amiaza aceea nu rămăseseră nici unul, nici altul.

Mae se așeză, apucă telefonul și se uită urât la el.

— Știi că n-am ce să fac, spuse bărbatul, ștergându-și sudoarea cu un șervețel de hârtie.

— Cu toții ați făcut promisiuni. Ați votat pentru ele.

— Și au funcționat, până când n-au mai făcut-o. Nimeni nu plătește impozite. Bunica ta nu e singura care și-a pierdut pensia. Nu există indemnizații. Vin femei cu trei copii care nu-și pot plăti chiria. Sau proprietarul vrea să-i dea afară fiindcă vinde tot ce are și pleacă în Spania să moară la soare.

— Din ce s-o hrănesc pe sora mea?

— Cere ajutor. Sigur ai prieteni.

— Caritate, spuse ea, simțind greutatea cuvântului pe limbă. Pot să am grijă de familia mea. Dar vrem ceea ce e al nostru.

— Într-o lună situația o să se îmbunătățească. Oamenii vor trebui să se întoarcă la lucru.

— Sau o să fie morți.

— Eu vreau să te ajut, dar mă sufoc aici.

Ridică un teanc de hârtii.

— Șaizeci și patru de mii trei sute nouăsprezece. Atâția oameni au fost eliberați anticipat în ultimele optsprezece luni. Nimeni nu vrea să fie paznic de închisoare, domnișoară Cassidy. Și poți să-i învinuiești? Oamenii vor să stea cu familiile lor sau să lenevească pe plajă. Dacă vrei s-o protejezi pe sora ta, o ții departe de – își scoase ochelarii de citit – Lewis Cranston. Oliver Sweeny. Malcolm Banbridge.

— Cine sunt...

— Oameni care n-ar trebui să se întoarcă acasă. Cei mai răi de pe lumea asta, iar din cauza condiţiilor vitrege se vor întoarce în cel mai apropiat orăşel foarte curând.

Mae părăsi biroul şi era gata să pornească pe scări în jos când îl văzu. Stătea singur, cu ochii în pământ şi mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor.

Făcu un pas spre el, apoi se opri. Simţi că e o situaţie riscantă, dându-şi seama că ar trebui să facă stânga-mprejur fiindcă băiatul părea nesăbuit. Iar ea era chibzuită, trebuia să fie, pentru Stella. Pentru vasul fragil pe care navigau în ultimele zile.

El ridică privirea.

Niciunul dintre ei nu zâmbi.

În spatele lui văzu o încăpere mare, nişte scaune aşezate în cerc. O tablă. Un bărbat cu barbă stătea în faţa unui grup mic.

Se uită la pantofii lui, la picioarele, braţele şi părul lui. Oriunde numai nu în ochii lui.

— Nu mai simt nimic.

El era înalt şi ea era scundă. Mae rămase cu picioarele înfipte în pământ, dar pământul nu era ferm. Inima îi bătea atât de tare încât îşi închipuia că toată sticla din jur se sparge. Literele de pe încheietura ei se ridicară în aer, iar băiatul se uită în jos şi le observă.

— Fata de pe casetă.

Era foarte cald, era atâta zăpuşeală încât Mae simţi cum se umple de sudoare pe buza de sus, la subsuori, pe spinare.

Afară, în soare, pe treptele din piatră, stătea cu spatele la ea.

— Uneori vreau să vină, ca să nu fiu nevoit s-o fac cu mâna mea.

Mae înghiţi în sec.

— Şi alteori?

— E ultimul lucru pe care îl pot controla.

Băiatul se întoarse şi se uită în jos, iar în lumina aceea îi aruncă un zâmbet orbitor care-i transformă chipul. Iar apoi zâmbetul dispăru.

— Ţi-e dor vreodată de copilărie? o întrebă.

Mae nu spuse nimic.

Băiatul urcă pe zidul scund de alături, cu braţele desfăcute.

— Când mergeai pe fiecare zid ca pe sârmă. Când nu-ţi făceai griji pentru chestii pe care nu puteai să le schimbi.

Mae îşi aprinse o ţigară, iar plămânii i se umplură de fum.

El se clătină uşor.

— Simt că mi-am pierdut echilibrul ăla. Dar nu ştiu dacă e vina mea sau dacă lumea încearcă să mă dea la o parte.

— Lucrezi aici?

Băiatul încuviinţă.

— Atunci e exclus să ai nevoie de bani.

Privirea lui era senină când îi vorbi cu seriozitate.

— Mă duc unde consideră judecătorul de cuviinţă, unde pot să muncesc pentru a deveni un membru productiv al societăţii şi a-mi ispăşi fărădelegile din trecut.

— Perioadă de probă?

— N-ai fost la biserică? Viaţa asta e o probă.

Mae se uită în depărtare, peste oraş. Marchizele decolorate umbreau magazinele cu obloanele trase. Soarele ardea nemilos.

Se luptă cu impulsul de a-l opri să nu cadă.

Când el coborî, dădu aerul afară din plămâni, uşurată.

— Ideea de Selena. Şi moartea. Importanţa sa existenţială. Te gândeşti vreodată că fiecare secundă, fiecare clipă e cea mai importantă pentru că n-o să se întoarcă niciodată? Facem planuri, aşteptăm, sperăm şi ne imaginăm lucruri. Dar dacă o ratăm?

— Ce?

— Ce ne pătrunde cu forţa în case, zise el, fixând-o cu privirea.

— Ce ne trage în apă noaptea.

— Supravieţuirea e ceva fundamental. Dă la o parte tot luxul pe care l-am cunoscut...

— Şi pun pariu că n-a fost puţin.

— Asta facem cu toţii. Ne luptăm cu nesfârşitele noastre zile numărate. În punctul în care ne aflăm, nu există înainte. Există acum şi aici. Iar asta e un lux în sine.

Mae aruncă o privire la agenţia de pariuri de dincolo de piaţă. Cotele se schimbau zilnic. Viaţă sau moarte.

Închise ochii ca să se apere de lumina soarelui.

— Totul e doar amintiri şi regrete. Ce n-ai făcut sau ce ai fi putut

face altfel.

— Tu ce n-ai făcut?

— Prea multe lucruri să le enumăr.

— Mama spune că tot ce trebuie să faci e să-i spui unei persoane că o iubeşti, iar ea să spună acelaşi lucru. În rest, totul e secundar. E distracţie.

— De parcă am nevoie de vreun băiat tâmpit să-mi dea flori, să-mi recite poezii şi să scornească cine ştie ce invitaţie elaborată la bal. Nu e... Nici măcar nu e vorba de ce n-am făcut. E vorba de sora mea. Vreau să... Vreau să vadă lumina.

— Religia.

— Lumina, nu lumina dumnezeiască. Ceea ce noi luăm de-a gata.

Băiatul îşi slăbi cravata şi îşi desfăcu trei nasturi de la cămaşă.

— Poate ceri prea mult.

— Atunci ce ar trebui să cer?

— Ce e un Etern?

Din nou privirea aceea, atât de profundă de parcă putea să-i vadă fiecare secret pe care Mae îl ascunsese vreodată.

Ura senzaţia de fluturi în stomac.

O ura, pur şi simplu.

Văzu autobuzul.

Băiatul o apucă de încheietura mâinii şi îi trasă cu degetul conturul literelor, iar ea îi simţi atingerea până în măduva oaselor.

— Cum te cheamă? îl întrebă.

— Jack Sail. Poţi să-mi zici doar Sail. Aşa îmi zice toată lumea.

— Vrei să spui că sunt ca toată lumea, Jack?

13

Îl zări stând pe unul dintre scaunele din față.

Era ceva puritan la Theodore Sandford cum stătea acolo, scăldat în lumină.

— Mă tot gândesc la ea, spuse Mae și se așeză pe scaunul de lângă el.

— Da.

Vocea lui era prea ascuțită, potrivită pentru falset, dar nimic mai mult. Copiii făceau glume, însă atunci când Theodore începea să cânte, rămâneau nemișcați, la fel de captivați ca toți ceilalți.

Băiatul își lipi fruntea de geam.

— Bunicul meu locuiește în White Cove. Nu crede.

— În Dumnezeu?

— În Selena.

— Să nu crezi în lucruri de genul ăsta. Să n-ai telescop. Să nu te uiți pe cer, la știri. Să n-ai postere cu constelații. Asta presupune un devotament aparte.

El ridică din umeri.

— N-ai fost la părinții lui Abi.

Nu-l cunoștea bine pe Theodore Sandford, dar vedea că era agitat.

— O să mă duc.

Băiatul vorbi încet. Avea o politeţe exersată. Părul îi era pieptănat frumos cu cărare pe o parte, cămașa îi era vârâtă în pantalonii scurți și închisă până la gât. Pe deget, Mae observă că încă purta inelul de castitate din argint.

Se uită în jos și îi văzu genunchii juliți, zgârieturile însângerate și închise la culoare.

— Ai căzut?

El îi urmări privirea.

— Lumea te tot întreabă cum ai găsit-o. Cum arăta.

— Era moartă, Theodore.

Băiatul tresări la auzul cuvântului. O reacţie fizică.

— Cred că avea coloana vertebrală ruptă. Poate și piciorul rupt. Avea sânge în jurul capului. Maxilarul îi arăta ciudat, probabil îi era

dislocat.

Theodore închise ochii și Mae tăcu.

— Când i-am auzit vocea în școală... n-am mai dormit după. O tot întrebam de tatuaj, spuse el.

Autobuzul se opri încet. Nu urcă și nu coborî nimeni.

— Aveam cinșpe ani, zise Mae.

— Poți să-ți faci un tatuaj la cinșpe ani. Poți să cumperi alcool și droguri, iar văru-meu din oraș zice că un prieten de-al lui are pistol. Crezi că e posibil ca Selena să-i facă o favoare Universului?

Vorbi cu o sinceritate care o dezarmă.

— Ați fost împreună mult timp, dar nu v-ați culcat împreună.

El întinse mâna și își răsuci inelul de pe deget.

— De ce fac oamenii atâta caz despre sex? Abi și cu mine ne-am luat un angajament. Nu mă aștept să mă înțeleagă cineva ca tine.

Hunter răspândise zvonul că Mae fusese cu mai mulți băieți la plajă, turiști care stăteau la coadă, își făceau mendrele cu ea și după aceea băteau palma. O văzuse mâzgălită pe pereții toaletelor de la școală.

Mae Cassidy e o curvă.

Mae Cassidy o să ardă în iad.

— Majoritatea băieților n-ar aștepta. Mai ales acum.

— Mi-am petrecut toată viața pregătindu-mă pentru cea care o să urmeze.

— Crezi că a sărit, Theodore?

— Da.

— Pari convins.

— Moartea e grea doar pentru cei vii.

Autobuzul dădu peste un hârtop, genunchiul lui îl lovi pe al ei, iar băiatul se trase departe de ea, de parcă păcatul era molipsitor.

— La concert, în ultima duminică din lună, fiecare își alege un cântec. Cei mai mulți își aleg câte un imn, „Rămâi cu mine!" sau ceva de genul ăsta.

— Abi ce a ales?

— Ceva cu terminați și dubioși.

Altădată Mae ar fi zâmbit, i-ar fi îngăduit morții lui Abi să-i coloreze amintirile.

— De fiecare dată când încercam să repetăm, plângea. Vreau să zic că plângea atât de tare că trebuia să ne oprim.

Mae îi privi chipul în timp ce vorbea, arcul delicat al buzelor. Avea genul acela de inocenţă care putea fi zdrobită. Mae nu şi-l putea închipui nici cu Abi, nici cu nimeni altcineva. El trebuia prezentat în faţa corului drept un ideal al şcolii Sacred Heart.

— Unde erai în noaptea când a murit?

Băiatul zâmbi cu tristeţe.

— Unde sunt mereu duminică noaptea, repetam cu Sally Sweeny. Asta e viaţa mea. Uneori totul e simplu. Iar alteori nimic nu are sens. Dar cele mai multe lucruri se află undeva la mijloc. Tu ai fost... cu înregistrările?

Mae scutură din cap.

— Oricine face asta, trebuie să se oprească acum. Chiar trebuie să se oprească înainte să se întâmple ceva rău.

— S-a întâmplat deja ceva rău, Theodore.

El apăsă butonul pentru coborâre când ajunseră la marginea oraşului.

— Dacă vrei răspunsuri, Mae, ar trebui să te uiţi pe cer.

— Mă uit, doar că nu pe Dumnezeu îl văd că vine în viteză spre noi.

Se ridică să-i dea voie să treacă.

— Credinţa e o alegere. Nu îţi este impusă cu forţa. Trebuie să faci eforturi pentru ea. Nu cred că Abi a înţeles asta vreodată.

★★★

Îl văzu când coborî din autobuz.

În spatele lui, apa ţâşnea cu un jet mov.

Avea flori în mână, un bucheţel de margarete care arătau de parcă ar fi fost smulse din grădina cuiva.

Mae îşi muşcă interiorul obrazului.

El îi întinse florile.

— Ăsta e cel mai trist buchet de flori pe care l-am văzut vreodată. Le-ai furat?

— Da.

Un grup de fete trecură şi se uitară lung, dar el le ignoră.

— Mereu te îmbraci de parcă ai merge la o înmormântare? îl

întrebă ea.

— Mi-am dat toate hainele de pomană.

Răsunară clopotele bisericii.

— N-ai întrebat dacă poţi să intri în viaţa mea. Acum eşti aici.

Îi simţi mâna pe partea din jos a spatelui, pieptul lipit de pieptul ei.

— Nu sunt. Nu sunt nicăieri, zise ea.

Buzele lor erau apropiate, prea apropiate.

— Eşti tot ce urăsc la oraşul ăsta, spuse Mae.

Apoi porni spre casă, cu margaretele în mână. Când trecu pe lângă biserică, îl văzu pe Theodore cum îşi face cruce şi intră.

Ea se opri la uşă.

Băiatul plângea nestăvilit, mic la picioarele crucii.

14

Pe Abi o îngropară într-o zi uluitor de frumoasă.

Jumătate de şcoală umplea terenul bisericii St. Cecelia, unii cu picioarele încrucişate pe iarbă, alţii aşezaţi pe pietre funerare sparte. În depărtare, cei care făceau surf se ridicau pe coama valurilor.

Reverendul Baxter rosti cuvinte alese despre faptul că Dumnezeu avea nevoie de încă un înger, de parcă nu urma să fie împresurat de ei curând.

Cu toate că Abi avea aproape optsprezece ani, îşi ocupă locul în cimitirul copiilor, sub nişte flori albe atât de gingaşe încât Mae rămase cu privirea fixată asupra lor în timp ce Luke Manton striga numele fiicei sale, cu genunchii în ţărână, cu mâna pe sicriu.

Mama lui Abi se ascundea în spatele unor ochelari de soare uriaşi, departe de soţul ei, departe de toţi.

Poate că atunci, toată lumea de acolo înţelese. Puştii care veniseră fiindcă nu aveau ce altceva să facă. Vecinii care erau prezenţi de ochii lumii. Moartea în finalitatea sa.

— Eşti în regulă? zise Felix.

Mae trase aer în piept.

— Ne-a lăsat în urmă. Tot ce am făcut înainte. Ideea noastră imperfectă de perfecţiune.

— Tatăl meu, oamenii de aici şi zeul căruia i se închină, totul e imperfect. Deschide ochii, Mae. O să mai vezi aşa ceva.

După ce se termină, porniră încet spre biserică; la intrare se adunase atâta lume, încât abia dacă aveai loc să te strecori.

Luke Manton luă un scaun de plastic şi o sticlă de votcă şi rămase lângă mormântul fiicei sale. Nimeni nu se duse la el, nimeni nu ştia ce să spună. Niciun cuvânt nu era potrivit.

— Farfurii de carton, zise Sally, de la masa pe care era aranjat bufetul. Nu au textura necesară pentru ce am planificat.

Mae văzu un platou gol din aluminiu şi îl ridică.

— Bravo, fata mea, spuse Sally, după care îl luă şi îl umplu cu sendvişuri.

Mae o urmări cum trece printre platourile cu mâncare, cu

sudoarea care îi curgea pe frunte și îi picura de pe nas.

— Mă mir că a venit și fostul ei.

Sally făcu în aer semnul ghilimelelor la cuvântul „fostul", apoi își linse niște sos barbecue de pe ele.

— Știi că i-a dat papucii?

Mae ridică privirea, surprinsă.

— E bine acum, că îl are pe alintatul ăla mic cu el.

Sally făcu un semn din cap în direcția lui Jeet Patel.

— Pe mormântul lui o să scrie „figurant", să știi, dacă ajunge să aibă unul. Pe al lui Theodore o să scrie „solistul număru' unu". Nu că Jeet s-ar plânge. E ca un curcubeu... Te face să te întrebi ce e dincolo de toate astea, nu?

Fata luă o sticlă de vin, o fixă între genunchi și se chinui să-i scoată dopul.

— A venit Candice, spuse Felix, când Sally se așeză lângă ei.

— Candice Harper? râse Sally. Ai face bine să-ți alegi o pradă mai ușoară, viteazule.

— Îi plac băieții răi, spuse Felix. Și nimeni nu-i mai rău ca mine.

— Da, am văzut incidentul cu Tird. Rău de tot. Nimic nu e mai sexy decât să fii scos cu foarfeca dintr-o geacă de piele artificială de asistenta școlii.

— Crezi că a auzit și Candice?

Sally aprobă din cap.

— Aveam franceză cu ea când ai trecut la bustul gol prin fața geamului. *Répugnant.*

— Proteinele încă nu-și făcuseră efectul.

Sally îl privi din cap până în picioare.

— Sunt convinsă că au făcut o schimbare radicală.

— Vrei să mă dezbrac și să-ți dovedesc?

— Sigur. Lipsesc niște sticksuri de pe masă.

Mae plecă de lângă ei. Afară o văzu pe Lydia Manton sprijinită de zid și privind apa din depărtare. Rochie scumpă și tocuri, coafură perfectă.

Lydia scoase o țigară din poșetă, mai aprinse una pentru Mae și i-o dădu.

— Crezi că te-a tratat cu răceală.

Mae nu spuse nimic.

— Am crescut săracă, Mae. Știu ce înseamnă să fii judecată. Nu arăți într-un anume fel. Aveam și noi la școală un grup ca al lui Hunter.

— Toată lumea are.

— Trebuie să-ți dorești mai mult pentru copiii tăi. Trebuie să-ți dorești să le fie mai ușor.

Ținu fumul în piept, apoi îl suflă spre nori.

— Eternii.

Lydia strânse cu putere țigara. Purta cercei mici cu diamante și expresia rigidă născută din mâinile unui chirurg, neutră pe vecie.

— Cred că știai că o să vă îndepărtați. Abi repeta la vioară și tu repetai... cum să-ți faci singură un tatuaj. În sfârșit ne permiteam meditatori. Puteam...

— Înțeleg.

Lydia se uită la ea.

— Când ești adolescent, crezi că n-o să te schimbi... dar crezi că lumea se va schimba.

Lydia strânse din buze, apoi lăsă țigara să cadă și o stinse cu piciorul.

— Abi trebuia să fie mica mea prințesă. Aveam ideea asta, că ea va fi tot ce n-am fost eu vreodată. Dar Abi a fost mereu mai apropiată de tatăl ei...

Mae privea spre apă.

— V-a iubit.

— Abi mă ura. Nu vedea niciodată imaginea de ansamblu. Fetele ca Hunter duc vieți plăcute, Mae. Luke nu crede că a sărit. E mai ușor să se convingă că i-a făcut cineva asta decât că Abi a preferat să nu-i împărtășească problemele ei. O ține întruna că e vorba de o crimă și asta nu-l ajută deloc, nu când suntem atât de aproape de sfârșit.

— Deci credeți că e sfârșitul? Nimeni nu spune asta vreodată.

— Orice s-ar întâmpla cu Selena, ăsta e sfârșitul nostru. Oamenii se uitau la noi, le vedeam invidia și îmi plăcea.

— Tuturor le place, doar că nu vor să recunoască.

— Dar ceea ce vedeau nu era adevărat. Cu toții avem secrete, Mae. Dar acum, cu timpul care ne-a rămas, important e cât de adânc le

îngropi. Asta e tot ce contează.

— N-au cercetat... cum a murit?

— Au întins-o pe masă și au deschis-o. Fata mea a murit ca o sfântă, asta e tot ce trebuie să-și amintească lumea.

O strânse pe Mae de umăr, puțin cam tare, apoi se întoarse înăuntru.

În partea opusă a cimitirului, domnul Silver stătea singur pe o bancă, departe de Luke Manton, dar privind mormântul proaspăt, muntele de crini.

— Morții primesc mai multe flori decât viii, pentru că...

— Regretul e mai puternic decât recunoștința, spuse Mae, întorcându-se și văzând-o pe Hunter lângă ea, elegantă într-o rochie scurtă și neagră, cu părul strâns, lipit de cap, cu pomeții ascuțiți.

— M-a trimis maică-mea încoace. Te-a văzut la marginea stâncii și s-a temut de ce e mai rău. Și detestă înmormântările la fel de mult ca mine.

— Ești o prefăcută.

— Ca toți ceilalți. Crezi că Sally vrea să fie aici? Ultima dată am auzit că ea și Abi aproape și-au scos ochii la ore. Cât despre Theodore, Abi i-a dat papucii fiindcă nu voia să se culce cu ea.

— Purtau inele de castitate.

— Nu era nimic pur la Abi Manton. Se ținea după Hugo ca o cățea în călduri. Eu o ardeam cu ea numai pentru că maică-sa tot venea să-i invite pe ai mei la petrecerile ei ridicole. Am folosit-o o vreme, am folosit nevoia maică-sii de a-i găsi locul. Veneam de la plajă și Abi mă aștepta acasă. Gen, fusese acolo toată ziua, așteptând. Jalnic cât de departe ar merge unii doar ca să-și găsească locul, doar ca să fie la fel ca mine. Și eu care credeam că invidia e un păcat.

— Lumea spune despre mine că sunt rece.

— Oh, ești. O să descopere singuri destul de curând.

Hunter arătă cu capul spre două fete care stăteau ținându-se de mână, uitându-se lung la Mae.

— De parcă Eternii nu era doar un club pentru prieteni pe viață în care ratatele se plâng de fetele populare.

Hunter luă țigara din mâna lui Mae, trase adânc și o aruncă pe jos.

— Am făcut niște pronosticuri pentru cine urmează. Eu zic că

Sullivan Reed.

Se uitară la Sullivan. Băiatul stătea pe iarbă, cu un carnet de schiţe alături, cu capul înclinat astfel încât părul să-i ascundă cicatricile.

— Aşa că, dacă ai putea să mai rezişti un pic până când îţi vine rândul, ar fi grozav. Mersi, Mae.

Mae se îndreptă spre cimitir, se aşeză pe o piatră şi privi asfinţitul.

Procesiunea avu loc în amurg.

Două sute de oameni porniră în şir de la biserică până pe plajă, unde câteva rânduri ordonate de scaune erau aşezate în faţa unei scene înfăşurate în ghirlande de lumini. În vaze înalte cât Mae erau aranjate flori.

Theodore stătea în picioare în faţă, iar Sally Sweeny se aşeză la un pian alb.

Se împărţiră broşuri care cuprindeau cântecele alese pentru liturghie. Un desen cu chipul zâmbitor al lui Abi ocupa prima pagină, iar Mae văzu semnătura delicată din partea de jos. Sullivan Reed era un artist talentat.

Reverendul Baxter le mulţumi prietenilor lui Abi că îi bucurau cu muzica lor minunată în seara aceea desăvârşită de vară.

Tinerii cântară la instrumente.

Theodore cântă cu vocea.

Oamenii plânseră.

Mae se concentra asupra apei, asupra valurilor care loveau ţărmul pe când noaptea se prefăcea în zi.

În timp ce Sally îi conducea spre ultimul cântec, iar Theodore cânta despre cum se dăruia, cu mâinile legate, cu trupul învineţit, participanţii întoarseră ultima pagină a broşurii.

Şi atunci văzură.

Două sute de capete se aplecară şi citiră ultimele cuvinte ale lui Abi Manton, scrise cu litere cursive delicate.

Mae nu plânge uşor. Când au murit părinţii ei, am stat lângă ea în biserică, am ţinut-o de mână şi am aşteptat să izbucnească în lacrimi, dar nu a făcut-o. A fost puternică pentru Stella. S-a ţinut tare. Şi aşa a rămas.

Uneori bea atât de mult încât ştiu că încearcă să evadeze. Ţine la sora ei, la nenorocita de bunică-sa. În noaptea aceea pe plajă, aveam

cincisprezece ani, nu se întâmplase nimic, nu în ziua aceea, dar poate că anii de rezistență și-au luat tributul.

Soarele a apus. Cerul... vâlvătaia aceea de culori. Te gândești vreodată că poate lumea e prea perfectă ca să existe? Șanse de un trilion la unu. O stea a explodat și ne-a generat soarele, vulcani au erupt și ne-au dat apa. Molecule complexe au intrat într-o coliziune întâmplătoare din care s-a născut fiecare dintre noi. Oxigen. Asteroizi. Un lanț de evenimente atât de spectaculoase că două fete au ajuns pe o plajă, bând votcă și așteptând ca totul să se destrame.

Nu mi-am dat seama că plânge. Eu doar mă uitam într-o parte, iar ea privea acel asfințit desăvârșit și plângea de-i sărea inima din piept.

Poate că atunci Mae Cassidy a înțeles pe deplin ceea ce vom pierde.

Ne vom pierde șansa să fim mai buni.

Să ne reparăm pe noi și greșelile noastre.

Ne vom pierde șansa să fim blânzi.

Să fim ceva.

Să fim adevărați.

Să trăim.

În clipa aceea Mae a decis să nu vadă asteroidul ca pe un blestem. A decis să-l vadă ca pe o oportunitate. O oportunitate de a grăbi toate tâmpeniile astea cu maturizarea și de a deveni exact cine suntem acum. Pentru că în adâncul sufletului nostru cu toții știm.

Toată confuzia asta e doar frică.

Nu pierdem vremea trăind viața altei persoane, minciuna altei persoane. Ne luăm viața în mâini chiar acum și spunem: sunt. Nu: s-ar putea să fiu. Nu: aș putea fi.

Ci sunt.

Sunt.

Sunt.

„Atunci eu ce sunt?" am zis când Mae mi-a pasat sticla de votcă.

Mae a zâmbit. Are un zâmbet grozav, dar trebuie să ai noroc ca să-l vezi. „Eu știu ce sunt. Sunt o terminată." Am râs. „Iar eu, o dubioasă." Mae a întins mâna și eu i-am luat-o într-a mea.

„Dacă ne-am lua înapoi Eternitatea?" Mae privea stelele cum clipesc și se sting una câte una, pe măsură ce vechiul cer murea și cel nou căpăta contur.

Părea dură, chiar și când plângea, iar lacrimile ei erau atât de fierbinți încât ai fi zis că-i lasă cicatrici. „De ce nu poate exista pentru noi? Și nu mă refer la Dumnezeu sau la versiunea raiului din cine știe ce religie. Mă refer la Eternitatea noastră proprie." A ridicat sticla spre lună și am atins Eternitatea care ne-a fost furată. Eternitatea din basme, acel „până la adânci bătrâneți" care nu piere niciodată.

Nu era pentru prințul și prințesa perfecți, era pentru fata care și-a pierdut amândoi părinții când avea zece ani, era pentru acele părți ale noastre pe care le ținem ascunse fiindcă știm că lumea nu e dispusă să accepte. Am rescris regulile. Am ales Eternitatea la care visam.

Tolerează, nu subjuga.

Nu o să-ți cer să-mi trăiești viața, așa că nu-mi cere nici tu să o trăiesc pe a ta. Am creat Eternii pentru terminați și dubioși, pentru ciudați și proscriși. Am decis că îi vom trece cu vederea pe toți cei care ne trec cu vederea. Dacă nu îți văd ura, atunci ea nu are nicio putere.

Dacă Selena nu avea să vină sau chiar dacă da, noi refuzam să mai trăim în lumea lor. O lume în care frumusețea e un obiectiv.

În care banii înseamnă clasă.

În care cei croiți altfel sunt bătuți până se integrează sau dispar. Puteți spune că erau niște tâmpenii copilărești, naive, imposibile, dar știți ce? Asta era vara noastră plină de lucruri imposibile. Așa că, atâta timp cât încă mai aveam stele la care să ne punem dorințe, noi am ales să nu murim în lumea lor.

Mae a luat acul și tușul și ne-a însemnat încheieturile și sufletele.

Știam cu mult dinaintea acelei clipe că suntem Eterne. O furtună ce mocnea din ziua când ne-am născut. Am făcut atunci acel pact. Dacă plângi pentru că lumea te-a scuipat în față, nu e nevoie să plângi singur. Suntem o armată de oameni asemenea, și o armată formată dintr-un singur om.

Acel unic cuvânt îți spunea totul și nimic.

Îți spunea că ești bun dacă ești unul dintre noi.

Rău dacă nu.

Am convenit să ne întâlnim la miezul nopții pe plajă în fiecare noapte.

Aveam s-o facem până la sfârșit și până la început.

Aveam să trecem unii pe lângă alții pe coridoarele școlii, în centre

comerciale și baruri. Și aveam să vedem cuvântul acela și să știm.
Împreună, ne-am luat de mână și am fugit spre apă.
Eternitatea era pentru totdeauna.
Și așa avea să fie iar și iar.

15

În timp ce muzica se stingea și soarele se făcea nevăzut în mare, Mae se ridică în picioare și fugi din mulțime înainte ca oamenii să se întoarcă și să o vadă.

Se așeză pe nisip și bău aproape toată sticla de vin pe care o luase de pe masă.

Bău până când lumea începu să se învârtă.

— Ești OK?

Ridică privirea.

— A fost o zi lungă, băiatule cu bani.

— Dar aproape s-a sfârșit. Toate aproape s-au sfârșit.

În mână ținea o broșură de la biserică.

— Poate că mâine n-o să răsară soarele. Poate că o să i se pară zadarnic.

Mae mai bău puțin, hotărâtă, cu chipul încordat, de parcă era un medicament fără de care nu putea trăi.

Se întinse pe spate, răsfirându-și brațele și picioarele.

El se întinse lângă ea și privi spre cer.

— Ești OK? o întrebă din nou.

— Ce întrebare de rahat.

— De ce?

— Pentru că OK nu ar trebui niciodată să fie de ajuns.

— Atunci ce e de ajuns?

Mae se întoarse spre el, cu fața scăldată în lumina lunii.

— În timpul care ne-a mai rămas, să fim strălucitori. Nimic mai puțin.

— Păi, tu ești strălucitoare?

— Poate am fost odată, dar am uitat.

Apoi se aplecă și își lipi buzele de ale lui.

Îi ținu fața strâns în palme și îl sărută atât de apăsat și cu atâta disperare, de parcă doar acel sărut ar fi putut să o transporte de acolo.

— Băieții strică totul.

— OK.

— Oamenii plângeau, spuse ea.

— Încă mai plâng.

— Trebuia să fie ceva vesel.

— Asta se întâmplă când îţi iei rămas-bun, rareori e ceva vesel.

Băiatul îi întinse încheietura mâinii. În cealaltă mână ţinea un pix.

— Nu vrei să faci asta, spuse ea.

El o privi cu ochii aceia negri.

— Vreau şi eu să fiu Etern.

— Nu există...

— Spune-mi că n-ai vorbit serios. Un loc pentru toţi cei care nu-şi găsesc locul nicăieri altundeva. Spune-mi că n-ai vorbit serios.

Băiatul văzu adevărul în privirea ei.

— Un loc pentru toţi cei care s-au simţit vreodată singuri. O să-i adunăm ca pe câinii vagabonzi şi o să le oferim un cămin.

— Vreau să plec acasă.

— Ai deja o casă. E cea mai mare casă pe care am văzut-o vreodată.

— Sunt camere goale pentru oameni goi.

Băiatul scoase o seringă din buzunar şi îi smulse acul.

Mae îl apucă de braţ, cu pielea lui fără cusur, şi privi cum tuşul îi pătrunde în carne.

Nu ştia nimic despre el.

Ştia destul.

16

În toamna când am împlinit cincisprezece ani, ne-am adunat pe plajă și ne-am ținut de mâini în timp ce ne uitam la ecran lângă peretele abrupt al stâncii.

Liam conectase proiectorul.

Eu m-am așezat lângă Felix și ne-am uitat cum Saviour 8 era lansat din deșertul din Kazahstan.

Nu am vorbit, niciunul dintre noi, dar cu toții am simțit-o, am simțit că de data asta avea să meargă.

Morales ne convinsese.

Ziarele titrau zi de zi cu litere groase.

Planeta noastră va fi salvată.

M-am uitat în dreapta și am văzut lacrimi în ochii lui Abi. Iar în stânga, lacrimi în ochii lui Hunter Silver.

Structura navetei fusese detaliată la televizor, în ziare, desenată pe tablă de domnul Starling. Avea să aterizeze pe Selena și avea să lanseze rachete de pe suprafața asteroidului. Unghiurile urmau să fie modificate, iar asteroidul avea să rateze Pământul cu 3.218.688 de kilometri.

Am împărțit floricele de porumb.

Liam și Hugo au aprins artificii.

Pe vârful stâncii s-a format o mică mulțime care a urmărit evenimentul.

Era frig, dar ne-am dezbrăcat și, ținându-ne de mâini, am sărit în apă.

Am chițăit, am țipat și ne-am stropit până când nu ne-am mai simțit mâinile.

Am alergat înapoi pe plajă și ne-am ghemuit sub prosoape.

— Povestește-mi cum a fost azi, spuse Stella.

— A venit și a trecut.

— Au expus trupul lui Abi? Oamenii s-au dus să se uite la fața ei moartă?

— Nu.

— Tu ai mers la înmormântarea lui mami și tati?

— Da.

— Eu eram în spital, pentru că eram prea mică.

— Da.

Mae își amintea prea bine noaptea aceea. Cum a stat în sala de așteptare de la spital în vreme ce se iveau zorile, ținându-și răsuflarea atât de mult încât a durut-o. Oamenii veneau și plecau, mai multă durere și mai multă frică, mai multe infracțiuni, mai multe victime. Încăperea în semiîntuneric în timp ce ea privea ecranul mare al televizorului, cu sunetele estompate de ceea ce văzuse, atât de obosită încât culorile se amestecau. Asistentele s-au adunat lângă un medic în halat, un grup de oameni beți prea amețiți ca să se concentreze. Împreună au privit cum rachetele ruseşti sfâșie văzduhul de deasupra orașului Rio, un milion de oameni pe stradă, culori aprinse, sunete de carnaval și dans în timp ce ovaționau o lume unită. Asistentele se țineau de mâini, una a lăsat capul în jos și s-a rugat, apoi și-a făcut cruce când a terminat.

— După ce ne-a lovit camionul, m-au scos din ea, zise Stella. Dar eu nu eram gata să ies. De-asta sunt nevăzătoare.

— Da.

Stella trăise într-un incubator prima lună de viață, o creatură prea plăpândă ca să respire aerul de afară. În fiecare zi, Mae trebuia să schimbe trei autobuze ca să ajungă la ea și făcea drumul acela singură și amorțită de durere.

Mama lor nu s-a mai trezit ca să-și cunoască al doilea copil.

— Tu ai auzit de soartă? întrebă Stella.

— Ce e cu ea?

— Există?

La cinci săptămâni, Stella era suficient de puternică să fie scoasă din incubator, să stea în brațele surorii sale în timp ce Mae o legăna ușor și nu-i spunea nimic despre lumea exterioară. Al lui Mae a fost primul deget pe care l-a apucat Stella, al lui Mae a fost primul piept de care s-a lipit.

Vei fi iubită.

Vei fi iubită.

Vei fi iubită.

— Nu deținem controlul asupra Selenei. Așa că destinul nostru e

să murim în curând.

Când cădea și plângea, Mae o ridica și îi ștergea hainele. Când sora ei avea patru ani, Mae a învățat-o să înoate. Uneori, Stella spunea că Mae e prea dură. Mae știa că e în regulă. Uneori Stella nu primea ce voia și țipa și îi spunea lui Mae că o urăște. Iar Mae știa că și asta e în regulă.

Umbra de pe cer creștea. Trebuiau să fie dure. Mae ținuse asteroidul departe de viețile lor până în ziua dinainte ca Stella să înceapă școala. S-au așezat pe plajă și au avut acea conversație. Fără emoții, doar niște date seci. Stella a primit vestea cu o indiferență care i-a arătat lui Mae că nu avea cum să înțeleagă.

— O să doară? întrebă Stella, somnoroasă.

— Nu, n-o să doară.

— Îmi citești o poveste?

— Poți să-mi citești tu una, zise Mae. Ador să te văd cum citești.

— Am citit toate cărțile în Braille de la bibliotecă. Nu avem bani să cumpărăm altele noi.

Stella se ghemui lângă sora ei; așa făcea când era îngrijorată.

— Îmi povestești despre Saviour 1?

— O să-ți povestesc. Într-o zi o să-ți povestesc.

Mae rămase cu ea până adormi.

Apoi își trase pe ea jeanșii închiși la culoare și un hanorac negru.

Stătea peste drum de casa Manton și privea. O vreme, încercă să-și imagineze cum trebuie să fi fost pentru Abi, azvârlită dintr-odată în genul de viață de care obișnuiau să râdă. Mașini strălucitoare și zâmbete de plastic.

Escaladă zidul și se deplasă, stând ghemuită, de-a lungul laturii casei.

În grădina din spate, văzu ușile mari din sticlă deschise, iar înăuntru, ecranul televizorului lumina silueta adormită a lui Luke Manton, prăvălită într-o parte.

Intră în tăcere și trecu atentă pe lângă un turn din doze de bere. Luke pusese stăpânire pe sufragerie, de restul casei nu se atinsese.

Apoi urcă scările cu grijă, văzu o ușă de dormitor închisă și bănui că Lydia Manton se afla dincolo de ea, moartă pentru lume, fiindcă avea parte de puțină pace lăuntrică doar când înghițea două

somnifere şi evada în lumea viselor.

Încercă vreo două camere până ce o găsi pe a lui Abi.

Era rece şi clinică. Pereţi şi covor gri, mai degrabă ca într-o revistă decât în viaţa reală.

Primul lucru pe care îl remarcă fură tablourile. Scene ample pe pânze mari atârnate pe fiecare perete. Iniţialele lui Abi în colţul de jos. Fiecare înfăţişa plaja, unele în timpul zilei, iar altele la lumina lunii.

Mae le recunoscu de îndată.

În fiecare tablou, erau două siluete neclare pe plajă, dar Mae ştia exact la ce se uita. Acea zi desăvârşită de septembrie când au stat una în faţa celeilalte şi şi-au jurat Eternitatea.

Se aşeză la biroul lui Abi şi răsfoi un caiet, apoi încercă fiecare sertar şi nu găsi decât nişte vopsele şi pensule.

Ar fi trebuit să o izoleze. Camera ar fi trebuit sigilată până când oamenii în combinezoane de unică folosinţă ar fi cercetat-o amănunţit. Ar fi trebuit să fie poliţişti în tot oraşul. O fată a murit.

În şifonierul lui Abi atârnau rochii cu etichetele netăiate, cu preţuri atât de exorbitante încât Mae nu-şi putea imagina o asemenea risipă.

Orice sperase să găsească nu era aici. Încăperea era ordonată şi imaculată.

Fosta cameră a lui Abi fusese galbenă şi atât de plină de tot felul de lucruri încât dădea pe dinafară. Colecţiona orice, de la pene la pietre, de la lemne aduse de apă la prespapieruri ieftine.

Mae se duse la bibliotecă şi cercetă rafturile, de la *Anna Karenina* la *Împăratul muştelor,* de la Faulkner la Steinbeck. Nimic nu ieşea în evidenţă, până când ajunse la raftul cel mai de jos. Ceva la ediţia veche a *Lolitei o* făcu să se oprească. Mae îşi aminti că Abi o citea pe plajă, iar vicarul cel bătrân îi spunea că e lucrarea diavolului.

O ridică, începu să răsfoiască paginile, când văzu că fusese scobită neglijent. Înăuntru, Mae trasă conturul cutiei cu degetul. Microgynon. Abi lua anticoncepţionale.

Se gândi la Theodore Sandford, la inelele de castitate pe care le purtau amândoi. Poate chiar nu era treaba nimănui sau poate băiatul o minţise cu nonşalanţă.

Mae se strecură înapoi prin casă, tăcută, deşi nu era nevoie. Sforăiturile puternice ale lui Luke Manton îi acopereau paşii.

Pe strada pustie auzi zgomote.

Se răsuci, nu văzu pe nimeni, dar inima începu să-i bată mai tare. Merse mai departe, apoi auzi din nou.

Paşi.

În spatele ei.

Mae începu să meargă mai repede, dar paşii tot o urmăreau.

Silueta venea spre ea din întuneric.

Începu să alerge.

O prinse iute din urmă, iar un brânci brusc o făcu să aterizeze între nişte tomberoane. Mae se rostogoli şi dădu un şut care îl nimeri în plin. El se împletici, iar Mae se dădu la o parte. Lovi sălbatic în toate direcţiile, chinuindu-se să se ridice, dar el căzu greoi peste ea, lăsându-i plămânii fără aer. Nu-i vedea chipul, doar un hanorac roşu cu gluga strânsă în jurul feţei, cu trăsăturile înghiţite de întuneric.

Apoi îi simţi mâinile cum îi urcă pe coapse, oprindu-se la buzunarele ei. Îşi dori să fi avut cuţitul la ea. L-ar fi tăiat. Ştia că ar fi fost în stare să o facă.

El îi înşfăcă rucsacul şi începu să-l golească.

Degetele lui Mae atinseră ceva rece.

Sticlă.

Strânse din dinţi când o luă şi îl izbi cu putere în cap. Sticla i se sparse în mână, simţi sângele fierbinte când el căzu pe spate.

Se ridică în picioare şi porni din nou.

De data asta, scurtă drumul şi se căţără pe zidul înalt din faţa reşedinţei Prince.

În grădină era un talmeş-balmeş de maşinării, schele şi unelte. Se uită în urmă, uluită să vadă silueta sărind de pe zid după ea.

La capătul grădinii, Mae o luă pe cărarea din spate.

Peretele stâncii era foarte înclinat, dar ea ştia cel mai bun traseu până jos. Coborî pe stânci, care deveniră tot mai netede, iar în cele din urmă ajunse pe plajă.

În depărtare ardea un foc şi porni într-acolo, scoţând un ţipăt când se izbi cu putere de cineva.

— Mae.

— Sail, gâfâi ea, simţindu-şi plămânii dureroşi.

Căzu în genunchi, odată cu băiatul, care o ţinea în timp ce ea îşi lipea obrazul de pieptul lui.

— Ce s-a întâmplat?

O apucă strâns de umeri.

Ea arătă cu degetul; aproape că nu mai era în stare să vorbească.

— Nimic. M-am descurcat singură.

Focul trosnea, fumul se înălţa, iar apa se spărgea în arcuri de cerc. Un grup mare de copii stăteau în jurul lui; încă purtau hainele de înmormântare.

Sail îi citi expresia de pe chip, apoi fugi înapoi în direcţia din care venise ea, dispărând în întuneric.

17

Felix purta un costum alb, cu cămașa roșie de dedesubt descheiată până la buric.

— *Scarface.* L-a închiriat de două ori toamna trecută.

— Cămașa asta lasă prea mult la vedere, zise Mae.

— N-am fost niciodată mai bucuroasă că sunt nevăzătoare, zise Stella.

Felix se încruntă la ele.

— Filmele ei favorite sunt cu bărbați duri și pregătiți.

— Pregătiți pentru ce? întrebă Stella.

— Pentru respingere, răspunse Mae.

— Așa că astăzi, prieteni, vă anunț că eu, Felix Baxter, am intrat în comerțul cu narcotice.

Stella se încruntă.

— O să vinzi droguri? zise Mae. N-ai droguri.

— Am dat iama în dulăpiorul cu medicamente al maică-mii, spuse Felix, tușind. O să țin așa trabucul, îl strâng în dinți când trec pe lângă Candice... știți voi, să fac impresie.

— Că ești un nemernic? zise Mae.

— Că e un șmecher nou în oraș, spuse Felix, ținând trabucul departe de el și vânturând fumul cu mâna liberă. Care o să umple orașul West cu marfă din aia bună.

Își desfăcu sacoul și Mae zări două pachețele care se ițeau din buzunarul interior.

— Benadryl? zise ea. Ăsta nu-i pentru rinită alergică?

— Pentru orice fel de alergii, spuse Stella.

Felix își scoase din rucsac ochelarii de soare cu ramă aurie și și-i puse la ochi.

— Ăsta e doar începutul. Până la sfârșitul săptămânii, Sacred Heart o să fie toată albă. Praf de zâne, despre asta vorbesc.

— Sper că e non-bio[5], altfel o să am nevoie de Benadryl, zise Stella.

[5] Referință la un joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, Fairy Powder Non Bio este un detergent de rufe, iar *fairy powder* se referă la fenciclidină, un drog halucinogen și anestezic disociativ (N. t.).

Când luară colţul spre golf, văzură o mulţime de oameni. Reuşiră să se apropie destul cât să vadă ce scria cu spray pe indicatorul oraşului.

Roşu-aprins.

ETERNII.

Doamna Abbott se uită lung la Mae, de parcă avea vopsea roşie pe mâini.

Sergentul Walters traversă strada, iar Mae îi spuse lui Felix că îi va prinde din urmă.

— Ar fi trebuit să dai o declaraţie, zise el, mijindu-şi ochii încercănaţi în direcţia golfului. Poate n-a fost cineva din oraş. N-ar trebui să te plimbi noaptea pe stradă.

— Fiindcă nu ne poţi proteja? Când se întoarce şeful poliţiei?

El trase aer în piept la auzul întrebării, lăsă puţin capul în jos şi se uită la indicatorul oraşului.

— Chestia asta... Eternii, trebuie să mă preocupe?

— Trebuie să te preocupe să afli ce s-a întâmplat cu Abi.

Bărbatul îşi trecu un deget peste ecuson.

— Fiecare infracţiune e pedepsită. Sunt fiul tatălui meu.

Îl priviră pe Mitch Travers, proprietarul chioşcului de ziare, cum scoate panoul publicitar.

Toată lumea privi.

Preţ de o clipă, nimeni nu respiră.

— Douăzeci şi trei de zile, spuse sergentul Walters.

— N-a sărit.

— Doar nu crezi toată povestea aia cu Eternii.

Mae îl privi ţintă.

— Dacă nu eşti cu noi, eşti împotriva noastră.

★★★

La şcoală, copiii se dădeau la o parte din faţa ei.

Se întorceau capete. Auzea şuşoteli, vedea ochii fetelor îndreptaţi spre încheietura ei. Profesorii o priveau cu răceală. Grupul lui Hunter râdea pe faţă.

Când intră în clasă, toată lumea tăcu. Mae porni pe culoarul din mijloc şi se aşeză pe fostul loc al lui Abi din spate.

Domnul Starling începu:

— Unda de șoc și mingea de foc au ucis toate ființele vii pe o rază de o mie șase sute de kilometri. Bucăți de piatră au zburat înapoi în spațiu, s-au topit, după care au căzut înapoi prin atmosferă sub formă de ploaie și au lovit Pământul.

În spatele lui erau câteva planșe colorate reprezentând corpuri cerești, nașterea sistemului solar, centura dintre Marte și Jupiter.

— Asteroid înseamnă asemenea stelelor, spuse el încet, întâlnindu-le privirile unora dintre ei, încercând să le stârnească puțin interesul.

— În fiecare lună ne spuneți asta, zise Liam.

În stânga ei, Mae îl observă pe Sullivan Reed aplecat peste un carnet, cu părul căzut pe față, ca să i-o ascundă.

— Diferența dintre o cometă și un asteroid. Vedeți voi, cometele sunt făcute parțial din gheață...

— Știm prostiile astea. Toată lumea știe totul despre asteroizi. Am crescut cu ei. Ne puneți să facem ore de știință, de parcă ne-ar interesa vreun pic. Cu toții ne pierdem vremea aici. Ar trebui să fumăm ceva sau să ne-o tragem.

Liam bătu palma cu Hugo.

Domnul Starling se întoarse și se uită la tablele din spatele său. Desenase asteroizi mari și traiectorii detaliate, presiunea imensă era reprezentată de valurile albastre, accelerația de cele roșii.

— Scara Torino clasifică riscul de impact al asteroizilor de la unu la zece. Înainte de Selena, cea mai mare clasificare acordată vreodată a fost patru. Apophis.

— Atunci Selena cât are? întrebă Lexi, trecându-și o mână prin păr.

— Zece.

— Zece curat, spuse Candice.

— La fel ca tine, zise Felix în șoaptă.

— Ai zis ceva?

Liam se uită urât la el, apoi îl măsură pe Felix din cap până în picioare, de la cizmele negre până la costumul care îi venea prost și trabucul care i se ițea din buzunar. Liam scutură din cap.

— Dubiosule.

— Zece curat, spuse domnul Starling. O probabilitate foarte mare

de a ne lovi, cu o probabilitate foarte mare de a avea consecinţe catastrofale. Se preconizează că asteroizii de felul ăsta vin nu mai des de o dată la o sută de mii de ani.

— Eu vreau să-l văd.

Toate privirile se întoarseră spre partea din spate a clasei, unde stătea Sally Sweeny.

— Vreau să mă uit la cer şi să-l văd. E doar în pozele din ziare şi în graficele de pe computer, nu e adevărat. Dacă o să mă omoare, vreau să-l privesc mai întâi în ochi.

Sally vorbi încet, dar toată lumea ascultă.

Domnul Starling îşi scoase ochelarii.

— Poluarea luminoasă ne împiedică. Sunt oameni care călătoresc în Ciad, în Africa Centrală. În Madagascar. Ei o să-l vadă primii.

În clipa aceea Liam se ridică, stârnind hohote de râs în timp ce se cocoşă şi flutură din braţe aşa cum făcea profesorul. Imită felul liniştit de a vorbi al domnului Starling.

— *Peste un milion de asteroizi au potenţialul de a lovi Pământul, dar numai unul o va face în timpul vieţii noastre.*

Jeet Patel ridică mâna.

Când băiatul începu să vorbească, Liam continuă să-l maimuţărească pe domnul Starling.

— Taci din gură, Liam! strigă domnul Starling, cu o voce tunătoare.

— De ce n-au funcţionat cele două navete? întrebă Jeet Patel.

Mae nu mai fu atentă la discuţie. Ştia cum se sfârşea, cu furtuna solară care a distrus naveta Adam, cu imaginile trimise de Eve care nu au fost nici pe departe suficiente. Au fost şi alte proiecte, s-a format o agenţie internaţională, domnul Starling se însufleţea când vorbea despre nava construită de chinezi care a explodat pe platforma de lansare. Un eşec de un miliard de dolari.

— Ce putem face?

Cu toţii se întoarseră să se uite la Felix.

— Spuneţi-ne ce putem face.

Domnul Starling zâmbi trist.

— Putem să ne punem credinţa în ştiinţă. Sau putem să ne punem credinţa în Dumnezeu. În orice caz, mă tem că va fi vorba de nişte

rugăciuni.

Felix închise ochii.

— Dar...

— Putem să ne trăim ultimele zile făcând absolut tot ce vrem, spuse Liam.

— Ca grasa să poată să mănânce până crapă, zise Lexi, întorcându-se și umflându-și obrajii în direcția lui Sally, care îi arătă degetul mijlociu. Iar Mae să se destrăbăleze până crapă, continuă ea.

— Nu l-am auzit pe taică-tău să se plângă aseară, zise Mae.

— Tatăl lui Lexi nu mai trăiește, spuse Hunter, uitându-se urât la ea.

— Mă și întrebam de ce nu părea prea entuziasmat.

— În momentul ăsta, eu nu vreau să fiu aici, zise Liam și se ridică în picioare.

Urmă o clipă în care îl înfruntă pe domnul Starling, iar apoi profesorul cel bătrân se duse la ușă și i-o ținu deschisă. Liam ieși din clasă, izbindu-se de domnul Starling când trecu pe lângă el.

— Ăla e locul lui Abi, zise Sullivan Reed.

Mae se uită la el și zări ce desena. Schița reprezenta o fată, arăta ca Hunter Silver.

— Tu ai desenat în broșura de la slujba pentru Abi, zise ea.

Sullivan se ridică iute. Mergea șchiopătând ușor, târându-și piciorul drept pe podea. Mae remarcă o zgârietură adâncă pe tâmpla lui când băiatul îl urmă pe Liam afară pe ușă.

— Acum putem să ne continuăm lecția?

Vorbise Jeet Patel, iar Mae tresări când Hugo se ridică și el.

Domnul Starling încercă să intervină, dar nu înainte ca Hugo să întindă mâna și să-l împingă pe Jeet de pe scaun.

— Animalele devin neliniștite, zise Sally, care purta jeanșii și bluza ei de trening obișnuite, în ciuda căldurii. Eternii. Zici că începe marea răscoală sau ceva de genu'. Cineva a lipit toate foile alea de la slujbă prin oraș. În dimineața asta, mama m-a întrebat dacă sunt Eternă. De parcă ar fi un fel de boală.

— Și ce i-ai spus?

— Că nu sunt. Dar s-a uitat oricum la încheietura mâinii mele.

Mae privi din nou spre ușă.

— Sullivan o cunoştea pe Abi?

— Făceau arte plastice împreună.

— Zgârietura aia de pe tâmpla lui.

Sally pufni în râs.

— De la pisica lui. Îşi petrece toată ora desenând chestia aia.

Mae ridică din sprâncene.

— Dependenţă de pisi, zise Sally, deschizându-şi geanta şi căutând un baton de ciocolată. Îi afectează pe cei mai mulţi băieţi din şcoala asta.

— A zis cineva pisi? spuse Felix, răsucindu-se spre ele.

— Potoleşte-te, obsedatule, vorbim despre pisici.

Mae îşi trecu absentă o mână peste bancă, apoi se uită în jos când simţi literele zgâriate, săpate adânc în lemn.

O inimă.

Iniţialele din ea.

AM

TS

Nu ar fi luat-o în seamă dacă iniţialele lui Theodore Sandford nu ar fi fost tăiate de zece ori.

★★★

Când Mae traversă cantina, se făcu linişte.

Se aşeză singură la o masă în capătul sălii.

Se gândi la Abi, la ce găsise în camera ei, la faptul că fata tăiase iniţialele lui Theodore. Era simplu să-şi dea seama ce se întâmplase. Se culcaseră împreună şi apoi Theodore îi dăduse papucii. Poate că fusese îndeajuns de deprimată cât să facă ceva drastic.

Surprinse privirile pe care i le aruncau un grup de fete mai mici. Se uitau pe rând în direcţia ei şi zâmbeau.

Hunter stătea la o masă împreună cu Hugo, Liam, Candice şi Lexi.

Cu armata în jurul ei.

Capetele se întoarseră din nou, de data asta când Jack Sail intră în sală. Şuşotelile erau zgomotoase şi îl văzu pe Liam cum îl fixează cu o privire insistentă.

Hunter Silver împinse cu piciorul scaunul din faţa ei.

Parcă era o piesă de teatru. Toată lumea privea. Hunter nu invita pe nimeni să se aşeze la masa ei.

Sail se opri lângă scaun, ridică privirea spre fetele care îi zâmbeau toate. Lexi își trecu mâna prin păr, Hunter se așeză picior peste picior, iar fusta i se ridică pe coapsă.

Apoi Sail o văzu pe Mae și se duse către ea.

— Pot să mă așez?

— Ești pe cale să te sinucizi social.

— Aș putea să încerc, dar am senzația că cineva s-ar putea să intervină și să mă salveze.

Mae împinse scaunul cu piciorul, imitând-o pe Hunter, care fierbea de mânie când băiatul se așeză. Surprinse privirea lui Sally Sweeny, care îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse la mâncarea ei.

— Aseară, am căutat...

— Știu.

— Azi nu-i niciun anunț. Nicio voce din ceruri, spuse el.

— Dat fiind că a apărut pericolul evacuării, poate s-au pierdut cu firea. Acum cercetează broșurile de la slujbă. Au fost tipărite în oraș, dar tipul jură că pagina aia nu era între ele când au fost ridicate.

Felix se prăvăli pe scaunul din capul mesei.

— Am încercat să-i atrag atenția lui Candice la bibliotecă. Am aprins trabucul și am avut o alură de băiat rău, fumător.

— Și?

— S-a declanșat alarma de incendiu. Sunt în rahat rău de tot cu domnul Silver.

— Cine e Candice? întrebă Sail.

Felix remarcă în sfârșit că Mae nu stătea singură.

— Turist?

Sail întinse o mână, pe care Felix încercă să o strângă.

— Candice e pentru Felix...

— O zeiță, spuse Felix, cu capul în palme. Am nevoie de un gest grandios. O propunere oficială. Un mod de a-mi pune capăt agoniei inexorabile.

— Felix vrea să o invite pe Candice la Bal, zise Mae.

— Am văzut afișele, spuse Sail.

— Dar am două probleme, începu Felix. Una dintre ele stă lângă ea.

Sail se răsuci pe scaun.

— Tipa cu pometii ăia atât de ascuțiți că pielea pare să o doară?

— Aia e Hunter.

— Aia cu părul lung?

— Lexi. Nu l-a tuns niciodată. Aparent, îi oferă puteri malefice.

Privirea băiatului se opri asupra lui Candice, apoi asupra lui Liam.

— Steroizi. Probabil i-au micșorat...

— Nu-i așa, oftă Felix. Și-o bălăngănea tare mândru la dușuri. Sunt destul de convins că ar putea satisface un orășel.

— A doua problemă? îl întrerupse Sail. Pentru că sigur nu e vorba de stil. Costumul ăla... cămașa...

Dădu din cap în semn de apreciere.

— Nu știe că exist. Dar asta urmează să se schimbe. Diseară. S-ar putea să am nevoie de ajutor, însă.

Sail luă un măr de pe tavă și mușcă din el.

— La biserică la miezul nopții, spuse Felix.

— Aduce a sacrificiu ritual. Mă bag.

— Cum merge cu traficul de droguri? întrebă Mae.

Felix scutură din cap.

— Mergea bine. Domnișoara Lock a cumpărat două pastile de paracetamol. Apoi Becky Lane a încercat să comande Calpol de la mine. Lexi a auzit-o, așa că e doar o chestiune de timp până ajunge vestea și la Candice.

— Deci practic ești dealer de droguri, concluzionă Mae.

Felix își dădu ochii peste cap.

— Mai degrabă farmacist.

Apoi zări tatuajul de pe încheietura lui Sail și ridică o sprânceană în direcția lui Mae.

— Jur credință fantasticilor Eterni, zise Sail.

— Și totuși ai mâneca lăsată în jos, spuse Mae, ridicând brațul dezgolit.

— Nașpa prin asociere nu e destul. Trebuie să te faci de rușine până ajungi la nivelul nostru.

Cu asta, Sail se ridică în picioare pe scaun, apoi urcă pe masă. Îi susținu privirea lui Mae în timp ce își sufleca mâneca jachetei.

Se făcu liniște și toate capetele se întinseră să vadă cuvântul imprimat pe încheietura lui.

— Prin prezenta, mă declar Etern. Şi cu toate că nu există niciun lider oficial, dacă vreţi în gaşcă, trebuie să vorbiţi cu Mae...

— Cassidy, spuse Felix, rânjind.

— Mae Cassidy. Dacă nu sunteţi cu noi...

— OK, dobitocule, spuse Mae.

Sail îi făcu cu ochiul, apoi sări de pe masă şi ieşi din sală, mâncându-şi mărul.

— Pare... drăguţ, zise Felix.

Mae ridică din umeri.

Felix rânji.

— Ce e?

— Şi ţie îţi place de el.

— E drăguţ, bogat şi pămpălău. Şi am lucruri mai importante pe cap, spuse Mae.

— Abi?

— O să descopăr ce s-a întâmplat cu ea.

— Sergentul Walters n-a ajuns prea departe, aşa că de unde începem?

Mae aruncă o privire prin cantină.

— De obicei, iubitul e de vină, nu?

18

Văzu fetele în faţa bisericii.

Stăteau împreună, ţinându-se de mână, cu spatele la intrare.

Fata înaltă fu prima care vorbi.

— Eu sunt Matilda.

— Şi tu eşti Betty, zise Mae.

Betty zâmbi, dar făcu un pas în spate, în umbra aruncată de cruce.

— Reverendul Baxter crede că o să ardem în focurile iadului, spuse Matilda.

Avea părul negru, tuns foarte scurt.

Betty avea părul blond ca o tipă care face surf şi părea mai liniştită, timidă.

— O să fim pe plajă. În fiecare noapte. O să fim acolo.

Mae le privi cum pleacă.

Îl găsi pe Theodore înăuntru.

În biserică era răcoare, zidurile masive şi vitraliile ţineau la distanţă căldura verii. Mae se aşeză în spate, singură, şi doar câteva persoane se aflau în biserică în timp ce Sally Sweeny cânta la orga cea veche.

Mae îi privi cum cântă, într-un singur glas, până când Theodore făcu un pas în faţă şi aduse toată lumina asupra lui, în felul acela liniştit al său. Vocea i se înălţă, umplu spaţiul cavernos şi îi aduse lacrimi în ochi domnişoarei Holmes, profesoara de muzică, care stătea şi îl privea de parcă ar fi întrezărit o bucăţică din rai şi şi-ar fi dat seama că nu trebuie să te temi de moarte.

— *Laudate dominum*...

— Cântă bine, zise reverendul Baxter, în timp ce se aşeză lângă Mae.

— Aşa spune lumea.

Se uită la tatăl lui Felix, cu ochii lui blânzi şi felul în care bătea uşor din picior, de parcă nişte vibraţii scuturau podeaua de sub el.

— Am tot auzit lucruri, Mae.

Fata privi lumânările care pâlpâiau.

Reverendul îşi drese vocea.

— Ce a spus Abi era... era ceva puternic în felul său. Nu-mi place ideea de noi și ei.

— Există cei care cred și cei care nu. Dumneavoastră ar trebui să știți asta mai bine ca oricine.

— Am petrecut multă vreme în umbra fostului vicar înainte să-i iau locul. Există loc pentru întrebări, chiar și pentru îndoieli. Eu vorbesc despre iertare și asta e...

— Unele lucruri nu pot fi iertate.

În clipa aceea păru trist, dar reuși să încuviințeze din cap. Mae ar fi putut să-i spună multe lucruri, de pildă să-l întrebe de ce Dumnezeu poate ierta ucigașii care se căiesc, dar el însuși nu poate ierta lipsa de credință a fiului său.

— Îmi fac griji pentru el, să știi, spuse bărbatul încet, parcă citindu-i gândurile.

— Ar trebui.

— Întotdeauna a fost un copil încăpățânat.

— Încă e așa. Ați văzut ce a purtat azi la școală?

— Știu că va fi mai fericit când îl va găsi pe Dumnezeu.

— Credința e oarbă, așa se spune.

— Te rogi pentru Abi?

— Dar dumneavoastră?

— Bineînțeles. Și mă rog pentru tine, Mae. Vizitezi vreodată mormântul părinților tăi? Cred că te-ar putea ajuta. Știu că ți-a fost greu. Sunt alături de tine.

— Eu știu unde mi-e locul, domnule reverend Baxter.

El zâmbi din nou, îi atinse mâna și merse mai departe.

Mae îl zări pe Sullivan Reed stând în colțul îndepărtat, cu capul plecat. Poate aici veneau cei care nu-și găseau locul nicăieri.

— Nu e sublim Theodore? zise Jeet Patel, când se opri lângă Mae.

Cuvintele lui Sally îi reveniră în minte, cum că Jeet Patel ar fi pe veci un figurant.

— Eternii... Ce frumos, Mae. Nu pot decât să visez la o astfel de lume.

Zâmbi din nou și se mută în față, în timp ce elevii de la Sacred Heart ieșeau pe rând.

Numai Theodore rămase.

Nu o observă, fiindcă era așezată lângă arcadă, atât de mică încât zidul o înghițea cu totul. Era gata să se ducă la el când băiatul se lăsă să cadă pe podeaua din piatră atât de tare încât îi auzi pârâitul genunchilor răsunând în biserică. Se gândi la vânătăi, la tăieturile pe care le zărise în ziua aceea în autobuz.

Băiatul își lăsă capul în piept și închise ochii strâns într-o rugăciune pe care Mae aproape o simți.

Ceva din disperarea, din implorarea lui o făcu să se gândească la Abi. Theodore își ispășea păcatele.

Mae așteptă să termine.

Sângele îi șiroia pe fluierul piciorului, dar Theodore îl ignoră. Se așeză lângă ea, în fața crucii grele, a icoanelor.

— Hunter a zis că nu voiai să te culci cu Abi. Dar eu cred că ai făcut-o.

— Te-ai întors la subiectul ăsta? zise el.

— Abia încep.

— Nu înțelegi.

— Atunci fă-mă să înțeleg.

— Părinților mei le plăcea de ea. Le plăcea că am o iubită. Și că era în cor. Abi... era totul. Înainte cântam cântece bisericești, ea ne-a arătat Nirvana.

Mae schiță un zâmbet.

— Am iubit-o pe Abi. Lumea nu înțelegea, ceea ce e în regulă, dar pentru mine, exista ceva în ea de care aveam nevoie. Iar Abi mi-a oferit acel lucru. Și tu vrei să crezi că a fost vorba doar de sex, dar a fost mult mai mult decât atât. A fost ceva real pentru noi doi, într-o lume din care bunătatea dispare.

Theodore se uită la cruce.

— Sex... n-am făcut sex. Avem șaptesprezece ani, Mae. Suntem capabili de altceva.

Mae se gândi la ce găsise în camera lui Abi, la felul în care Abi tăiase inițialele lui Theodore de pe bancă.

— V-ați despărțit.

— Cred că se întâlnea cu altcineva.

Mae simți în vocea lui o urmă firavă de duritate înainte ca el s-o țină în frâu.

— Nu e vorba de ură, doar nu ne căsătorim cu oamenii cu care suntem colegi la școală. E în regulă.

— Nimeni nu vrea să fie respins, Theodore.

El trase aer în piept.

— Există o imagine de ansamblu. Ceea ce ne dorim în viața asta...

— Cu cine se întâlnea?

— N-am întrebat-o. Mai contează? S-a schimbat, s-a rătăcit... era pur și simplu rătăcită. Eu am încercat s-o ajut, dar ea... ea era tăcută. Bea mai mult.

Deasupra lor, clopotul bisericii făcu aerul să vibreze.

— Să știi că te urmărea cum stăteai pe plajă, Mae. Se ducea la fereastră și se uita cum stăteai acolo, singură.

Mae a așteptat un an întreg ca prietena ei să se întoarcă la ea, a așteptat în fața apei întunecate, în unele seri în ploaie, în vântul urlător, în ninsoarea mușcătoare.

Băiatul se ridică în picioare; sângele de pe genunchi i se uscase și se făcuse negricios.

— Fetele alea de afară nu intră niciodată.

— Dumnezeul tău nu le face să se simtă binevenite.

El zâmbi – de parcă Mae l-ar fi dezamăgit –, apoi se îndepărtă.

— Theodore.

Când ajunse în fața ușii, băiatul se întoarse spre ea.

— Pentru ce te rugai?

— Pentru același lucru ca toată lumea. Pentru iertare.

19

Sail se opri lângă uşa masivă, de parcă n-ar mai fi vrut să facă niciun pas.

Mae îl privi, observă prudenţa cu care se mişca.

Podeaua era din piatră, îndoliaţii aprinseseră lumânări. El aruncă o privire în sus şi împrejur.

— În oraşul ăsta totul e atât de frumos.

Ochii îi coborâră spre ai ei, cu pupilele mari.

Poate că Mae voia să-l sărute în timp ce sfinţii se încruntau la ei şi pământul se deschidea către flăcările iadului.

Felix purta un tricou cu glugă şi era atât de tras la faţă încât ai fi zis că a traversat deja dincolo.

Sail se duse la amvon în timp ce Mae luă o sticlă de vin de împărtăşanie şi un pocal de argint.

Fata se uită lung la cruce.

— Iartă-mă, părinte, fiindcă am păcătuit, şi cel mai probabil am s-o fac din nou.

Mae îi dădu pocalul lui Sail, care bău cu poftă.

— Anul Domnului 30, un an bun pentru vinuri.

— Trebuie să dormi, spuse Mae, aruncându-i o privire lui Felix.

Felix se frecă la ochi.

— Două sute şaizeci şi patru de ore – ăsta e recordul. Eu mă apropii de şaizeci.

— Măcar ia o gură.

— Nu pot să-l amestec cu pastilele. Aproape am făcut pe mine în pat ultima dată.

— Felix încearcă să rămână treaz suficient de mult cât să descopere totul. Şi când spun totul, chiar aşa e, îi zise Mae lui Sail.

— Cunoaşterea înseamnă putere, spuse Sail la microfon, apoi ridică pumnul.

— Momentan caut doar o cale să o fac pe Candice să mă remarce.

— Credeam că suntem Eterni, zise Sail. Nu mai suntem invizibili. Spune-ne planul.

— Zece lucruri nu-mi plac la tine. Acum trei ani, Candice a

închiriat filmul ăsta şi l-a ţinut şase săptămâni, după care a primit o penalizare destul de mare. Ştii ce îmi spune asta?

— Că l-a pierdut?

Mae învârti pocalul.

— Îmi spune că îşi doreşte un gest măreţ, o invitaţie cu mare tam-tam, ceva spectaculos.

— Păcat că nu ştii să cânţi sau să dansezi.

— În primul rând, ascult Barry White de când eram puşti. Morsa iubirii[6] e în mine.

— Doamne fereşte, zise Mae.

— Şi, în al doilea rând...

Felix se ridică şi începu să-şi rotească şoldurile.

Sail încuviinţă din cap.

— A mai închiriat şi *Infernul lui Dante* şi *Focul ucigaş.* Ştiţi ce îmi spune *asta?* întrebă Felix. Fetei îi place focul.

Ieşiră în cimitir, călcând printre pietrele de mormânt în timp ce se lăsa întunericul. Deasupra lor, auzeau bâzâitul constant al firelor de electricitate.

Felix îi conduse pe Ocean Drive, unde Sail intră singur în casa cea albă.

Mae şi Felix se sprijiniră de zid.

— Băiatul ăsta e putred de bogat, spuse Felix. Ai ales bine.

— N-am ales...

— Să ştii că e OK să-ţi placă de un băiat, Mae.

— Nu caut iubiţi.

— Cauţi doar sex.

— Sex degeaba.

— Ăsta-i un oximoron.

— Ai vorbit ca o fată adevărată.

Felix se uită la cer.

— Lumea încă lucrează. Noi încă mergem la şcoală.

— Şi care ar fi cealaltă variantă?

Băiatul ridică din umeri.

— Parcă am fi captivi într-o realitate alternativă. Azi lumea se

[6] „Walrus of Love" în orig. – supranumele celebrului cântăreţ şi compozitor american Barry White (N. t.).

învârte, iar mâine... la naiba. De ce nu simt nimic? Când mă duc la biserică...

Felix înghiți în sec.

— De ce nu pot să am acces la puterea superioară? Poate că sunt prea tânăr. Sunt retardat emoțional.

— Plângi de fiecare dată când citești o carte.

— M-am îndrăgostit la fel cum tu adormi.

— În reprize de patruzeci și cinci de minute? întrebă Mae.

— Benzină, cum ați comandat, spuse Sail, ivindu-se ca o nălucă în întuneric și ținând în mână un bidon mic de plastic, ce gâlgâia la fiecare pas pe care-l făcea băiatul.

— Acum vrei să ne spui planul? zise Mae.

Poarta mai mică era deschisă și Felix îi conduse de-a lungul casei, intrând apoi în grădina din spate.

— Asta e fereastra ei, spuse Felix și arătă cu degetul.

— Mi-e frică să întreb de unde știi asta, zise Mae.

Felix se puse pe treabă. Scoase o foaie de hârtie mototolită, în timp ce ținea o mică lanternă în formă de pix între dinți. Apoi începu să toarne cu grijă benzina peste niște petice de iarbă.

— Ce naiba faci? întrebă Mae, pe măsură ce mirosul puternic de benzină se răspândea în aer.

— Am văzut pe net. Scrierea cu foc. Candice vine la geam și ne vede numele pâlpâind sub stele.

— Și apoi iese în goană afară urlând în timp ce focul se întinde spre casă.

Felix făcu un gest disprețuitor cu mâna.

— Ardere controlată. Când o să coboare, o să mă las în genunchi și o să-i ofer florile. Sună bine?

— Nu ai flori, spuse Mae.

Sail se uită în jur, văzu o tufă de trandafiri și o rupse de la bază. Îi întinse florile lui Felix, care trase adânc aer în piept și dădu aprobator din cap.

Mae și Sail se ghemuiră împreună, unul lângă altul, iar brațul lui îl atingea pe al ei.

Se uită la forma feței lui și înțelese fără dubiu că își găsea locul.

Chibriturile scăpărară în întuneric.

Literele luară foc în clipa în care Candice apăru la geam, cu gura căscată şi chipul scăldat în lumina flăcărilor.

— Acum o să-l vadă, zise Sail.

— O să-l vadă şi chiar...

Mae se opri când remarcă mirosul, cumva chimic, şi apoi fumul, mai închis la culoare decât văzuse vreodată. Se aplecă şi atinse iarba.

— Asta nu e iarbă.

— Ce?

— E gazon artificial.

Simţi căldura în timp ce sudoarea începu să-i curgă în ochi.

Felix se uită la ei peste umăr.

— Se întinde, zise Mae.

Flăcările se înălţară şi se adunară ca un zid. O adiere uşoară le trimise pe loc spre o căsuţă de vară din cherestea, care se aprinse în câteva secunde.

— Ardere controlată, spuse Mae.

Felix îşi dezumflă obrajii, cu o uşoară încruntătură nedumerită pe chip.

Focul se răspândi imediat, iar fumul gros se înălţă, negru pe cerul precum cerneala, atât de dens încât nici măcar lumina lunii nu mai trecea prin el.

Se duseră la locul unde stătea Felix, cu trandafirii fleşcăiţi în mână.

— Acuma ce facem? zise Felix, în timp ce panica i se strecura în glas.

Sail cercetă cu privirea şopronul în flăcări.

— Fugim, omule. Fugim.

Ieşiră în goană pe stradă şi se despărţiră. Felix şi Sail se întoarseră pe Ocean Drive, pe când Mae se adăposti în micul pâlc de copaci din faţa altei reşedinţe impunătoare.

În scurt timp, porţile începură să se deschidă în timp ce vecinii ieşeau pe stradă şi se adunau în jurul casei lui Candice.

Mae auzea trosnetul focului în timp ce oamenii priveau scena şocaţi. Un câine fugi pe lângă ea, speriat, şi ţâşni pe strada din spatele ei.

Îl văzu acolo pe Hugo într-un şort de surf, cu vânătăile de pe corp ascunse cu pricepere.

Apoi privi cum Luke Manton se clătina pe stradă ţinând în mână o sticlă pe jumătate goală.

Văzu uluită cum acesta zăreşte pe cineva în mulţime şi începe să strige. Se luară la trântă, iar el scăpă sticla din mână.

Arăta răvăşit, urla şi înjura.

Doi tipi îl opriră, dar Hugo rămase ţintuit locului.

— Dacă te mai văd vreodată, te omor, zise Luke Manton, în timp ce era condus încet de acolo.

Abia când se auzi sunetul îndepărtat al sirenelor, grupul începu să se risipească şi Mae văzu persoana pe care o atacase Luke.

Stătea acolo, deloc tulburat, cu ochii pironiţi asupra lui Luke în timp ce acesta se îndepărta.

Jon Prince.

Tatăl lui Hugo.

20

Mae se trezi în miros de ars, sări din pat şi coborî în goană scările.

Ajunse în ultima clipă, văzând flăcările ce cuprinseseră marginea unei tigăi pe care o scoase în grădină şi o aruncă pe poteca din piatră.

O stinse cu furtunul, o privi cum sfârâie şi se stinge, după care îşi dădu seama că e costiţă, în ambalajul încă sigilat, cu plasticul deformat şi înnegrit.

Apoi o căută pe bunica ei în dormitor, în sufragerie şi până şi în garajul în paragină din spatele casei.

Se duse în camera Stellei şi, văzând că doarme, se hotărî să dea o tură pe stradă.

Era devreme, oraşul încă nu se trezise. Mae cercetă strada cu privirea; bunica ei nu mai ieşise din casă de luni de zile.

Magazinele încă aveau obloanele trase, bărcile de pescuit se îndepărtau încet de portul de agrement, în timp ce bărbaţii stăteau pe ponton.

Mae înjură în şoaptă.

Şi apoi auzi râsete pe plajă. Coborî panta în fugă, traversă nisipul şi văzu un grup de puşti aşezaţi în jurul unui foc aproape stins, cu sticle goale de bere şi un radio pornit. Mae le urmări privirile aţintite asupra bătrânei, care intrase până la brâu în apă şi se uita pierdută la cer.

Marea era rece. Mae păşi în ea, udându-şi pantofii şi jeanşii.

— Bunico.

— E adevărat, Margaret?

Mae auzi alte râsete, dar le ignoră şi o prinse cu blândeţe pe bunica ei de umăr.

— E rece, bunico. Tremuri.

— Dar e adevărat...? E ceva rău pe cer? Mă uitam la ştiri în dimineaţa asta şi au zis... Mă rog, n-o să-ţi spun ce au zis, fiindcă nu vreau să te supăr.

Mae urmări cu privirea ultimele traulere pierzându-se în depărtare.

— O să pregătesc nişte ouă la micul dejun.

Mae o conduse pe bunica ei încet înapoi spre țărm.

Aceasta își smulse mâna din mâna fetei, iar Mae se împiedică de o piatră și căzu, iar preț de o clipă apa îi acoperi fața, până când reuși să se ridice la loc în picioare.

Râsetele se întețiră, dar apoi Mae văzu cum un membru al grupului se desprinde de ei și pornește către ea.

Hugo stătea acolo, cu pielea aurie în prima lumină a zilei.

În spatele lui, Hunter era întinsă pe nisip și rânjea.

— Ești bine? zise el.

Mae îi întoarse spatele, cu apa picurându-i din păr în timp ce o urma pe bunica ei pe plajă.

Stella încă dormea, iar Mae o ajută pe bunica ei să se usuce și să urce la loc în pat.

Apoi prăji niște ouă, iar când Stella coborî, le mâncară în grădină, sub un măr pe care îl plantase tatăl lor pe când Mae avea șase ani.

— Trebuie să duc o poză cu mine bebeluș pentru capsula timpului. O s-o îngropăm și peste un milion de ani o s-o găsească oamenii noi.

— Oamenii noi?

— Domnișoara Hart ne-a povestit despre evoluție. S-a întâmplat o dată, mai poate să se întâmple o dată.

— E cea care miroase a vin?

— Mae, spuse Stella încet, copiii și părinții lor o să se îmbrace frumos la spectacol. De parcă s-ar duce la bal.

— Mănâncă-ți pâinea prăjită.

— Domnișoara Hart a zis că o să fie ceva deosebit.

— Și oul.

Stella purta o salopetă din denim cu o floare pe buzunar și jambiere.

— Știu că tu te îmbraci în negru, dar...

— Vrei să mă îmbrac în roz și să-mi petrec ultima zi arătând ca o idioată?

Stella continuă să mănânce.

Mae observă că poarta laterală era deschisă doar când intră un câine pe ea.

Era numai piele și os, cu petice mari de blană lipsă.

— Ce-i aia? întrebă Stella, întorcând capul.

Mae înghiți.

— Nimic.

Fixă câinele cu privirea, vrând să-l facă să se întoarcă și să plece.

— Aud ceva, zise Stella.

— E o veveriță.

— Pictează ce vezi.

— Nu.

— Nu zici niciodată nu. Nu-i corect.

Mae oftă adânc.

— Văd mărul, e prea multă lumină și azi merele sunt albastre. Iar casa e mov și cerul e ars.

Stella lăsă jos furculița și ascultă.

— Și?

Mae închise ochii fiindcă știa ce va urma.

— Și e un câine, e cel mai urât câine pe care l-am văzut vreodată și cred că are râie și posibil căpușe și purici și poate foarte bine să moară în următoarele minute.

Stella căscă gura și șopti:

— Doamne. Oh, Doamne.

Mae șuieră înspre câine, care o ignoră și adulmecă pământul.

Stella încercă să scoată un sunet ca un pocnet, apoi un fel de lătrat. Câinele o ignoră și pe ea.

— E de rasă?

— Abia respiră.

— Să-i dăm de mâncare?

— Nu.

— Să-l mângâiem?

— Nu.

— Să-i facem baie?

— Pornesc furtunul dacă vrei.

Stella își duse o mână la piept.

— De cât timp vreau un cățel, Mae?

Mae o ignoră, gândindu-se la toate dățile când apelaseră la organizațiile caritabile ca să le dea un câine și cum acestea nu mai răspundeau la telefon.

Fluieră, apoi bătu tare din palme.

— Cară-te.

— Nu poţi să-i zici asta unui căţel.

— Mănâncă-ţi oul şi nu mai vorbi.

— Pare flămând.

Ţinându-şi coada jigărită în sus, animalul adulmecă pământul până la un măr pădureţ putrezit de mult. Îl linse o dată şi porni mai departe.

Mae era atât de distrasă încât nu observă oul care îi zbură pe lângă cap decât atunci când căzu cu un pleoscăit pe pământ.

Se întoarse încet.

Stella rămăsese cu ochii aţintiţi asupra farfuriei goale.

— Stella, ce s-a întâmplat?

— Pare că un ou a căzut dintr-un cuib. Săraca mamă pasăre probabil e foarte tristă.

— Stella...

Câinele începu să mănânce oul.

— Putem s-o păstrăm?

— Tu ce crezi?

— Cred că da.

— Nici măcar nu-i căţea.

— Să nu vorbeşti urât.

Stella se ridică în picioare, ajunse instinctiv lângă câine şi începu să-i mângâie capul osos.

— Eşti drăguţă, îi spuse Stella câinelui. Cum te cheamă?

Bunica lor apăru în uşa bucătăriei, aruncă o privire spre cer, apoi zise:

— Trebuie să te duci după pâine şi lapte. Crezi că poţi să faci asta?

Mae încuviinţă din cap.

— Nu putem să păstrăm câinele ăla. Abia dacă avem ce mânca. Presupun că voi două aţi mâncat costiţa.

Mae trase aer în piept şi dădu iarăşi din cap.

— O să împart eu mâncarea cu ea, spuse Stella, strângând blana câinelui cu atâta putere încât ochii acestuia păreau să-i iasă din orbite. O cheamă Lady.

— Mai degrabă Vagabondul[7], zise Mae.

Stella acoperi urechile câinelui cu palmele.

Câinele le urmări până la şcoală. Mae făcu tot posibilul să-l alunge, strigă şi îl ameninţă şi dădu să-i tragă un şut, dar nu reuşi să-l oprească.

Era opt şi jumătate dimineaţa şi cămaşa i se lipea deja de piele. Căldura era atât de densă încât abia mai putea să respire.

— Tracy Kent e dintre cei Plecaţi, spuse Stella.

— Unde?

— În Scoţia. Au o casă pe malul unui lac. A zis că a văzut monstrul odată.

Din când în când, câinele pornea vitejeşte înainte, apoi se oprea să adulmece aerul şi să ridice o singură labă.

— Urmăreşte ceva? întrebă Stella. Poate are sânge de copoi. Probabil l-au folosit în poliţie la un moment dat. Ce e, fetiţa? O bombă?

Câinele urină pe un copac, apoi merse mai departe.

Intrară pe Ocean Drive.

Sail stătea în faţa porţilor de la casa cea albă.

— Cine e? o întrebă Stella pe Mae.

— Nimeni, Stella. Doar un băiat pe care îl urăsc.

— Băieţii strică totul.

Sail îşi duse mâna la inimă, apoi se lăsă într-un genunchi şi o luă grijuliu de mână pe Stella.

— Drăguţi ochelarii de soare.

— Îmi ascund ochii care nu pot să vadă.

— Păi, să ştii că arăţi foarte şmecher.

Stella o trase pe Mae în jos.

— Pictează-l pentru mine, şopti ea.

Mae îi răspunse tot în şoaptă, cu precauţie. Stella ridică o sprânceană.

— Înţeleg de ce îl urăşti pe ăsta.

Mae privea spre apă.

— E noul meu câine, zise Stella.

---

[7] Aluzie la filmul de desene animate *Doamna şi Vagabondul (Lady and the Tramp)* (N. red.).

— Nou?

Sail se uită la el.

— E frumos.

Stella zâmbi.

— O cheamă Lady.

Sail se scărpină în cap, îi aruncă o privire lui Mae și șopti:

— Cu coaiele alea.

O luară la pas împreună.

— Deci tu stai în casa cea albă? întrebă Stella, în timp ce îl luă de mână.

Stella nu lua oamenii de mână. Nici pe doamna de la cantină care le ajuta să traverseze strada în fiecare dimineață, nici pe bunica lor.

— Da, poți să vii s-o vezi...

În clipa aceea Sail înțelese ce zisese și arăta atât de tulburat încât Mae se luptă cu imboldul de a-i spune că se întâmpla tot timpul.

— Poți s-o pictezi pentru mine, zise Stella.

— S-o pictez?

— Mae pictează lumea pentru mine, doar că uneori știu că o face mai distractivă.

— Ar fi o onoare să ți-o pictez, Stella.

— Deci nu ești vampir? întrebă Stella, ușor dezamăgită.

— Mă tem că nu.

— Atunci ce ești, Jack Sail?

Sail se lăsă din nou în genunchi, de data asta fix sub privirile mamelor ieșite de dimineață să-și soarbă cafelele, care se încruntau la el.

— Sunt doar un băiat care îngenunchează în fața unei fete și o roagă să nu-l urască.

Stella îi aruncă un zâmbet lui Mae, care o conduse pe sora ei pe poartă.

— Dar cu Lady cum rămâne? zise Stella.

Mae se uită la câine; acesta se tolănise lângă poartă.

— O să fie bine.

Stella nu plângea ușor, dar în clipa aceea Mae văzu cum ochii surorii sale se umplu de lacrimi.

— O să am eu grijă de ea, spuse Sail.

Stella îl îmbrățișă cu putere.

— Asta a fost o prostie, zise Mae, în timp ce mergeau către Sacred Heart, cu câinele în urma lor, care se uita în când în când în spate, de parcă o căuta pe Stella.

— Deci... m-am pricopsit cu câinele tău?

— Câinele Stellei. Și ai face bine să ai grijă de el, altfel o să-i frângi inima unei fete nevăzătoare.

Sail se uită în urmă în timp ce câinele pornea spre plajă.

— Să nu întârzii, strigă Mae.

La ora de științe, Liam stătea în picioare în fața clasei.

— Fiți atenți. Azi-noapte cineva aproape a dat foc casei în care stă prietena mea. Arătă cu mâna spre Candice.

— Ea spune că are impresia că a fost un băiat care voia s-o invite la Bal.

Mae îi aruncă o privire lui Felix, care stătea prăvălit pe scaun.

Liam își ridică brațul musculos și arătă spre clasă.

— O să aflu cine a fost. Mama ei avea desene și chestii acolo.

— Tablouri, spuse Candice. În locuința de vară picta. Unele dintre tablouri erau cu mine copil. Însemnau mult pentru ea.

— Și tufa, spuse Liam. Ți-a profanat tufa.

Mae ridică dintr-o sprânceană, iar Candice încuviință cu tristețe.

— Tufa de trandafiri din grădină.

— Ah, tufa aia, spuse Sally.

— Cenușa bunicii era împrăștiată sub tufa aia de trandafiri.

Felix o privi disperat pe Mae, cu ochii mari.

— Cine a făcut asta e mort. Și nu mă refer la... gen, o să-l iau la bătaie.

— Scârbos, zise Sally, strâmbând din nas a dezgust.

— Taci din gură, grăsano, zise Lexi.

— Grăsană e așa de retro că îmi place cumva, zise Sally.

— Vreau să zic mort de-a binelea. Mort, spuse Liam.

— Mort mort? întrebă Felix.

— Mort nu-i destul de mort, adăugă Sally.

— Mort ca după Selena, zise Liam pentru a clarifica, apoi se așeză când domnul Starling intră în clasă.

În difuzor, Mae fu chemată la consiliera Jane.

În timp ce străbătea coridorul, ignoră afişele de pe pereţi: Balul, un proiect artistic ce reprezenta o nouă civilizaţie, câteva lucrări care analizau cele mai bune dintre creaţiile omenirii.

Mae se opri la uşă, îşi lipi capul de lemnul răcoros şi închise ochii.

Cum te simţi?

Te îngrijorează ceva?

Ce crezi că se întâmplă când mori?

Se aşeză, ignoră pâlpâitul lumânărilor şi încercă să alunge senzaţia de rău provocată de beţişoarele parfumate. Atunci ridică privirea şi văzu în ce hal era consiliera Jane. Era palidă, avea ochii injectaţi şi cearcăne adânci sub ei. În locul costumului bej, purta un tricou vechi şi jeanşi decoloraţi.

Mae simţea mirosul de vin ieftin.

Stătură în tăcere preţ de zece minute.

Consiliera Jane cedă prima.

— Trebuie să ştii că aceste şedinţe nu mai sunt înregistrate.

Mae se uită la locul gol unde stătea odinioară reportofonul.

Consiliera Jane tuşi.

— E firesc să-ţi fie frică. După Abi Manton şi ceilalţi doi copii care ne-au părăsit, din păcate...

— James şi Melissa. Să te spânzuri aşa însă presupune un grad de prevedere care mă face să simt ceva. Tristeţe, disperare, nu ştiu. În fine.

— Poţi vorbi aici, Mae. De aceea sunt aceste şedinţe.

— Credeam că sunt ca să ne împiedice s-o luăm razna. Ca profesorii să poată mima că încă deţin controlul.

— Crezi că l-au pierdut?

— Nu cred că ar trebui să fim aici.

— Atunci unde ar trebui să fiţi? Pe străzi? Intrând în şi mai multe belele? Dacă fac ce spun, dacă opresc asteroidul...

— Atunci o să mergem mai departe. Dacă mă trezesc pe 21 iulie, o să fiu fericită? Vrea cineva cu adevărat să moară? Adică oamenii nu mai vor trăiască, la fel ca atunci când sunt deprimaţi sau bolnavi sau bătrâni. Dar este o diferenţă fundamentală între a vrea să mori şi a nu mai vrea să trăieşti.

— Şi care e diferenţa aceea?

Mae se uită la ceasul de pe perete și își imaginează secundarul care nu se oprea, cu ticăitul lui atât de zgomotos încât făcea zob geamurile și lăsa aerul mării să pătrundă înăuntru.

— Pasivitatea, zise ea. Cu toții am putea alege să murim, oricare dintre noi, sunt o sută de feluri în care am putea s-o facem. Dar... nimeni nu alege viața. Ne este băgată pe gât ca un fel de responsabilitate oribilă. Fă-ți viața să conteze. Ce-ar fi să-mi fac moartea să conteze?

Consiliera Jane începuse să stenografieze răspunsurile ei pe niște fișe, de parcă sentimentele lor ar fi putut fi redate atât de succint.

Deprimat.

Anxios.

Rebel.

— Cum îți faci moartea să conteze? Îți tatuezi un cuvânt pe încheietura mâinii și speri că și alții o să facă la fel? Și atunci n-o să mori singură?

— Nu înțelegeți.

— Am stat de vorbă cu sergentul Walters. E îngrijorat din pricina Eternilor.

— Nu există niciun Etern. N-ați auzit?

— Toată lumea din oraș a citit. Cineva a postat online. E nobil, dar... domnul Silver vrea să oprești chestia asta. Am elevi care vin și spun că vor să-și facă tatuaje. Fetițe.

— Nu știu cum am ajuns aici. Înfățișare, gen, preferințe sexuale. Rasă. Noi vrem orbirea totală. Acceptarea totală.

— Nu e atât de simplu.

— Ba da. În privința asta este. Iluminarea este responsabilizare. Eu aleg pur și simplu să nu trăiesc în lumea voastră. Sunt la fel de oarbă în privința voastră cum sunteți și voi în a noastră.

Rămaseră în tăcere, stânjenite.

— O mulțime dintre elevii care vin aici vor să vorbească despre Abi Manton, spuse consiliera Jane. Le e frică.

— Din câte am auzit, sinuciderea nu e contagioasă.

— Și totuși trei copii sunt morți.

Mae ridică privirea spre ceas.

— Egocentrism. Milă de sine. Autoflagelare. Eu vorbesc și

dumneavoastră ascultați. Este un dezechilibru.

Jane deschise din nou ochii, de parcă uitase unde se află. Își trase nasul.

— Nu știu ce caut aici. Ar trebui să ne oprim.

— Sunteți OK?

Femeia scutură din cap.

— Am crezut că pot să ajut... nu știu... e vorba de responsabilitate. Nu pot să dorm. Trebuia să fie o favoare pentru domnul Silver, dar Abi... acum... cred că am terminat aici.

Mae aruncă din nou o privire la ceas și încercă să nu-și dea ochii peste cap în timp ce vorbi.

— Există un băiat.

Jane oftă adânc; se afla în sfârșit pe un teren cunoscut.

— Îți place de el?

— Nu.

— Dar?

— El nu se uită la cer. Se uită la mine.

— Și cum te face asta să te simți?

— Că sunt văzută.

— Și ăsta e un lucru bun?

— Nu.

— Crezi că de-asta a făcut-o Abi? Și James și Melissa? Pentru că voiau să fie văzuți?

— Nu, cred că voiau să fie uitați.

Consiliera Jane arăta de parcă ar fi căutat ceva de spus când auziră strigătul.

Se ridică și se duse la ușă, urmată de Mae. Pe coridor, doi băieți erau gata să se ia la harță.

— Ești mort, zise Felix, apoi îl îmbrânci pe Sail.

Sail îl îmbrânci și el.

Felix arăta de parcă era gata să-i dea un pumn celuilalt băiat când Jane interveni între ei.

Mae traversă repede cabinetul, deschise carnetul consilierei Jane și făcu mai multe poze cu telefonul. Nu știa exact ce caută, dar bănuia că Abi Manton era subiectul în vogă din ultimele zile.

După ce încăierarea luă sfârșit, Mae se întâlni cu ei afară, lângă

capela veche.

— Ce v-aţi mocăit. A trebuit să-mi pun sufletul pe tavă acolo.

— Ai făcut rost de ele? zise Sail.

— O să mă uit peste ele diseară şi dau raportul mâine, spuse fata.

— Ce e mâine? întrebă Sail.

Felix se dezumflă.

— Petrecerea de ziua mea.

21

— M-au pus să port o nenorocită de cravată, zise Felix.

Stătea în grădina din spatele casei. Un grătar fumega în colţ. Baloane atârnau de sfori întinse între doi copaci. Feţe de masă din plastic, decoraţiuni din hârtie creponată, un banner improvizat, prins în piuneze de peretele din spate al casei.

LA DULCI ANI, FELIX.

— La dulci ani? Nu există aşa ceva.

Mae stătea în faţa bannerului şi ţinea un mic cadou în mână.

El i-l smulse imediat.

— Văd că te-ai dat peste cap anul ăsta. E împachetat în folie de aluminiu?

Fata luă o bere dintr-o piscină gonflabilă umplută cu cuburi de gheaţă şi scoase capacul cu dinţii.

— Butoni?

Mae încuviinţă.

— Ce îi cumperi băiatului care o să fie mort peste o lună?

— Orice în afară de butoni, îmi închipui. Ştii că nu am nicio cămaşă ca lumea.

Felix studie butonii cu atenţie.

— Pun pariu că l-am văzut pe domnul Sterling purtând exact perechea asta.

— Sunt o alegere populară prin părţile astea.

Mae îi evită privirea, concentrându-se în schimb asupra unei piñata colorate atârnate de stejarul din fundul grădinii.

— Te rog, nu-mi spune că i-ai furat de la director.

Mae ridică din umeri.

— Mi-am petrecut mult timp în biroul lui în ultimele zile.

Un grup de femei în vârstă intrară pe poarta laterală şi se năpustiră spre Felix.

Mae făcu un pas în spate şi privi cum mătuşile lui Felix îl sufocară cu săruturi pline de ruj în timp ce el se strâmba din mijlocul lor.

Apoi grupul se îndreptă spre mâncare, iar Felix îşi şterse urmele de pe faţă.

— La mulți ani, Felix!

Mae se întoarse să-l vadă pe Sail, care ținea în mână un cadou împachetat frumos. Felix îl îmbrățișă, luându-l prin surprindere.

— A băut un pahar din sângele Domnului, zise Mae.

Felix despachetă cadoul.

— O mască de dormit. *Très amusant.*

Își luară farfuriile în fundul grădinii și se așezară unii lângă alții pe iarbă. În spatele lor, sunetele muzicii și râsetele pluteau prin aerul cald al verii.

— Am auzit-o pe mama când a vorbit la telefon, zise Felix. Le-a spus rudelor că azi nu trebuie să aducă nimeni vorba de Selena.

Pe iarbă erau întinse table de joc. Mae o văzu pe Stella jucând șah cu bunicul lui Felix, iar bătrânul zâmbea cu gura până la urechi în timp ce sora ei manevra fiecare piesă cu grijă, complet concentrată. Fata voia să câștige.

— Sunt zile în care uitați? întrebă Felix, privind-o pe Stella.

— În unele zile mă trezesc și e normal, timp de câteva secunde. Și apoi îmi amintesc. Dar în secundele alea... zise Sail.

Felix ridică berea.

Mae încuviință din cap.

— Am trecut și eu prin asta... știi ce zic?

El dădu aprobator din cap. Mereu știa. Mae nu vorbea despre părinții ei și Felix nu întreba. Venise la înmormântare, stătuse singur în spate și nu vorbise cu ea toată ziua.

— Tata nu spunea. Nu spunea la mulți ani. Te întrebi vreodată când vine momentul ăla, când nu mai ești un copil și te transformi în... nu vreau să spun adult. Când eram copil, spunea, mă vedea și...

Înghiți în sec, apoi își slăbi cravata.

— Mătușica Nia s-a îmbătat.

Se uitară în direcția ei și văzură o doamnă corpolentă care dansa singură, ținând în mână un hotdog și uitându-se cu jind la el.

— Soțul ei e dintre cei Plecați. Se roagă pentru el în fiecare duminică la biserică. Știu că nu vorbim despre asta, mai ales nu azi, dar vă gândiți vreodată la toate lucrurile pe care o să le ratăm?

Mae zâmbi.

— Niciodată.

Felix râse și își ciocni paharul de al ei.

— Fantasticii Eterni, prea puternici pentru toată aiureala asta cu autoreflexivitatea.

— Pot să ți-o termin eu, zise Mae, uitându-se la încheietura mâinii lui Felix.

— Știi ceva, încă mai încerc să-mi dau seama cine sunt mai exact, Mae.

— Ești strălucitor așa cum ești, spuse Sail.

Felix zâmbi.

— Nu vrei să-i zici asta și lui taică-meu?

Se ridică, le oferi lui Mae și Sail câte o mână și îi trase în picioare. Împreună se întoarseră încet la ceilalți.

— Îi cunoști pe toți puștii ăștia?

— Reverendul i-a invitat pe cei de la Sacred Heart, zise Felix. Să sperăm că petrecerea asta n-o să se dezlănțuie prea tare.

Sally Sweeny stătea la o masă de picnic. În fața ei era un munte de mâncare. Burgeri, hotdogi, friptură, cotlete de porc. Mânca de parcă era posedată.

— Mi-o amintesc pe vechea Sally, spuse Felix.

— Cum arăta? întrebă Sail.

— Ca Hunter, ca Lexi. Ca toate celelalte.

— Candice, zise Mae.

Felix scutură din cap.

— Candice nu e ca fetele alea, ea gândește singură.

— Nu, Candice Harper e acolo, asta ziceam.

— Rahat, de ce...

Se opri la jumătatea propoziției când o văzu, absorbită într-o discuție cu doamna Harries de la biserică.

— Doamne Sfinte!

— Credeam că nu ești credincios?

— Pentru ea m-aș converti. E cadoul meu sau ceva?

— Du-te și vorbește cu ea, spuse Sail.

Felix dădu din cap, apoi începu să umble încolo și încoace. Se trase de guler, după care își slăbi cravata și începu să respire din ce în ce mai sacadat.

— Nu pot să mă duc la ea. Îi plac băieții răi. Ce-i spun? În mod

normal, sunt maestru la treaba asta. Mai ţii minte când am invitat-o pe Sasha James la cinema? Şi era cu doi ani mai mare. Bunăciune, Sail. Fata asta era, gen...

— Şi tu ai scos-o în oraş? întrebă Sail, impresionat.

— De fapt, i-a zis că are bilete gratis. Ea i-a mulţumit şi l-a luat la film pe Hugo Prince, interveni Mae.

— Mă duc la ea, zise Felix.

— Du-te, spuse Sail.

— Ce să...

— Mulţumeşte-i că a venit. Apoi întreab-o dacă vrea ceva de băut, zise Mae.

— Perfect, zise Sail.

Felix luă o duşcă de sherry. Mae ridică o mână în semn de scuză faţă de doamna în vârstă care se uită urât la ei.

— Mulţumeşte-i că a venit, întreab-o dacă vrea ceva de băut, repetă Felix ca pentru sine.

Sail şi Mae veniră după el.

Felix se apropie, trase adânc aer în piept şi îi zâmbi lui Candice.

Candice îi zâmbi la rândul ei, iar zâmbetul ei fu atât de orbitor încât până şi Mae simţi o tresărire în piept.

— Bună, zise Felix, cu glasul tremurând. Mulţumesc că ai băut. Vrei să vii?

Candice se uită lung la el, îngrozită.

— Doamne! spuse Mae în şoaptă.

Felix se uită la Sail, iar ochii i se umplură de lacrimi. Sail îl conduse de acolo, înapoi în grupul de mătuşi.

— E beat, zise Sail peste umăr.

Mae îi prinse din urmă.

— A fost de groază.

— Asta s-ar putea să fie cea mai urâtă zi din viaţa mea.

Apoi reverendul deschise uşile terasei şi o conduse pe Sally către pianul vechi din salon.

— Sally şi Theodore ne vor cânta ceva.

— Da, zise Felix. Cea mai urâtă zi din viaţa mea.

— Mai bea şi o să suporţi, spuse Mae, furând încă un pahar de vin.

Theodore îl imită pe Ben E. King[8].

Sally se opri din mâncat, mătușa Nia se opri din dansat, iar Felix uită ceea ce tocmai îi spusese celei mai sexy fete din școală.

Mae simți cum o atinge cineva în treacăt, se uită în jos și o văzu pe Stella, captivată de băiatul cu vocea frumoasă.

Jeet Patel stătea pe iarbă în fața lor, privindu-l pe Theodore cu o expresie de fascinație.

★★★

Pe măsură ce după-amiaza târzie se prefăcea în seară, Mae bău tot mai multă bere, apoi se trezi singură la capătul grădinii lungi și își aprinse o țigară.

— Hei, spuse ea.

Îi oferi lui Sally o țigară când aceasta se apropie.

— Nu, mersi. O ard sănătos.

Sudoarea îi ieșea din toți porii, iar pe jeanși avea o pată de ciocolată.

Mae se uită la mâinile lui Sally, la articulațiile adânci ale degetelor. Părul ei roșcat era dezordonat.

— Vreo două fete de la cursul de engleză și-au scris „Eternă" cu pixul pe încheieturi. Ai văzut?

Mae scutură din cap.

Sally își cobori privirea în pământ.

— Abi vorbea despre tine. Uneori, după repetiții, mai rămâneam în capelă. Tatăl lui Jeet are o cramă, așa că aducea câte o sticlă din când în când și o împărțeam.

Mae zâmbi.

— Adică i-o dădea tatăl lui. Nu e ca și cum ar fi furat-o.

Mae se uită la Jeet, care o ajuta pe doamna Baxter să strângă farfuriile și paharele.

— Avusesem o zi de rahat. Urăsc sportul, da? zise Sally, privindu-și corpul. Pantalonii ăia scurți... cu picioarele astea. Când eram la duș, Lexi mi-a furat hainele. Ce și-au mai bătut joc ăia de la obiecte pierdute...

Sally râdea, dar Mae vedea că o doare.

---

[8] Cântăreț american de muzică soul (1938-2015), autorul celebrei piese „Stand By Me" (N. t.).

— A trebuit să mă duc acasă pe jos într-o fustă atât de scurtă că aș fi putut la fel de bine să-mi leg doar o curea în jurul taliei. Lexi a filmat totul, a postat online, a adunat o grămadă de vizualizări.

— N-o să se schimbe, spuse Mae. Știi... majoritatea oamenilor ajung să privească în urmă la felul cum s-au purtat și știu că au fost niște nenorociți la un moment dat. Dar... asta e, Sally. Pentru ele, asta e tot.

— Tu și Abi, dacă jumate dintre lucrurile alea erau adevărate, atunci voi sunteți tot ce ne-a mai rămas acum. Tot ce mi-a mai rămas. Eternii. Dar dacă arăți ca mine, mai poți să intri în club?

— Eternii a fost o chestie, însă acum multă vreme. Și știu că lumea vorbește despre asta și mă bănuiește pe mine, dar...

— Totuși voi vorbeați serios. Legat de faptul că fiecare trebuie să aibă locul său? Să ai pe cineva pe care să poți să suni, indiferent ce-ai zis, ce-ai făcut? Care să nu te judece?

Mae inspiră adânc fumul.

— Vorbeam serios.

— Și dacă se întâmplă chestii nasoale, ai tu grijă de mine, Mae?

— Sigur, Sally.

— Vorbesc serios. Dacă am nevoie de tine...

— Și dacă eu am nevoie de tine? întrebă Mae.

— Vrei s-o fac praf pe Hunter Silver? O mănânc la micul dejun. Și apoi mă duc și îi mănânc și micul dejun. Probabil niște rahaturi gen lapte de soia, dar îl dau eu pe gât pentru tine.

Mae zâmbi.

Sally își șterse sudoarea de pe față.

— Abi a murit singură. Eu... nu vreau să fiu ca ea. Tu ne-ai deschis ușa tuturor, terminați și dubioși.

— Te gândești la moarte?

— Există o știință a morții. Zece cești și jumătate de zahăr consumate o dată pot ucide un om obișnuit. Eu aș avea nevoie de vreo treisprezece. Nucșoară. Asta te rezolvă din cinci linguriță. Pe o tipă slabă ca tine, poate mai puțin.

— Vrei să mănânci până mori, Sally?

— Toată lumea se uită la mine și vede un semn de întrebare uriaș. Prietenele maică-mii, le aud, vorbesc despre mine și zic: „Ce păcat de

ce s-a întâmplat cu Sally". Le plăcea mai mult de mine când îmi trăgeam fusta mai sus și mă vopseam și existam în bula mea de piţipoancă uitucă și proastă, dar adorabilă.

— Deci ai făcut-o ca să scapi?

— Abi Manton. Mă uitam la ea și era ca și cum vedeam fata care fusesem. Tot ce nu sunt acum.

Mae surprinse o urmă de resentiment în vocea ei.

— De ce ai luptat?

— Abi s-a întors de la o ședință cu domnul Silver. Bănuiesc că a fost despre notele ei tot mai mici, pentru că părea atât de tristă. Și apoi am cântat. „Lebăda." E foarte frumos, știi?

Mae îi mai auzise cântând piesa și altă dată.

— A cântat prea repede. I-am zis că nu o ia în serios, că nu-i pasă destul. Fetele ca Hunter și grupul ei nu știu cât de ușor e în lumea lor. Nu au nevoie să se străduiască. Abi și-a ieșit din minți, a zbierat, a înjurat și a ieșit valvârtej.

Căldura se mai înteți puțin, îngroșând aerul dintre ele.

Sally privi cerul.

— Mă gândeam că o să fie un război nuclear sau schimbările climatice, poate un fel de pandemie. Dar asta, nicio eroziune, nicio supraviețuire a celui mai puternic, pur și simplu ne rade pe toți... e atât de frumos. Și atât de definitiv, la naiba. Pot s-o fac, Mae. Și n-o să însemne nimic.

— Ce să faci?

— Pot să fac cele mai groaznice lucruri la care am visat.

Mae se uită la ea.

— Nu sunt sigură ce vrei să spui.

Auziră un sunet, se întoarseră și o văzură pe doamna Baxter cu o vechitură de cameră video cocoțată pe umăr când îi întinse lui Felix un băț.

Felix îi aruncă lui Mae o privire disperată, apoi se uită repede la Candice și lăsă capul în jos a resemnare tristă când o mătușă îl legă la ochi și îi dădu un ghiont.

— E cea mai tare petrecere la care am fost vreodată, zise Sail.

Nimeni nu era pregătit pentru ferocitatea cu care Felix atacă piñata.

Aruncă bățul, rupse piñata de pe sfoară și sări cu toată greutatea pe ea. Apoi începu să-i care pumni, până când o fetiță din vecini începu să plângă.

Poate că era frustrarea de a împlini optsprezece ani și de a ști că moartea e deja la ușă, poate că era faptul că singura piñata pe care reușise doamna Baxter să o găsească era un unicorn roz.

Când Felix încercă să o lovească cu capul, Sail îl trase ușor în spate.

— Gata, s-a terminat.

Mae aplaudă frenetic.

Jeet Patel trecu pe lângă ei, cărând tortul.

— Vă aduc o felie?

Sally îi luă tortul din mână și se retrase către șopron.

Lucrurile se înrăutățiră când se formă un cerc în jurul lui Felix, iar mama sa îi dădu lui Mae camera video și o rugă să surprindă magia deschiderii cadourilor.

— Acesta e de la doamna Fairbanks, spuse reverendul, întinzându-i lui Felix un pachet mic.

Mae o recunoscu pe doamna Fairbanks de la biserică. Trecută de 85 de ani, păr albastru pastelat.

Felix despachetă micul jurnal legat în piele, apoi îl deschise și oftă din greu.

— E un jurnal pe cinci ani.

Mae mări imaginea când el scutură din cap, apoi se uită direct la doamna Fairbanks.

— Asta e o glumă bolnavă? Ce naiba e în neregulă cu dumneata?

Mătușa Nia o conduse pe doamna Fairbanks deoparte să o consoleze.

— Pot să nu mai filmez acum? Nu-mi mai simt umărul, zise Mae.

Cineva strigă la Felix să țină un discurs.

Băiatul se duse în față și le mulțumi scurt. Apoi tatăl lui se apropie de el.

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să conduci rugăciunea? spuse reverendul, fără să zâmbească.

Familia îl imploră, Mae simțea energia îndreptată către Felix. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai ușor să accepte; nici că s-ar fi putut o minciună mai sfruntată.

Felix scuturã uşor din cap, dupã care tatãl lui îi întoarse spatele şi se duse înapoi la grãtar.

— Eşti gata pentru cadoul nostru, fiule? întrebã doamna Baxter.

Felix tocmai se pregãtea sã spunã nu, când auzirã sunetul unui claxon care sunã de douãsprezece ori.

Bãiatul rãmase cu gura cãscatã.

— Nu cred. Mi-aţi cumpãrat un Benz.

Doamna Baxter zâmbi, iar Felix sãri în picioare şi fugi pânã în faţa casei. Mae şi Sail îl urmarã împreunã cu toţi ceilalţi.

Maşina.

Micã.

Ruginitã.

Portocalie.

Fiatul Panda scoase fum când unul dintre verii lui Felix opri pe alee.

— Ce naiba aţi fãcut? şopti Felix, cu chipul schimonosit de groazã.

— Uitã-te la plãcuţa de înmatriculare, spuse Mae, mãrind imaginea, apoi întorcând camera asupra feţei lui Felix.

K1TT3N[9]

— A venit la pachet cu maşina, zise doamna Baxter, iar în glas i se strecurã o urmã de mândrie. Tatãl tãu ştie sã negocieze cum trebuie.

Felix înghiţi în sec.

— Oh, fiule, spuse doamna Baxter, când prima lacrimã alunecã pe obrazul lui Felix. E prea emoţionat ca sã vorbeascã.

— Pisoiaş, fu tot ce reuşi Felix sã spunã.

[9] Pisoiaş, în lb. engl., în orig. (N. t.).

22

Era aproape miezul nopții când Mae ajunse în golf.

Un foc își arunca vâlvătăile spre cer.

Lemnele aduse de apă se răsuceau ca niște coarne. În aer pluteau voci și râsete, iar ea rămase destul de departe de ele.

Se întinse pe nisip și privi stelele, încercând să repereze mănunchiurile despre care vorbise Stella, dar nu găsi nici măcar unul.

— Ultima Eternă.

Hunter se apropie de ea; purta jeanși scurți și un maiou. Își lăsă sandalele să cadă în nisip.

— Șmecheria aia pe care ai făcut-o la înmormântarea lui Abi. Știi că îți iroseşti...

— Ia o pauză în seara asta, Hunter. A fost o zi lungă.

Câteva momente, niciuna nu mai spuse nimic.

— Ți-a păsat măcar când ai auzit?

Preț de o clipă, Hunter tăcu, iar când vorbi, glasul ei își pierduse asprimea.

— Timpul s-a condensat, da? Fiecare zi e un an din viață. Așa că i-am acordat lui Abi o zi. Iar în ziua următoare...

Hunter pocni din degete.

— Dacă suntem salvați, o să fie o armată de fete cu riduri adânci pe frunte. Eu nu am de gând să fiu una dintre ele.

Mae se încruntă.

— Vezi tu, Mae Cassidy, tu o să fii regina ridurilor.

Auzeau valurile care se spărgeau ușor de țărm și trosnetul focului.

Hunter deschise geanta și scoase o sticlă de vin.

— Lafite-Rothschild. Cred că a fost un cadou de aniversare.

Hunter bău, apoi se întinse pe spate, cu capul lângă al lui Mae.

— Dacă ăsta e sfârșitul?

— Atunci ar trebui să fim recunoscătoare pentru asta.

— Fiecare suntem propriul nostru demon și facem din lumea asta un infern.

Două fete se apropiară de ele.

— Ați venit, spuse Matilda.

Hunter oftă adânc.

Betty se uită la Mae.

— Hunter ne zice că suntem pe invers. Şi zice că o să ardem în flăcările iadului.

— Şi mie îmi zice frecangiţa[10] pentru că maică-mea îi face curat în casă, zise Matilda, cu un zâmbet.

Hunter ridică sticla în cinstea lor.

— La început am fost doar noi două, iar în seara următoare au venit şi Adam, Casey, Mehmet şi Bryony. Iar în seara asta sunt încă cinci.

Matilda stătea în picioare, iar părul tuns scurt îi încadra ochii mari, cu machiaj fumuriu.

Buzele vopsite în roşu-intens ale lui Betty se vedeau frumos pe pielea aurie; fata îngenunche în nisip.

— Fă-ne Eterne, Mae. O să venim după tine în iad.

— N-ai vrut să spui rai? întrebă Hunter.

Betty o fixă cu privirea.

— Nu după cum o să ne petrecem săptămânile următoare.

Se adunară în jurul lui Mae.

— Nu ne trebuie un aparat special, da? zise Matilda, scoţând un ac şi un pix.

Mae se opri o clipă, apoi văzu cum se uitau la ea, de parcă era tot ce le trebuia.

Se puse pe treabă în timp ce alţii se apropiară şi ei.

Hugo şi doi dintre prietenii lui, mai multe fete din grupul lui Hunter, fetele cu păr argintiu.

Plaja lor era perfectă, atrăgea mulţimile, până şi noaptea veneau aici puştii din localităţile vecine.

În spatele lor se profilau casele în culori pastelate.

Se adunară cu toţii, îşi imprimară cuvântul unii altora şi băură vin ieftin şi fumară ţigări.

Când Mae termină, Matilda o strânse tare în braţe.

— Eterna noastră perfectă. Dacă vrei vreodată s-o omorâm pe

[10] Termenul folosit în original poate fi interpretat atât ca „burete de vase”, „persoană care face curăţenie”, cât şi „prostituată”, aluzie la comportamentul libertin al lui Mae (N. t.).

Hunter în locul tău...

Mae zâmbi, dar Matilda o fixă cu privirea.

Betty încuviinţă din cap lângă ea.

— O să facem cadavrul să dispară. Fără urmă. Ne uităm la CSI în fiecare seară înainte de culcare.

— Mulţumesc, spuse Mae.

Îşi pasară unii altora bere caldă. Mae simţi miros de iarbă.

— Acum se vede. Cu telescopul, se vede staţia de pe Lună, zise Hugo. Sunt oameni care locuiesc acolo.

— Nu locuiesc. Aşteaptă, spuse cineva. Încă mai construiesc, am văzut la emisiunea aia. E ca un... ca un fel de îngrăditură sau ceva de genul ăsta.

— Am auzit că acolo e un hotel pentru bogaţi şi restaurante şi baruri şi că poţi să te faci praf pe Lună. Şi uită-te la noi, blocaţi pe o plajă, aproape de nicăieri.

Focul începu să se stingă, dar luna şi stelele luminau suficient, în timp ce vocile veneau din întuneric.

Dezbăteau, inventau date, repetau cuvânt cu cuvânt ce auziseră, vorbeau despre viaţă şi istorie şi tot ce nu aveau să cunoască.

În noaptea aceea Eternii deveniră mai mulţi. Aveau să-şi petreacă zilele ascunzându-şi încheieturile de părinţi şi profesori, iar nopţile pe plajă.

La miezul nopţii veni Sail şi se aşeză lângă ea.

Mae se întrebă unde a fost, de ce a lipsit de la şcoală. Se întrebă cine e el, cine e ea.

— Ai ajuns la inimile oamenilor. Ce ai spus înseamnă ceva într-o lume plină de nimicuri.

— Poate doar li se pare şmecher să aibă un tatuaj.

— Poate, dar uneori cu cât priveşti mai îndeaproape, cu atât vezi mai puţin.

— Şi asta ce înseamnă?

— Fă un pas în spate. Lumea crede în vorbele tale, atâta tot.

Se duseră la malul golfului, urcară dealul şi intrară în cimitir. Mae aruncă o privire înspre mormântul lui Abi. Văzu vreo zece ursuleţi de pluş şi un munte de flori care punea în umbră mormintele de alături.

— Astea, zise Mae, oprindu-se lângă ele, unul lângă altul şi încă

atât de proaspete.

— James. Melissa, spuse Sail, citindu-le numele.

Mae observă că băiatul atinse piatra.

— Un cimitir pentru sufletele pierdute. Încerc să mă întreb unde se află, zise Mae. Încerc să mi-i imaginez într-un loc luminos și sigur.

Sail se uită lung la literele aurii, atât de bogat decorate, de parcă ar fi trebuit să reziste un milion de ani.

— De ce e musai să ne odihnim în pace? întrebă el. La vârsta noastră, ultimul lucru pe care ni-l dorim e să ne odihnim.

— Să o luăm razna în pace?

— Mai bine.

Merseră mai departe, lăsându-se învăluiți în lumina lunii în timp ce treceau pe lângă o salcie și găsiră o bancă în spatele zidului năruit de piatră și al pantei abrupte până la apa de jos.

— Doamne, orașul ăsta, zise el, ca și cum părinții lui poate chiar găsiseră locul ideal unde să moară.

— Locul ăsta e destul de ascuns, zise Mae.

De-a lungul coastei erau și alte localități care își aruncau luminile în apă, iar spațiul întunecat dintre ele o transforma pe fiecare într-o insulă.

— Aici suntem mai aproape de stele? întrebă el.

— Trebuie să știu ceva despre tine, zise Mae. Pentru că acum tu știi că am o soră. Iar asta e prea mult. Echilibrul...

— Am fost în Chicago, zise el. E un loc acolo, iar dacă ești bolnav, atunci te duci în locul acela și vorbești cu un doctor. Ia oameni despre care toată lumea crede că sunt distruși și încearcă să-i repare.

Mae îl privi și se întrebă cum cineva ca el poate fi vreodată distrus.

— Eram acolo și mă uitam pe geam. Mă aflam, gen, la etajul patruzeci, și mă uitam la furnicarul ăla uman. Și apoi a început să plouă, cu toate astea, eu nu simțeam. Trebuia să ies. Dar ferestrele nu se deschideau, așa că m-am furișat afară și am luat-o pe scări. Patruzeci de etaje. Și am ieșit în fugă pe stradă. Erau aburi pe stradă și taxiuri galbene și oameni de afaceri cu umbrele negre.

Mae simți atmosfera.

— Și am alergat pe trotuar și purtam niște papuci pe care te pun să-i porți și erau fleașcă. Și ploaia s-a întețit, așa că am intrat într-un

muzeu. Trepte mari de piatră și arcade și steaguri. Și oamenii se uitau la mine de parcă eram nebun cu halatul meu. Și am ajuns la tabloul ăsta. O scenă perfectă de vară. Un lac, o canoe, bărci cu pânze și domnițele victoriene. Și m-am dus mai aproape, atât de aproape încât un paznic a început să vină spre mine. Și atunci am văzut.

— Ce-ai văzut?

— Că de aproape, sunt doar culori. Doar tușe de pensulă. Și ăștia suntem noi, Mae. De aproape, singuri, suntem nimic, un nimic desăvârșit.

Se ridică în picioare, privind în continuare cerul.

— Și poți să scoți un singur punct de culoare, o singură persoană, și nimeni nu observă de fapt. Pentru că tot o capodoperă e. Și sunt fericit că am putut să fac parte din ea. Sunt fericit că am putut să fiu un punct dintr-un tablou perfect al unei lumi imperfecte.

— Dar...?

— Dar dacă nu ești singur, dacă, să zicem, contezi prea mult, pentru prea mulți oameni, atunci nu poți fi scos pur și simplu, fiindcă îi tragi și pe ei după tine.

Se apropie de margine; la cea mai mică adiere ar fi putut să cadă.

— Uneori, respirația... dacă te concentrezi asupra ei. Pentru că trebuie s-o faci, devine ceva prea complicat.

Lui Mae îi veni să-l sărute.

— Tot te urăsc.

— Nu știi nimic despre mine, zise el.

— Știu destule.

— Nu știu nimic despre tine.

— Știi prea multe.

— Știu că Abi a fost o Eternă.

Mae scoase telefonul din geantă și împreună se uitară pe notițele consilierei Jane. În partea de sus erau numele, în partea de jos caracteristicile. Frica palpabilă, discuțiile despre Selena, despre faptul că și credeau, dar și nu prea credeau că vor muri.

Mae zâmbi la cartonașul lui Jeet Patel, cu un singur cuvânt, „Fericit", îngroșat pe fundalul neliniștii tuturor.

Numai unul ieșea în evidență.

Sullivan Reed. Erau niște notițe stenografiate și apoi, în partea de

jos, numele Abi Manton și un semn de întrebare.

— Cred că vreau să mor aici, în locul ăsta, zise Mae.

— OK.

Rămaseră tăcuți și simțiră cum universul se micșorează puțin. Mae nu-i spuse că piatra funerară de lângă bancă era a părinților ei.

23

De la West Groceries cumpără de mâncare pentru Stella şi bunica lor. Rafturile erau goale de multă vreme. Lucrurile dispăreau, lucruri de care Mae nu-şi mai putea aminti.

— Hei.

Mae ridică privirea, nedumerită şi o văzu pe Candice lucrând la casă.

Candice înţelese la ce se gândea.

— Părinţii mei mă pun să plătesc căsuţa de vară care a ars. Au spus că e, gen, vina mea că băieţii sunt obsedaţi de mine. Nici măcar n-o să am timp s-o achit dacă ne loveşte Selena. Aşa că nu înţeleg scopul.

Mae îşi puse cumpărăturile pe tejghea.

— Mergi la Bal?

Mae scutură din cap.

— Tu?

— Cred că da. Liam nu m-a întrebat, presupune deja că mergem împreună.

— Cu toţii fac ce se aşteaptă de la ei.

— Mai puţin Eternii.

Mae nu zise nimic.

— Uneori e mai uşor să fii în grup decât în afara grupului. Dar tu eşti cool, Mae. Ce ai zis, ce relaţie ai avut cu Abi, a fost cool.

— Nu mai fi... drăguţă, lumea e deja destul de întoarsă pe dos.

Candice ridică o conservă şi o examină.

— Crenvurşti la conservă. Scârbos.

— Mă rog.

Mae îi dădu banii.

— Nu ajunge. Îţi mai trebuie o liră.

Mae se căută prin buzunare, simţind că se îmbujorează de ruşine în timp ce Candice o urmărea. Luă o ciocolată pe care i-o cumpărase Stellei.

— Pot s-o pun la loc?

Candice i-o vârî în sacoşă.

— O să fim morţi până fac inventarul.

Mae încuviinţă din cap.

Candice se întoarse la micul televizor din spatele tejghelei, se lăsă pe spate pe taburet şi începu să mestece gumă.

Pe strada principală, lumea bea cafea în faţă la Lou's.

Mae se uită în fiecare vitrină, apoi se opri când o văzu.

West Fine Art.

Genul de magazin care se deschidea când turiştii începeau să vină şi banii curgeau în West.

Când deschise uşa şi păşi înăuntru, fu lovită de un val de aer îngheţat care îi făcu pielea de găină.

Era gol şi linişte ca în muzeu. Pardoseală lustruită, ferestre mici şi arcuite. Se uită cu atenţie la câteva tablouri, pete abstracte de culoare, ceruri albe şi apă albă.

Şi apoi răsfoi reproducerile. Scene cunoscute, nuferi şi cercei de perlă. Se opri când ajunse la *Coşmarul;* întunericul o trase înapoi în biroul domnului Silver.

— Henry Fuseli.

Mae se întoarse.

Bărbatul avea o mustaţă subţire: o măsură din cap până în picioare, apoi se întoarse la ziarul său, vorbind fără să se uite la ea.

— Cu câţiva ani înainte să-l picteze, Fuseli s-a îndrăgostit de nepoata unui prieten. Era nebun după ea. Obsedat. Ea este a mea. Eu sunt al ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mae, cu gâtul uscat dintr-odată.

— Tatăl ei nu a fost de acord. S-a măritat cu altcineva şi Fuseli şi-a pus sentimentele în tabloul ăsta. Lumea spune că e despre sex, eu văd doar o iubire pierdută.

— Tabloul ăla din vitrină, scena de pe plajă, spuse ea.

Bărbatul oftă.

— Te trec fiorii, nu-i aşa?

— De unde aţi făcut rost de el?

— Crezi că aş expune aşa ceva?

— E important.

El se încruntă, o privi din nou şi hotărî că îi putea face pe voie.

— De la băiatul care vine sâmbăta. Are...

Făcu un semn spre obraz.

— Nu pot decât să bănuiesc că e îndrăgostit de artistă, pentru că m-a bătut la cap fără încetare o lună întreagă până am fost de acord să-l iau. Şi apoi a spus că fata a murit şi acum e în vitrină. S-ar putea chiar să obţinem ceva bani de pe urma lui. Nimic nu face valoarea să explodeze ca moartea.

— Sullivan Reed? întrebă Mae.

Bărbatul dădu din cap că da. Mae simţi cum adrenalina îi curge prin vene.

— Pot să stau de vorbă cu el?

Din nou acel oftat.

— Lucrează în weekend. Ce zi e azi?

— Ştiţi unde pot să-l găsesc?

— Nu pot să-ţi dau adresa lui.

— Stau aici până mi-o daţi.

★★★

Casa familiei Reed se afla la capătul unei alei năpădite de buruieni. Impunătoare, dar părăginită, iar faţada din şindrilă văruită era putrezită în câteva locuri. Mae se uită la acoperiş şi văzu mai multe ţigle lipsă.

Afară era o camionetă ruginită, pe butuci şi cu parbrizul crăpat. Urcă pe veranda scârţâitoare şi bătu la uşă.

La fereastra laterală, perdeaua din plasă se mişcă, apoi Mae se trezi faţă în faţă cu o femeie masivă, care avea o expresie dură. Avea bigudiuri în păr şi purta un capot îngălbenit.

— Ce vrei?

— Am venit să-l văd pe Sullivan.

Pe chipul femeii se ivi un zâmbet larg, iar ochii i se luminară.

O apucă pe Mae de braţ şi o conduse în casă.

Mirosul o izbi primul. Un amestec de umezeală şi o substanţă chimică.

Mae îşi duse mâna la gură.

— Amoniac, spuse femeia. Şi acid citric. Te obişnuieşti.

Mae se uită la tapetul sfâşiat. Pete întunecate de mucegai coborau din tavan şi se întindeau pe cadrele uşilor.

O pendulă greoaie ticăia.

— Sullivan e băiatul meu. Eu sunt Suze.

Suze purta papuci albi și își scărpina brațul acoperit de un șir de plasturi cu nicotină.

— Mi-e poftă tot timpul. Sullivan se ține mereu de capul meu să mă opresc.

Deschise o ușă și Mae rămase cu gura căscată când păși înăuntru. Fiecare perete, precum și tavanul, era tapetat cu hârtie. Până și ferestrele fuseseră astupate.

— Suntem mai feriți așa. Stăm aici o vreme, poate chiar o săptămână. Am conserve.

Suze arătă spre colțul îndepărtat, unde Mae văzu o colecție sărăcăcioasă de prune uscate la conservă.

— Deci tu ești ea, spuse Suze, zâmbind cu gura până la urechi.

Doi dinți lipsă în față, restul maronii și galbeni. Își tamponă gura cu o batistă, fiindcă împroșca salivă când vorbea.

— Cine?

— Fata lui misterioasă. Nu zice prea multe, e șiret băiatul ăsta. Dar eu știu că-ți face curte. E îndrăgostit până peste cap. Mereu e încuiat în dormitorul lui. Nici măcar nu mă mai lasă să intru acum, ține ușa încuiată și ia cheia cu el. Spune că se ocupă de lucrările lui de artă.

— Lucrări de artă?

— Face fotografii. Are un aparat vechi, a fost al tatălui lui. Dumnezeu să-l odihnească.

Suze își făcu cruce și se cufundă într-un fotoliu învelit în folie.

— E aici?

— Nu. Dar poți să-l aștepți, spuse ea repede.

Lui Mae i se păru că aude cum locul răsună a pustiu.

— Nu rămâne niciodată prea târziu în oraș. Îi e teamă de noapte. Și normal că îi e, cu toți copiii ăștia atrași de întuneric. Am mers prin oraș și am văzut două fete care se țineau de mână. Lesbiene.

Mae dădu din cap în semn că înțelegea.

— Să te joci cu focul atât de aproape de sfârșit. Leviticul. Capitolul 18, versetul 22.

Mae se uită la pereți, pagini după pagini.

Fu aproape să scoată un strigăt de exclamație când își dădu seama că sunt pagini din Biblie.

— Atunci nu te deranjează? întrebă Suze.

— Poftim?

— Obrazul lui Sullivan. Şi-a lăsat părul lung ca o fată ca să-l acopere. Ar trebui să fie mândru, să ştii. S-a străduit.

— S-a străduit?

Suze zâmbi.

— A rătăcit calea acum ceva timp. L-am prins... revistele alea.

Scutură din cap.

— Mă rog, a trebuit să arate că îi pare rău.

Mae simţi un curent rece la ceafă.

— Cum? întrebă ea încet.

— Şi a fost aruncat balaurul cel mare. Satana. Şi îngerii lui, zâmbi Suze. Nu va ajunge în casa asta. Selena, întruparea lui, va arde la ferestre şi noi vom privi şi ne vom bucura. Fiindcă păgânii, păcătoşii aceia, o să...

— Pot să merg la toaletă?

Suze tresări puţin, apoi încuviinţă.

— Să foloseşti sprayul după. O să găseşti o sticlă acolo. Îl prepar chiar eu. Sullivan are alergii, trebuie să ţinem casa curată.

Mae ieşi din cameră.

— La etaj. A doua uşă! strigă Suze.

Mae urcă scările care scârţâiau. Văzu baia drept în faţă. Deschise uşile aflate de-o parte şi de alta a holului, dar nu dădu decât peste nişte teancuri de cutii goale. Încercă uşa de la capătul holului; era încuiată.

Camera lui Sullivan.

Îşi luă agrafa şi se puse pe treabă. Desfăcu încuietoarea şi deschise încet uşa.

Camera era cufundată într-un întuneric deplin, singura fereastră fiind astupată cu un cearşaf greu.

Mae aproape ţipă când o pisică ţâşni pe lângă ea.

Pipăi peretele să găsească un întrerupător, iar când îl găsi, camera fu scăldată într-o lumină roşie.

I se tăie răsuflarea când privi scena.

Cabluri întinse de-a curmezişul tavanului, iar pe ele erau agăţate cu cârlige zeci de fotografii. Pe podea era o saltea, cu aşternutul curat şi ordonat.

Mae se uită la poze. Majoritatea erau din West. Cu plaja.

Apa. Copaci și frunze.

Se așează la biroul lui. Pe el se afla un carnet mare de schițe, iar Mae răsfoi paginile și simți în piept o groază din ce în ce mai puternică. Chipul zâmbitor al lui Abi. Unele color, toate frumoase.

Mai multe cu Abi și Theodore.

Ultimul desen o reprezenta pe Abi pe fundul prăpastiei, cu corpul răsucit, exact așa cum o găsise Mae, cu sufletul plutindu-i liber către cer.

Își putea imagina momentul. Sullivan respins, Abi împinsă.

Când dădu să iasă din cameră, îl văzu agățat de ușă.

Un hanorac roșu.

Fugi afară din cameră și coborî în goană scările, cu răsuflarea tăiată când ajunse la ușă.

Și acolo stătea Suze, blocându-i calea.

— Ți-am făcut ceai.

Suze ținea în mână o cană cu un lichid închis la culoare.

Mae clătină din cap.

— Trebuie să plec.

— Dar Sullivan trebuie să se întoarcă în curând. O să-i pară atât de rău că te-a ratat.

Mae încercă să-și păstreze un zâmbet degajat.

— Poate trec pe aici mai târziu. Trebuie să mă întorc la sora mea.

— Vii la cină?

— Sigur.

— O să gătesc ceva deosebit. Porumbel.

Mae simți că i se face greață, dar reuși să-și păstreze zâmbetul.

— Știți unde e Sullivan acum?

— Oh, probabil face fotografii. Documentează lumea așa cum e în vremurile astea. Ca să nu uităm.

— Unde mai exact?

— În locul lui preferat. Îi place lumina, îi place zgomotul. Pădurea. Lângă școală.

24

Mae țâșni pe lângă camioneta veche și străbătu din nou aleea năpădită de buruieni, înjurând când își dădu seama că și-a lăsat plasa de cumpărături în casă.

La capăt încetini și, gâfâind, aruncă o privire înapoi și o văzu pe Suze urmărind-o, fără să zâmbească, doar privind.

Mae fugi la secția de poliție, transpirată și cu răsuflarea tăiată. Găsi ușa încuiată, înjură tare, făcând o bătrână care trecea pe lângă ea să scuture din cap.

Își lipi fața de geam, dar jaluzelele erau trase.

Știa că ar trebui să aștepte, poate pe Sail, poate pe Felix.

Și apoi văzu scrisul, *Etern,* cu litere groase și roșii.

Trebuia să afle, nu mai era timp.

Când ajunse la școală, zona era pustie.

Traversă terenul de sport și se opri la șirul de copaci.

Se întrebă dacă aici stătuse Abi, dacă cineva o ademenise în pădure sau dacă se hotărâse să-și ia singură viața.

Poate că Sullivan Reed era acolo acum, întins în frunze, cu aparatul îndreptat spre copaci. Mae simți un fior când se gândi la dormitorul lui, la lumina aceea roșie și toate desenele cu Abi.

Și apoi auzi un urlet.

Sângele începu să-i curgă iute prin vene.

Se întoarse în direcția sunetului.

Altă fată.

Se uita peste umăr spre clădirea școlii în timp ce fugea.

Mae înjură, apoi se mișcă repede, își învinse frica începând să alerge, cu adrenalina zvâcnindu-i în sânge.

La margine încetini.

Începu să se furișeze, mergând pe vine, lăsându-se acoperită de crengile dese.

Fata stătea cu spatele lipit de trunchiul lat al unui stejar, cu genunchii la piept.

Hunter Silver.

Iar acolo, față în față cu ea, era Sullivan Reed.

Mae se apropie mai mult.

— Trebuie să vezi ce eşti, Hunter, zise el.

Mae se uită în jur, căută un băţ suficient de lung şi de gros şi apoi se mişcă încet şi cu grijă.

— Ţi se spune să-ţi mărturiseşti păcatele, dar asta nu e de ajuns. Trebuie să plăteşti pentru ele.

Hunter scutură din cap.

— Selena va şterge diferenţele dintre noi, e ceea ce am aşteptat. Puştii ca mine. Puşti pe care îi calci în picioare zi de zi fără să observi. Selena va veni şi cu toţii o să ajungem în acelaşi loc. O să fim la fel.

Făcu încă un pas spre ea.

— Lasă-mă în pace.

— Tu iei fete ca Abi şi le faci ca tine.

Hunter se lipi şi mai tare de copac.

— Ce vrei?

— Vreau doar să vezi, Hunter.

Mae ieşi din ascunzişul ei.

Trecu printre copaci, vizibilă şi apoi invizibilă, rămânând în spatele lui Sullivan când acesta se întoarse şi privi în jur.

Mae îngheţă, muşchii i se încordară când se gândi la Stella şi la genul de lume în care existau. Încă mai putea pleca, putea lăsa jos băţul şi se putea face nevăzută, putea s-o lase în urmă pe Hunter Silver.

Stella era cea care o împiedică să facă asta. Îi spunea surorii ei că sunt luptătoare, că lumea poate fi împărţită în două, oameni buni sau răi, de-acum nu mai era loc de nuanţe de gri.

— Te rog, zise Hunter.

Mae se gândi la toate dăţile când Hunter o hărţuise. Inventase minciuni, le spusese celorlalţi că Mae e o curvă. Putea să rămână acolo şi să asiste la ce avea să se întâmple sau putea să se întoarcă şi să plece, să lase urletele lui Hunter să-i alunge somnul în fiecare noapte.

Se uită la cuvântul de pe încheietura ei şi se gândi la Abi şi la toate lucrurile în care crezuseră.

Făcu o mişcare.

Sullivan se întoarse brusc, dar Mae îl lovi cu putere cu băţul peste

cap.

Zgomotul fu urât.

Greu și surd.

Băiatul căzu în fund, preț de o clipă, ochii i se dădură peste cap, apoi sângele începu să-i curgă pe față. Se prăbuși într-o parte, cu fața în frunze, iar Mae stătea cu bățul pregătit în caz că s-ar fi mișcat din nou.

Hunter se ridică în picioare. Îl scuipă pe Sullivan.

— Monstrule!

Apoi îi dădu un șut în coaste.

Și încă unul.

Mae o luă pe după mijloc și o trase înapoi.

— Gata, ajunge. S-a terminat.

Hunter gâfâia, cu părul dezordonat, cu privirea sălbatică. Îi cursese machiajul.

— Îmi trebuie pantoful, zise ea.

Mae se uită în jos și văzu piciorul gol al lui Hunter.

— Papuci Fendi. Nu-l las aici.

Vorbea calm, de parcă lacrimile, urletele, totul fusese o prefăcătorie.

Îl găsiră lângă Sullivan.

— Crezi că e mort? întrebă Hunter, uitându-se la corpul întins al lui Sullivan.

Mae văzu cum pieptul băiatului urcă și coboară încet și scutură din cap.

— Sună-l pe sergentul Walters când ajungi acasă, dar nu mă băga și pe mine în asta.

Hunter dădu aprobator din cap.

Porniră înapoi spre luminiș.

— M-a urmărit. Nu voiam decât... să fiu singură. Tu te simți vreodată așa?

Mae nu spuse nimic, doar privi la cerul metalic în timp ce vântul se întețea.

— Urma să mă violeze. Sau să încerce. Ce naiba se întâmplă în orașul ăsta?

— Nu e doar orașul ăsta.

— Nici măcar n-am vorbit vreodată cu tipul ăla.

— Cred că asta era problema.

— Puteai să mă lași acolo, zise Hunter.

— Puteam.

— Eu te-aș fi lăsat, clar. Sau poate m-aș fi ascuns și aș fi filmat.

Merseră în tăcere, până ce copacii începură să se rărească. Hunter se opri, se aplecă și vomită, chinuindu-se să respire. Mae se întoarse fără chef și se opri lângă ea.

— Cred că mi-am sucit-o.

Își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul brațului, apoi strânse din dinți când își examină glezna.

Mae trase aer în piept și o ridică pe Hunter.

Merseră împreună, Hunter șchiopătând, Mae susținându-i greutatea.

Ajunseră la teren când razele soarelui străpungeau norii.

Un grup de copii jucau fotbal. Câțiva băieți se uitau de pe margine.

Hunter își șterse lacrimile de pe obraji și își scoase o oglinjoară din geantă.

— N-o să mă vadă slabă.

Lângă golf, se opriră și se așezară pe o bancă. Hunter avea nevoie de o pauză.

— Cum se face că erai acolo?

— Poveste lungă, spuse Mae.

Își aprinse o țigară și ținu fumul în piept. Hunter întinse mâna și Mae îi pasă țigara.

Hunter își cercetă gaura din tricou.

— Te întrebi vreodată de ce te urăsc atât de mult?

— Nu.

— Ai putea să fii una dintre noi. Dar tu te crezi mai tare.

— Sunt.

Hunter zâmbi.

— Asta vreau să zic. Ești neînfricată. Dar eu aș prefera să nu fii. Vorbești cu mine de parcă aș fi un nimic. O faci în fața celorlalți.

Mae se întrebă dacă era adevărat.

— Tu nu știi ce-i aia presiune, Mae. Nu știi ce înseamnă să trăiești perfect și să mori perfect. Familia Silver, perfectă din cap până-n

picioare. Taică-meu o să îngroape asta, zise ea, scărpinându-şi palma mânjită de sânge. O să-i spună sergentului Walter şi o să fie totul băgat sub preş. Părinţii mei au destule pe cap. Ăsta o să fie primul lui gând, atunci când o să-i spun. O să se gândească la Sacred Heart.

Mae se gândi la povara de a avea grijă de Stella. Existenţa ei era una bazată pe supravieţuire. Era o prelungire a surorii ei.

— Asta nu ne face prietene, spuse ea.

— În niciun caz!

Şi în clipa aceea, Hunter o îmbrăţişă; fu atât de neaşteptat încât Mae nici măcar nu o respinse.

— Mersi, afurisito.

Hunter porni şchiopătând spre partea de oraş unde locuia.

25

Pumnul veni din spate, atât de puternic încât Mae se lovi de frigider, își prinse capul în palme, iar genunchiul i se izbi de ușa de metal.

— Unde e mâncarea, Margaret? Ai avut bani de mâncare. Acuma ce-o să-i dau soră-tii?

Mae se gândi la noaptea precedentă, la Hunter, la Sullivan și la tot ce se întâmplase. Se aplecă și își frecă genunchiul să-i treacă durerea.

— Îmi pare rău. Doar că...

— Nu pot să am încredere în tine nici să faci un lucru simplu.

— Mă descurc eu.

Bunica ei scutură din cap, apoi observă tatuajul de pe încheietura lui Mae.

— Ce ți-ai făcut?

— L-ai mai văzut.

— Spală-te.

Stella intră în bucătărie, urmată de câine.

Mae se îndreptă repede și zâmbi.

— Nu-ți face griji, bunico, e temporar. Durează doar o lună, spuse Stella, încercând să facă cu ochiul în direcția lui Mae.

Afară îl găsiră pe Felix așteptând la capătul aleii, iar un tânguit ascuțit sparse liniștea dimineții.

— Ce naiba, zise Mae, acoperindu-i Stellei urechile cu palmele, în timp ce Felix dădu din cap către Kitten, care rămăsese cu motorul pornit în spatele lui.

— Mai bine merg pe jos, zise Mae.

Felix urcă la volan și ambală motorul.

— Ce-i aia? E un animal chinuit? întrebă Stella.

Mae o ajută să urce în spate și îi prinse centura.

Scaunele erau roz, de oglinda retrovizoare atârnau două zaruri pufoase și Mae văzu mai multe flacoane cu parfum în buzunarul portierei.

— Kitten a fost matroană într-o viață anterioară?

— Ce-i aia matroană? întrebă Stella de pe bancheta din spate.

— Apleacă-te! şuieră Felix.

Mae o văzu pe Candice în faţă.

— Te rog, Mae. Nu vreau să creadă Candice că suntem împreună.

— Nu cred că există vreo persoană în viaţă care ar crede că suntem împreună.

— Haide, Felix are nevoie de noi, zise Stella.

— Deci ţi-e ruşine şi cu o fată nevăzătoare? întrebă Mae.

Felix scutură din cap.

— O să mă vadă cu Stella şi o să creadă că sunt milos şi aşa mai departe. Inimă de aur.

— Exact, zise Stella, iar Mae oftă din greu şi se aplecă.

Felix încetini cu mult înainte să ajungă lângă Candice.

— Deschide geamul, te rog. O să creadă că e electric dacă nu te vede.

Mae îl înjură, dar deschise încet geamul.

— Trebuie să mă observe.

— În chestia asta?

— O pisică pe roţi...

— O pisicuţă, zise Stella.

— ...Sigur o să-i apar pe radar.

— Oh, sigur. Poate nişte muzică? zise Stella, iar Mae se încruntă la amândoi.

Felix apăsă un buton de pe radioul antic. Muzica era asurzitoare.

— Ce naiba se întâmplă? urlă el, mişcând disperat butonul. N-o pot opri.

— De ce plouă cu bărbaţi? întrebă Stella.[11]

Kitten se apropie încet de Candice, care stătea cu mâinile în şolduri, încruntată, în timp ce muzica bubuia.

— Închide geamul, şuieră Felix la Mae.

Mae încercă să facă întocmai.

— Nu nimeresc unghiul.

— Repede.

— Relaxează-te. Dă din cap sau ceva, zise Stella.

Felix începu să dea din cap în timp ce Mae închidea frenetic

[11] Aluzie la piesa „It's Raining Men" a lui Geri Halliwell (N .t.).

geamul.

— Îţi vede mâna, zise Felix printre dinţi.

Candice făcu un pas în spate, în timp ce spectacolul de circ trecea pe lângă ea. Felix îşi luă capul în mâini când o lăsară pe Stella la şcoală.

— De ce niciodată nu-mi merge nimic bine?

Mae îl strânse de umăr.

— Te-ai gândit vreodată că poate nu trebuie să te schimbi pentru altcineva?

— Uită-te la mine, Mae, spuse el, zâmbind trist. Ştii cum funcţionează – tu înţelegi asta mai bine ca oricine. De-asta tu şi Abi...

Mae îi spuse ce găsise în dormitorul lui Sullivan.

— Crezi că el a făcut-o?

Mae stătuse trează toată noaptea, întrebându-se acelaşi lucru.

— Da.

— Rahat.

— Am încercat să găsesc o justificare, poate a vrut s-o împiedice să sară sau ceva de genul ăsta.

— Dar atunci s-ar fi dus direct la poliţie. Sau ar fi spus cuiva.

Mae încuviinţă din cap.

Kitten cedă pe Ocean Drive. Felix îşi dădu capul pe spate, privind spre cer, şi înjură. Fiecare înjurătură pe care o ştia în timp ce de sub capotă ieşea fum.

— Trebuie să o stropim cu nişte apă, zise el, apoi porni pe aleea lungă spre casa cea albă.

Se opriră în faţa uşii albe impunătoare.

Felix apăsă soneria de câteva ori.

Erau gata să se întoarcă şi să plece când uşa se deschise.

În prag stătea o cameristă, care zâmbi scurt şi apoi dispăru în casă.

— Sail! strigă Felix când intrară în holul răcoros. Ne trebuie apă.

— Hai să plecăm, zise Mae.

Felix pătrunse şi mai mult în casă în timp ce Mae înjură în şoaptă. Tone de marmură albă şi sticlă. În curtea din spate văzură o terasă cu colonade lângă piscină, o colecţie de maşini strălucitoare şi câţiva copaci care stăteau drepţi în rânduri ordonate.

Casa era prea tăcută, un muzeu în curs de creare. Podele lustruite,

atât de curate încât din ele se reflecta lumina direct în ochii lui Mae. Înainte să-l poată opri, Felix urcă treptele din marmură.

Fata fugi după el.

— Sail! strigă Felix din nou. E prea albă casa asta, spuse el, deschizând o ușă după alta. Unde sunt culorile?

Mae era gata să-l tragă înapoi pe scări în jos când le găsiră. Culorile.

Camera era roz. Avea un pătuț tip sanie, o armată de plușuri și o căsuță de păpuși atât de frumoasă încât Mae zâmbi. Un cufăr pentru jucării stătea în colț, iar de ușa șifonierului era atârnat un tutu. Un mic birou și un scaun, perdele de dantelă roz și litere care formau un arc deasupra tăbliei patului.

ALICE

Auziră un zgomot în capătul holului, ieșiră din cameră și o văzură din nou pe cameristă. Femeia se încruntă la ei.

Afară, Felix o privi cu atenție.

— Îți iese o vânătaie.

Mae își duse mâna la cap.

— Am auzit-o pe bunica ta, spuse el.

— Da.

— E dură.

— O merit. Orice spune, am meritat-o de-a lungul anilor.

— Știi că asta e o tâmpenie.

Sergentul Walters ieși din secție și îi opri, îi spuse lui Felix să o ia înainte, fiindcă Mae îl va prinde din urmă.

— Hunter Silver, zise el. Doamna Abbott te-a văzut când ai adus-o înapoi. Sullivan Reed a încasat o lovitură urâtă la cap.

Mae nu spuse nimic, iar el încuviință, de parcă era în regulă.

— Am fost acasă la familia Reed. Mama lui...

Gândurile îi fugiră către Suze, paginile din Biblie și camera întunecată a lui Sullivan.

— Cum l-ai găsit? întrebă sergentul Walters.

— Forțe cosmice. Mai contează?

Se gândi la momentul când intrase pe furiș în camera lui Abi și îi văzuse tabloul.

— I-am văzut casa, dormitorul.

Sergentul Walters se frecă la ochi, de parcă încerca să se descotorosească de acea amintire.

— O să fac o percheziție ca lumea. Știu că sunt acolo casetele, mormăia ceva cum că vrea să arate lumii cine e adevărata Abi. Adevărata Hunter. Poate reușesc să-i alin pe soții Manton. Cine știe?

Mae se gândi cum ar fi să crești în acea casă și ce efecte poate să aibă asupra ta.

— Sullivan nu vrea să vorbească. L-am închis într-una dintre celulele de la subsol. Nu va sta acolo pe termen lung, dar nu pot să-l transfer chiar acum. Poate reușesc în două săptămâni. Are optsprezece ani.

— Deci o să moară acolo?

— O să oprim...

— O să moară.

— Eu apăr legea, Mae. Întotdeauna e în alb și negru. Întotdeauna.

Își coborî privirea în pământ.

— Începe să fie nasol la școală. Sinuciderile, acum chestia asta cu Hunter. Știi că mama a predat istorie? Era preferata tuturor. Ai profesori cărora chiar le pasă?

Se gândi la domnul Starling, care întreba de bunica ei, de sora ei. Care își găsea timp să verifice că e bine. Când nu își făcea temele la timp, nu o întreba de ce.

— Nu era ca acum, zise el.

— Pari surprins. Poate că toată lumea știa, în afară de tine și de tatăl tău.

— Broșura de la biserică. Discuția aia despre Eterni. Cineva a făcut mai multe copii... sunt peste tot. În toaletele publice. Pe panoul din fața bisericii. În vitrina farmaciei. Ce naiba, le-au vârât până și pe sub ușile oamenilor.

Puse o mână pe poarta de metal, de parcă încerca să-și găsească un punct de sprijin.

— Îmi amintesc că tata vorbea despre tatăl tău. Au fost colegi de școală. Spunea că a fost un om bun.

— A fost.

— Și spunea că bunica ta nu e în stare să aibă grijă de tine. Mereu a știut asta, chiar și pe vremea aia. O să împlinești optsprezece ani în

curând, însă.

— Ba nu.

— Sfârşitul. Poate. Cu cât ne apropiem mai mult, cu atât mă gândesc mai mult la asta. Eu am legea, Mae. Asta ne face să rămânem decenţi, asta ne face lumea demnă de a fi apărată. Aşa că atunci când Jon Prince îşi blochează aleea ca să nu-i verifice buncărul cei de la inspecţia în construcţii, eu sunt cel care scrie amenda. Iar când Barbara Sweeny mă sună fiindcă n-o poate convinge pe fiică-sa să nu mai mănânce, eu sunt cel care mediază.

— Deci acum mâncatul e o infracţiune?

El ridică din umeri.

— O să vină un moment când n-o să ne mai poţi proteja.

Sergentul Walter zâmbi trist.

— Poate, dar până atunci... Tatăl meu şi-a petrecut toată viaţa având grijă de oraşul ăsta, protejându-l. Şi eu o să fac la fel. Fără excepţie.

Mae privi cum un grup de fete trece pe lângă ei. Matilda şi Betty înclinară din cap către ea.

— Aşa că, dacă descopăr că ai făcut ceva...

— N-am făcut nimic.

Se gândi la casele în care pătrunsese prin efracţie, la lucrurile pe care le furase.

— Ar trebui să te duci la ore, Mae.

La şcoală îi văzu pe Hugo şi Liam lângă trepte, în maiouri albe asortate.

Jeet Patel cobora şi Hugo întinse un picior. Căzătura păru dureroasă, dar Jeet se ridică iute în picioare şi porni spre corpul unde se ţineau cursurile de matematică, fără să se uite în urmă. Mae se întrebă cum e viaţa lui, ce nou infern îi aduce fiecare zi. El îşi vedea pur şi simplu de treabă, iar din cine ştie ce motiv, asta devenea şi treaba altora.

— Statele Unite, Agenţia Spaţială Europeană, Rusia, China, India şi Japonia, spuse domnul Starling. Sunt singurele care pot trimite rachete în spaţiu. Dacă asteroidul Selena ar fi mai mic, am putea să-l deviem. Vestul e mai sigur. Îl descompunem şi trimitem o parte din el

în deșert. Ar muri oameni...

— Dar nu oamenii din West, spuse Liam.

Se uită la Hugo ca să bată palma, dar Hugo era ocupat să privească pe fereastră.

— Așa că îl deviem, continuă Liam. Într-o țară cu mai puține resurse. Pe unii îi evacuăm, dar restul...

— Vorbești despre familia lui Lexi, spuse Hunter.

Lexi se încruntă.

— Dar mama e din...

— Așa că acum am trecut la războaie spațiale, zise domnul Starling. Și aș prefera să nu intru din nou în subiectul ăsta după data trecută.

Îi zâmbi lui Amy Harris, care încasase o palmă de la Sofia Diaz după ce sugerase să îndrepte asteroidul Selena către America de Sud.

— Acum îmi poate spune cineva cum se cheamă cei mai mici, cei cu diametrul sub un metru? întrebă domnul Starling.

Liam vorbea peste el, imitându-l, cu toate privirile ațintite asupra sa, în felul acela urât care atrăgea râsetele idioților.

— Meteoroizi, spuse Mae, destul de tare încât Liam să tacă o clipă.

Domnul Starling îi zâmbi cu atâta recunoștință încât trebui să întoarcă privirea.

— Și din ce e făcut un meteoroid?

Liam se ridică în picioare și începu să se dea în spectacol, imitând tot ce făcea domnul Starling.

Domnul Starling își vârî mâna în buzunar. Liam făcu la fel.

Domnul Starling oftă.

Liam oftă.

— Îmi pare rău pentru el.

Mae privi pieziș când Hunter se așeză pe locul lui Sullivan Reed, își agăță geanta cu grijă pe spătarul scaunului și apoi scoase o oglinjoară din buzunar și începu să-și aranjeze părul. Își țuguie buzele, se dădu cu luciu de buze, ignorând privirile băieților din jur. Sau poate nu le ignora.

— Unde-i grăsana azi? întrebă Hunter, uitându-se la locul lui Sally.

Lexi se răsuci pe scaun.

— Plângea la baie adineauri. Mișto spectacol.

Mae se gândi la Sally, la cât de dură părea, la cât de rău trebuia s-o enervezi ca să o faci să plângă. Se gândi la ziua în care Lexi îi furase hainele lui Sally.

Liam începu din nou să se dea în spectacol, dar domnul Starling îşi vedea mai departe de treabă. Liam devenea tot mai zgomotos; întinse mâna după o riglă lungă şi o folosi ca pe un baston improvizat, şchiopătând printre bănci până ce râsetele se înteţiră.

Mae se uită la cele trei table, la graficele de pe ele. Alături era harta lumii care se întindea din podea până în tavan, din pânză grea, lată cât o maşină. Stella avea o fixaţie pentru arta pierdută, o punea pe Mae să-i citească volume de la bibliotecă în care era vorba de statui şi mausolee, piramide şi temple.

Domnul Starling trecu la asteroidul 2011 MD şi la planul NASA de a prinde unul. Mae se chinuia să asculte, dar nu auzea mare lucru peste vocea lui Liam, care striga acum cuvinte la întâmplare.

Minerit.

Habitate.

Robotică.

Fiecare venea la o secundă după ce domnul Starling îl rostea.

Mae se uită lung la Liam, care era roşu la faţă şi transpirat de efort. La asta se reduceau orele. Unii profesori păstrau controlul, poate luând distanţă. Shakespeare, fracţii, structura unei simfonii. Erau cuminţi, nu îndrăzneau mai mult. Dar cu domnul Starling, absolut fiecare lecţie îi aducea mai aproape de cer.

— 951 Gaspra. Vesta. Eros.

Domnul Starling vorbea mai tare, uitându-se disperat să vadă dacă ajungea la vreunul dintre ei.

— Stai jos, Liam, spuse Jeet Patel.

Asta îi aduse o palmă tare peste ceafă din partea lui Hugo. Majoritatea privirilor erau aţintite asupra lui Liam; toţi se întrebau ce o să facă în continuare. Acesta rânji, după care se duse printre scaune şi smulse ochelarii din buzunarul sacoului domnului Starling. Râsetele se înteţiră când şi-i puse la ochi, privi peste ei şi dădu din deget înspre câţiva dintre prietenii săi.

— Liam, te rog.

Se speriară când auziră un pocnet. Un singur plesnet când domnul

Starling îi trase o palmă. Tăcere în clipa în care Liam se întoarse spre el.

— Așază-te pe scaun acum. Ajunge pe ziua de azi.

Domnul Starling vorbi încet din nou, fără să-l privească pe băiat în ochi.

Sally Sweeny intră și traversă clasa, cu ochii încă roșii când se așeză pe scaun.

— Ești OK? întrebă Mae.

Lexi se întoarse din nou.

— Ce s-a întâmplat, Sally? Au închis la brutărie?

— Taci din gură, Lexi, zise Mae.

Liam se ridică din nou.

— M-am plictisit de ora asta. Trebuie să ne înveți ceva nou.

Spunând asta, se duse în fața clasei, luă un burete și îl trecu încet peste detaliile notate minuțios într-o lună întreagă. Asteroizi șterși, culori și cifre amestecându-se.

Când termină, se duse la domnul Starling, se opri direct în fața lui și lăsă buretele să cadă pe podea.

Stăteau față în față. Liam mai înalt, impunător, rânjind.

Toți simțeau că urmează să se întâmple ceva.

Dar nimeni nu era cu adevărat pregătit să audă pumnul.

Răsună în clasă.

Sunetul pumnului domnului Starling izbindu-se în bărbia lui Liam. Băiatul își dădu ochii peste cap, genunchii i se înmuiară și se prăbuși la podea.

Inconștient.

Priviră cu gura căscată cum domnul Starling se întoarce la tablă și începe să repare diagramele.

În tot acel haos, nimeni nu o văzu pe Sally Sweeny cum scoate foarfeca din sertarul de lângă ea.

Și nimeni nu o văzu cum ia ușor în mână coada împletită a lui Lexi, care îi ajungea până la brâu.

Însă când Sally o reteză și o aruncă pe fereastră, urletul lui Lexi răsună în toată școala.

26

Găsi zgarda agăţată de poartă; lesa era la locul ei.

În grădina din spate, Stella mângâia câinele.

Mae îi trecu zgarda peste cap.

— Ce se întâmplă? întrebă Stella.

— Duc câinele înapoi.

Stella scutură din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi. Încercă să o ia de mână pe Mae.

— Te rog, zise ea.

— Nu e al nostru, Stella.

— Nu, Mae. Te rog, lasă-mă s-o păstrez. Nu mai e mult, nici măcar nu le e dor de ea.

Mae nu spuse nimic.

— Am pus afişe, zise Stella, disperată. Doamna Baxter m-a dus în oraş după petrecere şi am pus afişe. Am făcut ce ai zis, dar n-a venit nimeni după ea.

Bunica lor stătea în pragul uşii.

— Nu mai e mult, Margaret.

— Vrei să-i plăteşti tu mâncarea? ripostă Mae şi trase de lesă.

Câinele se ridică, dar încercă să se ducă înapoi către Stella.

— Te urăsc, spuse Stella. Eşti rea şi toată lumea ştie asta şi de-aia nu te-a invitat nimeni la Bal şi de-aia s-a mutat Abi.

Bunica lor se aplecă şi o strânse pe Stella în braţe în timp ce fetiţa plângea.

Mae plecă în tăcere, cu câinele care se trăgea înapoi. Muşchii o dureau, ultimele zile îşi făceau simţit efectul.

Pe zgardă era o adresă de pe Parade Hill, acolo unde se termina Ocean Drive.

Se opri când o camionetă intră pe poarta casei în care locuia familia Prince.

Îl văzu pe Hugo, îi întâlni privirea, iar el îi făcu semn să se apropie. Mae legă câinele de poartă.

— Eşti bine? întrebă el.

Fata dădu din cap că da.

— Nu-mi vine să cred că ai salvat-o așa.

— Nici mie, spuse Mae.

Îl urmă de-a lungul casei. Pe lângă garajul de sticlă care găzduia modelul rar de Ferrari, pe lângă piscină, luminată de dedesubt, de un albastru atât de minunat încât Mae se luptă cu impulsul de a sări direct în ea și de a se scufunda, așteptând să treacă următoarele săptămâni.

Groapa semăna cu o peșteră. Hugo ridică o bară și păși pe soclul din metal, îi făcu semn, iar Mae se duse lângă el.

Apăsă un buton verde și amândoi se ținură bine de bară în timp ce liftul gemea și pârâia. Îi duse jos, pe lângă pereții de pământ, în care se vedeau bucăți de piatră sparte de brațe mecanice. În piatră fuseseră date găuri pentru lumini, care străluceau sinistru.

Liftul se opri adânc sub pământ, iar Mae își întinse gâtul să vadă lumina soarelui.

Buncărul.

Îmbrăcat în oțel ca un seif.

O ușă grea era deschisă. Pereți de metal, alimentare de la niște generatoare cât Hugo de înalte. Trecură de intrare și dădură de niște muncitori care alergau de colo-colo, electricieni cu clipboarduri, un arhitect cu o ruletă.

— Pare că a costat mult, zise Mae.

— L-am auzit pe tata când spunea că încearcă să scape de cabana din St. Moritz.

— Oh, nu, spuse Mae, ducându-și mâna la gură.

Ajunseră la un grup mic. Hugo se duse la tatăl lui, care stătea cu alți bărbați, dar le făcu semn să plece când îl văzu pe fiul său.

— Te-ai dus la Hunter în dimineața asta? Nu erai acasă, spuse Jon Prince.

— Am fost la sală.

Tatăl lui încuviință, apoi îi aruncă o privire lui Mae.

— Acuma vii cu fete încoace, Hugo? Ține minte ce ți-am spus.

Îl apucă pe Hugo de braț și strânse atât de tare că Mae văzu cum băiatul tresare. Iar apoi Jon Prince păru să-și aducă aminte că nu sunt singuri. Îi aruncă un zâmbet încordat lui Mae.

— Presupun că n-are ce rău să facă, ăia de la urbanism n-au cum să

mă mai oprească de-acum.

Era mai înalt decât fiul lui, bronzat, cu părul prins într-o coadă strânsă. Îi puse lui Mae o mână pe partea de jos a spatelui, simţind probabil cum fata se încordează, dar nu-şi mişcă mâna.

Vorbi despre aer secundar, provizii pentru un an, sustenabilitate, infrastructura care îi permitea autonomia.

— Eu cred că o să-l oprim. Dar dacă nu reuşim, noi suntem pregătiţi.

Se uitară la bucătărie: era elegantă, făcută din oţel inoxidabil curat. Supravieţuirea nu avea să fie la limită.

— Câţi oameni încap aici? întrebă Mae.

— Depinde cât de mult vrei să dureze rezervele de aer, spuse Jon Prince. Cu cât sunt mai puţini înăuntru, cu atât mai bine.

— Ce e camera aia? întrebă ea, arătând cu degetul.

— Aia e pentru Ferrari. Probabil o să fie singurul din lume destul de curând. Firește că sunt și alții care construiesc sub pământ. Guvernul Chinei. Rușii. Practic oricine are mijloacele necesare. Dar au fost construite doar câteva mașini ca aia.

— N-o să te salveze, spuse Mae, iar bărbaţii din jur se opriră.

Hugo şi tatăl lui se uitară la ea şi se făcu liniște.

— Nici măcar n-o să câștigi timp.

Trecu o clipă până ce Jon Prince râse. Apoi ceilalţi bărbaţi i se alăturară, în timp ce Hugo porni spre lift.

Când Mae dădu să-l urmeze, Jon Prince o opri.

— Tu erai cu Hugo când... fata lui Manton.

Mae încuviinţă din cap.

De aproape, bărbatul era şi mai mare, ochii îi erau şi mai reci. Ceva la felul cum o privea o făcu să-şi reţină un tremur.

— Eraţi prietene?

Mae nu răspunse.

— Dar n-a zis nimic înainte? N-a pomenit vreun nume, vreo persoană care a supărat-o?

Stătea atât de aproape, încât Mae făcu un pas în spate şi se trezi lipită de peretele din oţel.

— Uite ce e, Mae, uneori fetele de vârsta ta văd lucruri care nu există de fapt.

— Sunt destul de sigură că fetele de vârsta mea văd bine.

Bărbatul schimbă o privire cu Hugo.

Poate că Jon Prince văzu expresia de pe chipul ei, fiindcă făcu un pas în spate și zâmbi.

Hugo o conduse înapoi la poartă.

— Tatăl tău, zise Mae, îl cunoaște pe tatăl lui Abi?

— Cine crezi că ne construiește buncărul?

Băiatul dispăru înăuntru, iar Mae porni cu câinele pe Parade Hill.

Șuieratul constant al aspersoarelor.

La început nu își dădu seama dacă își imaginează muzica, era atât de frumoasă încât se opri în loc și se apropie de bordură.

Venea de pe fereastra deschisă a căsuței cochete din spate. Mae se așează pe bordură, închise ochii și trase adânc aer în piept. În unele nopți abia dacă putea respira. Se gândi la părinții ei, se întrebă dacă ar fi mândri de ea, dar în sinea ei știa că nu ar fi. Ea nu era o fată de care să fii mândru. În geantă avea o sticlă mică de votcă pe care o furase de la supermarketul din Newport. Femeia de la casă era prea bătrână și prea încrezătoare, de parcă lumea încă mai era bună, de parcă ar fi fost vreodată bună.

Muzica se stinse. Simți miros de fum de grătar.

Se întoarse când auzi poarta deschizându-se și o văzu pe Sally Sweeny cum se chinuia să tragă după ea un tomberon în fața casei.

— Hei, îi zise.

Sally se sperie, de parcă niciun puști nu se aflase vreodată atât de aproape de casa ei.

— Mae, spuse Sally. Ăla e Benjy?

Sally se lăsă în genunchi și mângâie câinele.

— L-am găsit.

— E al vecinului, domnul Leonard. A fugit când a fost incendiul de la casa lui Candice, s-o fi speriat. Am sperat cumva că nu se mai întoarce. Domnul Leonard e genul care-și varsă nervii pe câine.

— Ce melodie era aia?

— Preludiu în Mi minor. Chopin.

— Mi-a cam frânt inima.

Sally zâmbi trist.

— Chopin are efectul ăsta. L-au interpretat la înmormântarea lui.

El a cerut.

— A cerut să i se interpreteze muzica la propria înmormântare. Marfă.

— Cine e prietena ta?

Mae îl văzu pe tatăl lui Sally stând în pragul uşii.

Casa era superbă. Avea acoperiş de stuf şi iarba era tunsă. Mae deschise poarta albă şi porni pe alee, cu ceafa înfierbântată de soare.

La intrare era o pânză cu litere brodate: BINECUVÂNTEAZĂ ACEASTĂ CASĂ.

Bărbatul era scund şi avea părul blond, cu cărare într-o parte.

— Eu sunt tatăl vitreg al lui Sally. Intră.

Înăuntru, pereţi albi şi perdele cu flori, grinzi închise la culoare pe tavan. Simţi miros de plăcintă cu mere.

Mama lui Sally apăru în pragul uşii de la bucătărie şi mângâie câinele, îi oferi un castron cu ceva şi îl privi cum se face covrig. Purta un şorţ roşu şi zâmbea la fel ca soţul ei.

— Eu sunt Barbara, dar toată lumea îmi spune Barbie.

Privindu-i părul perfect coafat şi machiajul desăvârşit, lui Mae îi fu uşor să o creadă.

Începu să cerceteze casa.

Erau şi mai multe tablouri pe pereţi.

PRECUM ŞI NOI IERTĂM GREŞIŢILOR NOŞTRI.

IERTAREA ESTE DARUL CEL MAI MĂREŢ.

IUBIRE. COMPASIUNE. IERTARE. ACCEPTARE.

Grădina era plină de flori, atât de multe încât Mae ameţi de la toate acele culori. În faţa ei era un arţar înalt, cu un leagăn atârnat de o creangă. Sally se dădea în el. Mae se apropie.

— Te-au suspendat, deci, zise ea.

— A meritat fiecare secundă.

Dincolo de tufişuri, îi zări pe copiii vecinului, alergând printre stropii aspersoarelor şi râzând.

— Ai venit să mă converteşti, Mae?

— Da.

Sally zâmbi, mijind ochii la soare.

— Leagănul ăsta e aici de când eram mică. Ţi-ai dorit vreodată să nu fie nevoie să creşti mare?

— Când eram mici, totul era o competiție, să fii prima care iese în oraș cu un băiat, care bea, care fumează. Acum vrem să se oprească timpul.

— Poate s-a oprit. Poate s-a oprit acum zece ani. Am auzit ce s-a întâmplat cu Sullivan Reed.

— Da. Tu crezi că el a fost?

— Ceva e dubios.

Barbie și Oliver le făcură semn să vină.

Pregătiseră un loc la masă și pentru Mae. Fata nu putea refuza. Oliver stătea lângă grătar, întorcând burgeri.

Mae se așeză lângă Sally și îi privi pe părinții acesteia. Era o scenă de familie desăvârșită, în care totul se armoniza.

Barbie aduse garniturile, cartofii aburinzi, salată și chifle. Îl atingea pe soțul ei pe spate de fiecare dată când trecea pe lângă el. Mae se întrebă cum stă treaba cu intimitatea, cum poate rezista, cum de puteau fi atât de mulțumiți. Ai fi zis că nici n-au auzit sau nu voiau să știe despre asteroid.

Cotlete de porc. Cârnați și burgeri. Pulpe de pui și hălci uriașe de friptură.

Sally își umplu farfuria înainte ca părinții ei să toarne vinul. Începu să mănânce fără să mai aștepte ca Barbie să aplece capul ca să spună rugăciunea.

Mae o privi pe Sally cum se înfrupta. Ketchupul i se scurgea pe bărbie și avea o dâră de maioneză pe obraz.

Părinții lui Sally se uitară unul la altul, dar niciunul nu spuse nimic.

Barbie își vârî un șervet în decolteul bluzei și începu să mănânce dintr-o coastă de porc.

— Am văzut afișele din oraș, spuse ea. Balul ăsta...

Sally înfulecă o bucată de cartof. Barbie aștepta, privind-o răbdătoare.

— Ai cu cine să mergi, Sally? întrebă Oliver.

Sally îl ignoră, se întinse după un al treilea burger și îl înfulecă și pe acesta, sorbind dintr-un pahar de cola.

— Cei de la școală o lasă totuși să participe, chiar și după ce i-a făcut bietei fete la păr, zise Barbie.

— Băieții de la școală sunt niște idioți, spuse Mae.

Sally îi afișă un zâmbet recunoscător.

— Tot frumoasă ești, zise Barbie.

Sally se lupta cu al treilea cotlet.

— Poate ar trebui s-o iei mai ușor cu mâncarea, avem oaspeți.

— Nu mă deranjează, spuse Mae.

Barbie se uită fix la fiica ei.

— Lăcomia e un păcat.

Sally o fixă la rândul ei cu privirea, în timp ce mușcă o jumătate de cârnat.

— Îmi fac griji pentru tine. Știi, abia se mai poate așeza să cânte la pian acum. Așa un talent și e chitită să-l irosească.

Mae îi aruncă o privire lui Sally, care părea gata pentru impactul asteroidului.

— Știi, înainte o trezeam la patru dimineața, șapte zile pe săptămână. Lumea crede că e un dar să fii în stare să cânți așa la pian, să cânți cum cântă Theodore. Dar e multă muncă la mijloc, Mae.

Fata o privi pe Barbie în timp ce vorbea. Părea delicată, dar Mae simțea că sub fațada aceea era ceva dur. Iar Oliver stătea acolo mut, de parcă discuția nu ar fi avut loc.

— Toată lumea vorbește despre Sullivan Reed, zise Barbie, scuturând din cap. Îl cunoști, Mae? Ce trist, cu ce se ocupă copiii în ziua de azi. Droguri. Alcool. Am auzit ce se întâmplă noaptea pe plajă. Eu mă bucur doar că Sally a mea are capul bine înfipt pe umeri. Sigur că acum s-a îngrășat prea mult ca să mai fie invitată undeva.

— De fapt, zise Mae, de-asta am venit. Voiam să o invit pe Sally la mine acasă diseară să ne uităm la un film.

— Oh, spuse Barbie. Ar fi drăguț, nu-i așa, Sally? Lui Sally nu-i place să iasă seara. Nici măcar la biserică. Puștii ăia de pe plajă sunt atât de răutăcioși dacă ești... – coborî vocea până la o șoaptă – puțin mai grasă.

Sally se uită la mama ei cu o expresie absentă.

— Știi, am cumpărat odată un tablou de la Sullivan Reed, zise Barbie.

— Cu scena de pe plajă? întrebă Oliver. Chiar mă întrebam de unde a mai apărut și ăla. Dar pe de altă parte, m-am întrebat ce se

întâmplă cu toate când am venit acasă. Abia am recunoscut-o pe Sally. Dar eu știu că ea, cea adevărată, încă e acolo, înăuntru.

— Sullivan chiar a fost foarte amabil. Era extaziat când l-am cumpărat.

— Lucrează la comandă, zise Sally, cu gura plină de salată de varză cu maioneză.

— Nu, cred că era entuziasmat pentru artist. E ceva rar ca oamenilor să le pese atât de mult acum. Ca un om să vrea să ajute pe altcineva.

— E un ucigaș, zise Mae.

Barbie îi vorbi pe un ton liniștit.

— Păcatele și fărădelegile lor vor fi uitate. E un Dumnezeu milostiv, Mae.

Sally lăsă jos mâncarea.

— Știi ce a mai spus Dumnezeu? Ochi pentru ochi.

27

Merseră încet.

Mae se opri să lase câinele să intre în casă, îl privi cum urcă treptele şi se aşază la picioarele patului în care dormea sora ei. Îşi închipui faţa Stellei când se va trezi, zâmbetul pe care i-l va trimite.

Din când în când, Sally se oprea şi îşi trăgea răsuflarea. Turiştii stăteau în faţă la Rose and Crown şi beau. Mae surprinse frânturi de conversaţii, discuţii despre săptămânile care trecuseră, discuţii despre Selena. Un bărbat ridică un pahar spre cer, îşi vărsă pe braţ în jos cea mai mare parte a conţinutului şi apoi începu să plângă. Soţia lui îl cuprinse pe după umeri.

— Ai naibii turişti, zise Sally.

— Tatăl tău vitreg a zis ceva cum că n-a mai recunoscut casa când s-a întors. A fost dintre cei Plecaţi?

— Da, zise Sally. Dar s-a întors. Nu mă aşteptam să-l mai văd vreodată, apoi însă am primit o scrisoare din senin, şi apoi alta.

— Oamenii mai greşesc.

— E nevoie de putere ca să ierţi. Dar e nevoie de putere şi ca să porţi ranchiună. Vreau să zic s-o porţi ca lumea, cu atâta îndârjire că te temi să nu te facă praf.

Când luară colţul, văzură focul de pe plajă.

De data asta erau douăzeci.

Iar în noaptea aceea noii Eterni din West îşi spuseră poveştile. Trecură de la unul la altul o sticlă de şampanie, furată de la părinţii lui Hannah Lewis. Era o sticlă deosebită pe care o păstrau pentru aniversarea de douăzeci de ani de la căsătorie. Mae o tratăcu respectul cuvenit.

— Doamne, dă-o mai departe, zise Betty în timp ce Mae bea cu înghiţituri mari.

Majoritatea poveştilor mai fuseseră spuse, dar nimeni nu întrerupse, nimeni nu îndrăzni să vorbească peste persoana care ţinea sticla. Nu existau reguli, puteai să vorbeşti despre orice, însă în clipele acelea trecătoare aveai un public care asculta, simţeai că ai o voce într-o lume asurzitoare.

Mehmet Ceyhan luă sticla și le spuse că a copiat la examene și că părinții lui au aflat, dar nu le-au spus celor din conducerea școlii.

Becky Lane se ridică, atât de departe de foc încât Mae nu-i vedea decât părul închis la culoare, bolborosi ceva și luă sticla ca pe un microfon.

— Când o să vină Selena, în ultimul moment, o să mă duc în dormitor și o să-mi dau drumul și o să am cel mai mare orgasm din lume pentru că lumea... o să fie mică, nu?

Se auziră râsete, aplauze și ovații în timp ce ea făcu o plecăciune și dădu sticla mai departe.

Sail stătea întins lângă ea.

Mae nu-l văzuse când sosise, parcă plutise pe plajă și se așezase alături de grup.

Matilda se ridică în picioare. Spuse că în unele nopți îi era atât de frică de moarte încât se furișa pe hol și se strecura în patul în care dormeau părinții ei. Alții poate ar fi disprețuit-o, dar toată lumea de aici înțelegea prea bine acea frică.

Sticla ajunse din nou la Mae și ea nu se ridică, însă mai bău puțin și i-o pasă lui Sail.

— Nu-mi place să vorbesc în public, zise el și glasul îi sună ușor bolborosit.

— Spune orice, veni o voce din întuneric.

Mae îi văzu profilul feței sub razele lunii.

— Povestea mea cu Selena.

Câțiva îl încurajară. Tuturor le plăcea să audă poveștile astea, îi duceau înapoi la vremea când începuse totul, poate chiar și înainte.

— Am avut o soră.

Mae văzu cum îi tremură ușor mâna.

— O chema Alice, avea cinci ani și era bolnavă. Adică bolnavă în sensul că nu te faci bine. Știam asta de când s-a născut. Știam că o să moară. Spuneau asta, toată lumea spunea că o să moară, de parcă asta i-ar fi făcut cumva viața mai puțin importantă. Nu puteam să respir. Credeam că și eu o să mor.

Atunci se lăsă tăcerea, o tăcere deplină. Mae nu mai fusese martora unui astfel de moment de liniște totală pe plajă.

— Părinții mei... am fost la un spital din Elveția pentru că acolo era

un medic bun, dar nici el n-a putut să facă nimic. Cu ajutorul banilor, obții multe, dar întotdeauna sunt lucruri pe care nu poți...

Privi în jos către Mae.

— Așa, și a murit într-o dimineață. Iar eu stăteam la spital, într-o sală din aia unde sunt jocuri și un televizor. Nu m-au lăsat s-o văd, au zis că s-a dus. Dar am rămas acolo toată ziua. Iar când ne întorceam acasă, am văzut mașini trase pe marginea drumului, unele oprite de tot. Și dădeau știrea la toate posturile de radio. Oamenii ieșeau din mașini și stăteau pe autostradă și se uitau la cer.

Mai luă o gură de șampanie.

— Când privesc acum în urmă, e ceva frumos în toată treaba asta. Dar nu știu exact de ce. Poate pentru că eram la fel... doar niște ființe umane. Cumva, de parcă am fi fost cu toții Eterni. Părinții mei nu au poze cu ea. Sau poate că nu le expun. Și nu le place să vorbească despre ea. Eu cred că au murit în ziua aia, cred că am murit cu toții. Casa mea e un mausoleu, fiecare stă izolat în mormântul lui. Uneori trecem unul pe lângă altul, poate dăm din cap sau zâmbim, dar nu suntem nimic unii pentru alții. Nu suntem nimic fără Alice.

Toată lumea îl asculta fără să scoată o vorbă.

— Eu am poze pe laptop, toate pozele pe care le-am găsit, le-am scanat și uneori când aud de Selena, mă duc în dormitor și mă uit la Alice. Și mă simt mai bine. Știți, nu contează că trăiesc sau mor, orice s-ar întâmpla. Dacă există vreun loc, după, atunci o s-o văd din nou, și dacă nu, atunci o să trec prin ce a trecut și ea. Dacă e întuneric, e în regulă. Alice s-a dus acolo, iar eu m-aș duce după ea și în iad.

Dădu sticla mai departe.

Mae sări în picioare și se îndepărtă de ei, de Eternii care o chemau înapoi, de băiatul care îi arătase în sfârșit partea aceea a vieții sale care îl distrusese.

Sail fugi după ea.

Pe curba de pe Ocean Drive, unde vilele, mașinile și piscinele nu mai însemnau nimic acum.

Mae încetini puțin când ajunseră în fața casei lui. Și atunci se întoarse în cele din urmă cu fața la el.

— Laptopul pe care l-am luat.

Sail zâmbi de parcă nu se întâmplase nimic.

Durerea din stomacul lui Mae, care o luă pe nepregătite, uscăciunea din gât. Uneori trăia cu iluzia că e un om bun care a primit o mână proastă de cărți. Știa să distingă binele de rău, avea intenții bune. Dar în clipa aceea, stând în fața lui, sub luminile aspre ale lumii, se văzu pe sine.

Băiatul încercă să spună ceva, poate că o citi, îi citi expresia de pe chip.

— Nu-s bună de nimic, zise Mae.

Sail încercă să-i ia mâna, dar ea și-o retrase.

— Trebuie să plec și tu trebuie să rămâi aici, zise ea. Și așa o să fie.

El o privi cum se îndepărtează.

Mae știa că nu are cum să o vadă cu adevărat, fiindcă nu era niciodată prezentă cu adevărat.

La marginea golfului auzi pași, doar că de data asta nu fugi.

Simți cum cineva o împinge și căzu cu capul înainte, izbindu-se de pământ. Se întoarse, ridică privirea și o văzu pe Hunter stând deasupra ei, cu pumnii strânși.

Nu așteptă să vadă ce voia fata, în schimb luă o mână de nisip și i-l aruncă lui Hunter în ochi.

Aceasta făcu un pas în spate, iar Mae se ridică în picioare și se năpusti asupra ei. O trânti la pământ și aterizează greoi deasupra ei. Îi prinse mâinile și o încălecă.

— Dă-te jos, zise Hunter, clipind ca să-și alunge nisipul din ochi.

Încercă să se ridice, dar Mae o țintuia de mâini.

— Calmează-te, zise Mae.

— Du-te dracului!

— Imediat te las să te ridici. Și atunci poți să-mi spui ce te-a enervat așa. Dar dacă te mai iei de mine, îți sparg dinții ăia perfecți. Zi-mi că ai înțeles.

Hunter o fixă cu privirea, în care ardeau flăcări atât de fierbinți încât Mae nu știa cum vor decurge lucrurile.

Se dădu jos de pe ea, o lăsă pe Hunter să se ridice și se trase un singur pas în spate ca să-i facă puțin loc. Erau destul de departe de mulțime încât nimeni să nu fi văzut încăierarea.

— Mi-ai furat colierul, zise Hunter.

Mae se încruntă.

— Vreau să-l port la Bal. Mi l-a făcut cadou tata. Toată lumea știe că ești o hoață, Mae.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Să mori tu. Credeam că l-am pierdut, dar îl țin mereu într-o casetă de bijuterii ascunsă în fundul șifonierului. Și apoi am aflat de la Hugo că ai intrat pe furiș în casa lui. Și mi-am dat seama că tu ai fost, tu ai intrat în căsuța de lângă piscină. Ești o hoață.

— Așa de proastă mă crezi, să sparg casa directorului școlii?

Hunter se calmă la fel de repede pe cât se enervase.

— E deosebit. Uite, dacă tu l-ai luat, chiar dacă l-ai vândut, o să-ți dau banii pe el și poți să-l iei înapoi. Nici n-o să-i spun nimic sergentului Walters.

— Nu ți-am luat eu colierul. Nu iau niciodată nimic deosebit. Iau chestii care pot fi înlocuite. Nimic cu valoare sentimentală.

Hunter scutură din cap.

Mae îi arătă cruciulița din aur pe care o purta la gât.

— Mama mi-a dat asta. Nu poate fi înlocuită. Eu n-aș fura niciodată amintirile altcuiva.

Hunter se așeză pe nisip.

Mae se așeză lângă ea.

— O să mă omoare. Crede că nu-mi place pentru că nu-l port niciodată. Dar e prea deosebit ca să-l port, asta nu înțelege. Toată lumea are o poveste cu Selena, corect?

Mae încuviință.

— Era Saviour 3 când l-am primit. O mai ții minte?

— Aveam zece ani. Era toamnă.

— Atunci a fost prima dată când am înțeles. Înainte era doar o poveste. Monstrul mare și rău din cer. Dar la Saviour 3, când operațiunea n-a reușit, am văzut-o pe fețele lor. Te uiți la părinții mei și sunt, gen, perfecți. Sunt organizați. În noaptea aia am văzut cum se destramă totul.

Hunter înghiți cu greutate.

Mae nu spuse nimic, doar o privi în continuare.

— Mă pun pe primul loc, mă apără de tot ce e rău. Asta trebuie să facă părinții, dar câți dintre ei chiar o fac? Câți dintre ei și-ar trăi toată viața numai și numai pentru copiii lor?

Pe vremuri, Mae ar fi zis că majoritatea ar face-o.

— Dar ăsta era un lucru de care nu mă puteau apăra. Eu îi răsplătesc zi de zi, Mae. Sunt atât de greţos de dulce că uneori mi se face rău. Ideea maică-mii de fetiţă perfectă. Mergem la biserică, ce naiba, tricotăm împreună. Fac prăjituri. Port un şorţ, în pana mea, şi fac brioşe pentru babe. Sunt reprezentanta şcolii. Consiliez, ţin discursuri, ba chiar duc corespondenţa la poştă de când secretara s-a declarat ca fiind dintre cei Plecaţi.

Mae o privi şi văzu schimbarea, atât de discretă încât alţii poate nu ar fi observat. Poleiala nu îi căzu, dar se şterse cu o nuanţă.

— Cum mă port cu tine, cu alţii. Cum pot să fiu pe la spatele lor. O să mai zâmbesc o ultimă dată, un zâmbet greţos, şi apoi corpul o să-mi explodeze într-un milion de fărâme. O să-mi întind creierii şi maţele în dormitorul meu roz şi perfect.

Mae lăsă nisipul cald să-i curgă printre degete în timp ce privea doi Eterni care dansau un *slow* pe plajă.

— L-a lovit rău de tot. Când a înţeles că de chestia asta nu mă poate salva. Mi-a dat colierul şi mi-a spus să-l ţin în mână când mi se face frică. E în formă de lună. E tot ce am.

Mae simţi cum i se accelerează pulsul.

— Piatra. Ce culoare e?

— Albastră. A zis că se asortează cu ochii mei.

28

Stella se trezi în toiul nopții.

Mae o auzi, traversă holul, intră în camera surorii ei și urcă în pat lângă ea.

— Lady e aici. Visez?

— Nu.

Stella atinse capul câinelui adormit.

— Am avut iar visul ăla. Totul era negru... nu negru ca de obicei, ci mult prea negru. Nu puteam să te simt nici măcar pe tine. Deloc. Dacă așa o să fie?

Mae o mângâie pe cap.

— Nu o să fie așa. Promit.

— Mami și tati o să fie acolo?

— Da.

— Cum o să-i recunosc?

Mae închise ochii.

Saviour 2 a fost lansată într-o seară de sâmbătă.

Părinții lui Mae o duseseră la Londra să vadă un spectacol de operă.

Rigoletto.

Pe când lumea încă era întreagă și viitorul nepătat. Mae purta o rochie nouă. Tatăl ei era chipeș într-un costum de seară și o cravată neagră, în timp ce mama ei strălucea în rochia ei de bal de culoare verde-smarald.

Mae nu știa ce înseamnă un spectacol de operă, nu știa frumusețea și forța pe care le poate avea muzica.

A plâns când au arătat cine e Gilda.

Mama ei a luat-o de mână și i-a spus că nu e adevărat, dar nu asta avea ea nevoie să audă.

A durat două luni ca să descopere că Saviour 2 eșuase.

— O să se supere că nu pot să-i văd?

— N-o să se supere.

Stella îi caută mâna.

— Ce am zis mai devreme...

— Știu.

— Dormi aici în noaptea asta?

— Da.

Luă primul autobuz al zilei, se așeză pe un rând gol, iar din când în când, șoferul îi surprindea privirea și zâmbea.

— Nu mai e mult, spuse el.

Mae dădu din cap.

— De treizeci de ani fac traseul ăsta. Nevastă-mea vrea să mă opresc. Ce naiba să fac altceva?

— Să stați de vorbă cu ea?

Bărbatul râse atât de tare că autobuzul vira ușor.

La Newport stătu în fața casei de amanet timp de o oră până când luminile pâlpâiră și se aprinseră, iar bărbatul descuie ușa.

Se încruntă când o văzu, tuși și ridică mâna.

— Gata cu laptopurile furate. Ieri am avut poliția pe cap. Ai zice că au lucruri mai bune de făcut, cu lumea asta care se duce naibii.

— Laptopul. Trebuie să-l iau înapoi, zise Mae.

— Cinci sute.

Fata îl privi de parcă fi spus o glumă.

— Mie mi-ați dat cincizeci.

Bărbatul nu zise nimic când se rugă de el, nici măcar când Mae renunță la demnitate și-l imploră. Pur și simplu privi dincolo de ea, la ecranul televizorului, unde vorbea Morales.

— Încearcă să oprească un tanc aruncând cu pietricele în el. Suntem condamnați.

— Colierul acela pe care mi l-ați arătat data trecută, spuse Mae.

El ridică din umeri.

— Piatră albastră, arăta ca o lună.

Bărbatul arătă spre vitrină, unde ea îl văzu expus. Nu încăpea îndoială că era al lui Hunter. Era prea neobișnuit, prea special ca să nu fie.

— Cât costă?

— Nu ți-l permiți.

Ea rămase cu privirea ațintită asupra pietrei.

— Încercați-mă.

— O mie.

— Cât ați plătit pentru el?

Bărbatul nici nu se obosi să răspundă.

— Ați spus că l-a adus o fată.

El ridică din umeri, ca și când habar n-avea despre ce vorbea Mae.

Ea se duse la tejghea și îl fixă cu privirea, fără să clipească. Nu părea genul de om care putea fi intimidat.

— Cum arăta?

Bărbatul privi iar la ecranul televizorului din spate.

— Nu-mi amintesc.

Mae vârî mâna în geantă și scoase un teanc de bancnote.

Asta îi atrase atenția bărbatului. Apoi Mae scoase fotografia pe care i-o dăduse Luke Manton și i-o arătă.

El își puse ochelarii la ochi și studie fotografia.

— Da.

— Sunteți sigur?

— Poate nu-ți vine să crezi, dar nu vin prea multe adolescente aici. Mai ales nu cu o piesă memorabilă ca aceea.

Mae se uită la fotografie, la chipul zâmbitor al lui Abi, și simți acel junghi cunoscut în stomac.

— A zis ceva?

El pufni pe nas, apoi îi întâlni privirea și poate văzu durerea din ochii ei, fiindcă se înmuie.

— A luat mai puțin.

— Ce vreți să spuneți?

Bărbatul lăsă privirea în pământ.

— I-am zis că n-am prea mult numerar aici, că va trebui să se întoarcă. E un truc vechi. Lumea se prinde.

— Dar ea nu s-a prins?

— Clar, era disperată.

Mae îl privi.

— Și?

El oftă.

— Ochii. Am și eu nepoate, știi când au plâns, chiar dacă încearcă să se ascundă.

— N-ați întrebat?

— Arăt ca un consilier? Nu vii încoace decât dacă ești disperat, iar

de când cu Selena, toată lumea e disperată.

★★★

Mae intră în clădirea primăriei, urcă treptele din piatră până la primul etaj și îl căută. Încercă în birouri. Era sâmbătă, dar înăuntru era agitație. Văzu o mamă cu trei copii, cel mai mic urla din toți rărunchii. Lucrurile lor erau stivuite într-un colț; două valize și o cutie de carton.

Ne-a dat afară.

O să murim pe stradă.

Mae zăbovi acolo o vreme, după care își aminti sala în fața căreia îl întâlnise.

Încă un rând de trepte până o găsi.

Iar atunci îl văzu.

Stătea pe un scaun. Îl urmări o clipă, felul în care își studia pantofii. Parcă n-ar fi știut cum arată, ce are. Se întrebă cum e cu privilegiul și clasa, ce mai înseamnă într-o lume pe moarte.

Se apropie; ușa era închisă, dar se uită prin pătrățelul de sticlă și văzu mai mulți oameni așezați în cerc.

— Intri?

Bărbatul care îi vorbi era mai în vârstă, avea poate patruzeci de ani, părul lung și barbă și niște ochi care, dacă îi priveai cu atenție, îți spuneau că văzuseră multe.

Mae scutură din cap.

— Nu e prea târziu, să știi, spuse el.

— Ba da. Orice ar fi acolo, e prea târziu.

Bărbatul zâmbi cu tristețe.

— Ți-aș spune că primul pas e cel mai greu, dar ca să fiu sincer, toți sunt grei.

Îi puse o mână pe umăr, apoi o conduse în sală.

Sail nu avu nicio reacție când o văzu.

Mae se așeză la trei scaune de el, cercetă cu atenție grupul; erau de toate vârstele, bărbați și femei.

Oamenii vorbeau, ascultau. Sail nu-și lua ochii de la ea.

Mae voia să se ducă la el, să-l ia de mână și să-i spună că îi pare rău. Voia să-i spună că poate să-și recupereze laptopul, că știe unde e și prețul nu e nimic pentru cineva ca el.

În schimb, rămase mută când Sail se ridică în picioare.
— Mă numesc Jack şi sunt abstinent de unsprezece luni.
— Bună, Jack, rostiră ceilalţi în cor.
— Să nu spuneţi asta într-un avion[12], zise Sail.
Mae închise ochii o clipă, după care se ridică şi plecă.

[12] Joc de cuvinte intraductibil: „Bună, Jack" (*Hi, Jack*) sună la fel ca „a deturna" (*hijack*) în engleză (N. t.).

29

Domnul Starling părăsi clădirea școlii, mergând încet.

Căra o cutie.

Înăuntru, Mae văzu o fotografie înrămată, o cană – amintiri de pe biroul lui – și un teanc de bilete de la foști elevi.

— Ce se petrece? îl întrebă.

Razele soarelui se reflectau din capota ruginită a mașinii sale.

— Ești o elevă bună, Mae. Eu mereu am spus asta. Știu situația ta de acasă, știu cât de greu trebuie să fie.

— Ne părăsiți?

Profesorul privi dincolo de ea, la clădirea veche a școlii.

— Pentru ce ați făcut?

— Eu îmi cunosc locul, rolul. Am lucrat aici treizeci de ani, zise el cu un zâmbet. Le-am predat unora dintre părinții voștri. Am văzut cum școala asta s-a transformat dintr-un liceu destul de modest al unui orășel de coastă într-unul dintre cele mai bune din regiune.

— Ar fi trebuit să vă lase să rămâneți până la sfârșit.

— Am lovit un elev.

— Nu destul de tare.

Profesorul deschise portbagajul Volkswagenului său vechi și așează cutia înăuntru, după care mai aruncă o ultimă privire spre școală. Soția lui murise cu trei ani în urmă, iar în ziua de după înmormântare domnul Starling le-a povestit despre cancer. În ziua aceea nimeni nu a făcut prostii, toți au stat și au ascultat cum profesorul lor își dezvăluie o latură pe care nu erau obișnuiți să o vadă. Lumea spunea că Selena umanizează. Mae nu știuse până atunci ce înseamnă asta.

— Ce o să faceți acum? întrebă ea.

— Am o barcă veche. Am meșterit ani întregi la ea, încercând s-o fac să arate ca nouă.

Mae aprobă din cap.

— Au fost atâtea tragedii.

Vocea domnului Starling se stinse.

— Mă gândesc la James, Melissa și Abi. Știu că am dat greș, toți cei care am jucat fie și cel mai mic rol în viețile lor.

Mae se uită în pământ; îi era greu să-i privească expresia de durere de pe chip. Bărbatul porni motorul și plecă.

Fata o luă spre școală, simțind cum îi ard obrajii în timp ce își făcea loc printr-un grup de copii mai mici.

Trecu pe lângă recepția goală și deschise ușa de la biroul domnului Silver. Îl găsi pe canapea, cu privirea pierdută în tabloul de pe perete, atât de întunecat și de amenințător.

— M-am întâlnit cu domnul Starling, zise ea.

Domnul Silver avea cămașa deschisă la doi nasturi, cu mânecile suflecate deasupra antebrațelor bronzate, și un ceas elvețian la încheietură.

— Sigur știai că o să urmeze așa ceva, Mae.

— A lucrat aici treizeci de ani.

— A lucrat.

— E un profesor bun.

— A fost.

— Nu se poate să...?

Mae se simți stânjenită.

— Îl cunosc pe elev. Știu că probabil l-a provocat.

Directorul îi zâmbi cu niște dinți perfecți, prea albi, apoi se duse la geam și ridică jaluzelele.

— Eu neg ce se petrece. Le spun elevilor că le e pusă la încercare credința.

— Dar credeți totuși.

— În unele zile îmi vine să vă spun tuturor să nu veniți. Să mergeți să stați pe plajă sau să ieșiți în oraș. Să vedeți lucruri. Să simțiți lucruri. Ce e tangibil, cât mai există încă.

— Dar nu o faceți.

— Nu pot. Guvernul, noi toți evităm haosul. Știi că acum se dă foc la biserici. În toată lumea. De parcă ar fi o dovadă a nimicului, o dovadă că suntem pe cont propriu și mereu am fost așa.

— Cu toții știm, în sinea noastră, că îndoiala ne face oameni. Evoluția e un cuvânt fără sens în școala asta.

— E un test, Mae.

— Aș prefera să-l pic.

— Ai salvat-o pe fiica mea.

— Ba nu. Aveam totul sub control.

Vorbise Hunter, care stătea în prag.

Mae îi lăsă singuri și se întoarse pe coridoarele de-acum goale pe care răsuna zgomotul pașilor ei.

La marginea pădurii, Hunter o prinse din urmă.

— Chiulești?

Mae dădu din cap că da.

— Pot să vin și eu?

— Nu.

Hunter deschise geanta, îi arătă lui Mae sticla de whisky.

— OK, poți să vii.

★★★

Se întinseră pe spate pe nisip, cu pantofii lângă ele, iar apa le atingea tălpile și se retrăgea, făcându-le pielea de găină.

Mae goli un sfert din sticlă, apoi se ridică și i-o dădu lui Hunter, care bău cu sete.

— Ai furat-o de la taică-tău?

— El mi-a dat-o, mi-a zis să te caut și să ne luăm liber astăzi. E de treabă, să știi, nu e cum crede lumea.

Era ora zece într-o dimineață de luni și Mae bea împreună cu fiica perfectă a directorului școlii. Sigur venea sfârșitul lumii.

— Uneori cred că mi-l pot imagina. Uneori e foc și pară, plin de flăcări și metale și toate alea. Iar alteori e doar o piatră plictisitoare, cenușie și prea neînsemnată ca să ne distrugă vreodată, spuse Hunter.

Soarele se înălța sus, căldura se întețea, dar briza mării le răcorea pielea. În orașe era mai rău, ziarele scriau că Londra clocotește. Ultimele urale, o vară nebună înaintea întunericului etern.

— Pot să te întreb ceva? zise Hunter, luând sticla de parcă avea nevoie de curaj.

— Îți stă bine părul.

Hunter se uită spre valuri.

— Cum arăta?

— Toată lumea vrea să știe asta.

Mae simțea cum gândurile i se învârt încet în cap, înnegurate de alcool.

— Ca Abi, dar nu prea. Era pur și simplu... golită de orice.

Hunter întoarse sticla – scurgând ultimele picături pe nisip –, apoi se întinse după geantă și scoase un carneţel și un pix. Începu să scrie.

— Vrei să spui ceva, Mae?

Mae se întinse la loc pe spate.

— Trage-mi-o, Selena.

— Poetic.

Hunter scrise, apoi făcu sul foaia de hârtie și o vârî în sticlă. Se ridică în picioare, clătinându-se ușor în timp ce punea capacul la loc, apoi aruncă sticla departe în apă.

— Mă întreb unde o să se ducă. Vreau să spun, cum o să se sfârșească. O să se spargă în mijlocul oceanului? Sau o să fiarbă până se topește? O să mai supraviețuiască ceva?

Se întinseră pe nisip, cu brațele și picioarele răsfirate ca niște stele-de-mare. Șaptesprezece ani, destul de mici cât să se agațe de fetele care fuseseră, destul de mari cât să întrezărească femeile în care se transformau.

Stătură așa o vreme cu obrajii înroșiți de băutură și de soare. Simțeau murmurul ușor al orașului în urma lor, de data asta era mai slab, mai degrabă un protest neînsemnat decât un muget de nemulțumire. O alarmă auto în depărtare, nimeni nu observa, nimănui nu-i păsa. Intrară până la genunchi în mare și priviră peștișorii din apa prea limpede; apoi valurile se potoliră și marea se prefăcu într-un lac.

O vreme vorbiră doar nimicuri; băutura încă le înmuia cuvintele în vreme ce ele zâmbeau la soare.

— Te-ai gândit ce-o să faci la sfârșit? zise Hunter.

— O să mă fac atât de praf că nici n-o să-mi mai fie frică. Apoi o să te iau de mână și poate ne furișăm la etaj.

Hunter râse din nou, atât de tare încât Mae nu se putu abține să zâmbească.

— Te duci la Bal?

Mae o privi pe Hunter fără nicio emoție, fără un cuvânt.

— Am înțeles. Are ceva romantic, ca și cum chiar ar fi ultimul bal sau ceva de genul ăsta.

— Păi, chiar e ultimul bal.

— Atunci ar trebui să te duci. Ți-aș împrumuta o rochie, dar ești

atât de scundă... şi ţi-ar fi largă la piept şi...

— Am putea să ne facem părul una alteia?

Hunter o privi ţintă, nevenindu-i să creadă.

— De parcă te-aş lăsa să pui mâna pe părul meu.

Mae aproape zâmbi la replica asta.

— Du-te cu băiatul ăla sexy şi bogat. Naiba ştie de ce vrea să rişte cu tine... boli venerice şi tot tacâmul.

Mae se gândi la Sail.

— Am distrus totul. Adică el e distrus. Împreună am fi...

Hunter îi făcu semn să continue.

Mae trase aer în piept.

— I-am luat ceva şi asta e tot ce văd când mă uit la el. Şi el se preface că e în regulă şi...

Se opri.

— Nu ştiu de ce îţi spun ţie asta.

— Dă-i înapoi ce ai luat de la el.

— Nu e doar atât. Şi oricum nu cred că pot să-l recuperez. Nu singură.

Hunter privi valurile blânde.

— Presupun că îţi datorez o favoare.

30

— Ayisha a zis că poștașul era în patul mămicii ei, spuse Stella.

Mae pufni.

— Făcea o livrare, presupun.

— Ce livra?

— Ce-are în pantaloni, zise Felix.

Mae îl împunse cu cotul.

— Cred că Selena i-a făcut pe oameni să înnebunească, zise Sail.

— Sau poate i-a eliberat, spuse Felix. Ca de exemplu acum, cu ce am de gând să fac. N-aș fi avut niciodată tupeul s-o fac înainte. Adică, dacă nu urma să murim în următoarea...

— Eu mă bucur doar că de data asta nu te mai joci cu focul, zise Mae.

— Dar se joacă de-a zombi? zise Sail, pe un ton întrebător.

Felix ridică din umeri.

— A închiriat tot setul *The Walking Dead: Invazia zombi.*

Mae oftă.

— Dacă asta nu sugerează o atracție profundă față de zombi, atunci nu știu ce să mai zic.

Ea îl ajutase cu costumul. Băgaseră foarfeca în cea mai bună cămașă și în pantalonii lui Felix în timp ce Stella îi ajuta să-l picteze pe față, folosindu-și degetele, trasând dungile.

— Deci așa e să fii alb, zise Felix, privindu-și reflexia în geamul unei mașini parcate.

— Cum te simți? întrebă Mae.

— Îndreptățit. Chiar și ca zombi.

Mae îi întinse Stellei o sticlă de ketchup.

— Mai dă-i pe la gură, spuse ea.

— Nu în gură, zise Felix, tușind.

Când terminară, se duseră pe Ocean Drive.

— O să facă mersul ăla? întrebă Stella.

— Mă tem că da, răspunse Mae.

Felix șchiopătă, cu un umăr căzut, trăgându-și piciorul stâng după el.

— Ar trebui să scoată și zgomotul ăla.

Felix gemu.

Se opriră la porțile deschise de la capătul aleii lui Candice. Mae îi dădu lui Felix pancarta.

CANDICE, FOLOSEȘTE-ȚI CREIERUL

VINO CU MINE LA BAL.

— Mi-e frică, zise Felix.

Sail îi luă lui Felix fața în palme și îi vorbi.

— Acum e momentul. Două săptămâni ca să-ți împlinești destinul. Știu că ești agitat, e firesc. Dar ești fiul reverendului. Când el vorbește, le vezi pe gospodine cum se foiesc. Așchia și trunchiul, Felix. Sângele lui îți curge prin vene. Așadar, învață de la el, du-te împleticindu-te pe aleea aia și geme până nu mai poți. Iar când ea o să audă strigătul ăla frumos de împerechere, o să iasă și o să smulgă hainele alea de pe tine.

Lăsă un sărut delicat pe fruntea lui Felix, încuviințând din cap.

Felix dădu și el din cap.

— Ce romantic, zise Stella, bătând din palme.

— Chiar crezi că o să funcționeze?

— N-am fost niciodată mai sigur de ceva în viața asta, spuse Sail, ștergându-și palmele pe jeanși.

Rămaseră acolo, cu degetele încrucișate ca să-i poarte noroc, emoționați pentru el. Felix porni pe alee și se făcu nevăzut.

Apoi auziră urletul.

Urmat de sunetul asurzitor al unei alarme.

Zombiul veni alergând pe alee.

— Liam are o pușcă. Are o pușcă adevărată.

— A trebuit să-l fugărească cu pușca de aer comprimat a fratelui ei. Zombi violator, frate. Îți zic eu, în orașul ăsta sunt numai nebuni, spuse Hunter.

— Ești sigură că încerca s-o violeze? întrebă Mae.

— Fără îndoială. Scotea niște gemete sexuale ciudate.

Era miezul nopții.

Hunter purta jeanși negri și un tricou cu glugă închis la culoare. Își legase părul la spate. În picioare purta Converși negri și sub fiecare

ochi avea o dungă de vopsea stil camuflaj. Mae râsese atât de tare încât Hunter fu gata să se întoarcă şi să plece.

— După asta, suntem chit, zise Hunter.

— Bine, şefa.

Înaintară pe Ocean Drive în tăcere şi se opriră în faţa casei familiei Prince. Porţile fuseseră scoase ca să facă loc pentru mai multe utilaje.

Casa zăcea în întuneric, Hugo şi tatăl lui erau în oraş.

— O să luăm Range Roverul, zise Hunter. Mă descurc fără probleme cu o cutie automată.

Merseră până la uşa din faţă a casei şi Mae scoase umeraşul din geantă, îl îndreptă şi răsuci vârful până formă un cârlig.

Hunter stătea de şase.

Mae se lăsă în genunchi şi împinse sârma prin cutia de scrisori. Cheile erau pe măsuţă, tot acolo unde fuseseră şi în noaptea când intrase pe furiş în casă.

— Grăbeşte-te, şuieră Hunter.

Mae avu nevoie de cinci încercări până ce dărâmă totul.

— Ca un spărgător de case, zise Hunter.

Mae trase cu grijă sârma din uşă, apoi rânji când văzu cheile agăţate de capătul ei. Se duseră la Range Roverul negru şi Hunter apăsă butonul de pe cheie.

Farurile se aprinseră în spatele lor.

Mae se uită la Hunter. Hunter se uită la Mae.

Iar în faţa lor, în garajul cu pereţi din sticlă, văzură Ferrari-ul roşu strălucitor.

— În niciun caz, spuse Hunter. Ne-ar omorî. Vreau să spun că ne-ar omorî de-a binelea. Chestia aia intră în buncăr.

— Putem să luăm maşina lui taică-tău?

— Şi mai rău.

— Am venit până aici.

— Nu m-ai auzit? Maşina aia intră în buncăr în locul tuturor rudelor care ar avea loc acolo.

— Ţi-am salvat viaţa.

Hunter scrâşni din dinţi.

— Nu poţi să te mai foloseşti niciodată de treaba asta.

— De acord.

Se apropiară de maşină.

— Arată înfricoşător. Nu ştiu dacă pot s-o conduc.

Mae ridică din umeri.

— E doar o maşină. Cât de greu poate fi?

★★★

Motorul gemu când Hunter băgă în viteza a doua şi începură să se zgâlţâie pe alee.

— Sigur ştii să conduci? întrebă Mae.

— Şaizeci şi cinci de lecţii, răspunse Hunter când îi muri motorul. Instructorul a zis că e un fel de record, având în vedere vârsta mea.

Din West o luară pe drumuri secundare. Hunter porni ştergătoarele şi nu mai putu să le oprească.

— Nu-mi vine să cred că am furat o maşină de la Jon Prince, zise Hunter. Are privirea aia, ştii ce zic, de nebun. Şi e un ditamai perversul, mereu se holbează la mine.

— Cine n-o face? zise Mae, cu o expresie impenetrabilă.

— Nu-i aşa?

— O cunoşteai pe mama lui Hugo?

— Era de treabă. Oarecum timidă, plus că îmi dădeam seama, să ştii. În unele zile se machia foarte tare, iar asta îi ascundea vânătăile, dar nu şi privirea.

— Şi apoi a plecat.

— Iar Hugo o caută de atunci. Şi-a luat o geantă, dar şi-a lăsat singurul copil în urmă.

— Era disperată.

— Poate o să se întoarcă după el, dar zilele...

Mae privi cum câmpurile întunecate trec pe lângă ele. În copilăria ei, acolo erau lanuri întregi de rapiţă, atât de luminoasă, ca un milion de sori căzuţi pe pământ. Acum, în locul lor, rămăsese doar o întindere de noroi uscat de soarele nemilos.

Hunter depăşi linia dublă continuă în timp ce îşi aranja părul în oglinda retrovizoare. Mae apucă volanul şi le ţinu pe drumul drept.

— Ai auzit de toate prostiile alea? Centrul ăla spaţial. Înţeleg de ce l-au luat cu asalt, dar să-l faci praf în halul ăla...

Hunter băgă maşina în viteza a patra.

— Fac totul una cu pământul.

— Unii oameni sunt suficient de bogaţi ca să trăiască în continuare, poate nu multă vreme, dar ei au o şansă dacă părăsesc planeta asta.

— Şi ţi se pare corect?

— Jertfă pentru o cauză, dar nu sunt convinsă că asta poate sta drept argument al apărării.

— Dar când nu mai rămâne nimeni pe care să judecăm...

— Doar pe noi înşine ne putem judeca, zise Hunter, privind şoseaua.

Ajunseră la Newport când luna ieşi de după un nor şi lumină în sfârşit cerul.

Mae arătă cu degetul şi Hunter se opri în mijlocul drumului.

— Ăsta e?

Mae dădu din cap.

— Ăsta e.

Hunter îşi trase gluga pe cap.

Casa de amanet era cufundată în întuneric, cu excepţia luminiţei roşii a camerei de supraveghere. Mae îşi lipi faţa de vitrină şi se uită înăuntru.

În faţă, laolaltă cu echipamentele electronice, era laptopul lui Sail.

— Nu poate să şi-l răscumpere? întrebă Hunter, cu ochii la strada pustie.

Mae luă o piatră.

— Trebuie s-o fac eu. Eu l-am luat, eu îl iau înapoi. Du-te, porneşte motorul şi fii pe fază.

Mae aruncă piatra când se auzi motorul.

Uşa era din sticlă, se aştepta să se spargă şi să se facă zob.

Piatra ricoşă.

Încercă din nou, o aruncă apoi cu efect. Se izbi în sticlă, dar nu lăsă nicio urmă.

— E armată, strigă Hunter.

— Mersi, nu mi-am dat seama.

— Ce porcărie.

Încercă din nou, iar de data asta, când piatra ricoşă, aproape o lovi.

Hunter râse şi bătu din palme, de parcă Mae interpreta un scheci pentru ea. În clipa aceea se auzi un strigăt şi se aprinseră luminile de

la apartamentul de deasupra.

Fereastra se deschise şi Mae îl recunoscu pe proprietarul magazinului.

Era la bustul gol şi o înjură, apoi, spre groaza ei, îl văzu cum ridică o puşcă şi o îndreaptă în jos. Şi nu arăta ca o armă cu aer comprimat.

— Rahat! ţipă Hunter.

Mae se repezi spre maşină, aproape smulse portiera şi sări pe locul din dreapta.

— Dă-i bătaie! urlă ea.

Hunter călcă acceleraţia.

Maşina se năpusti violent în spate.

— Eşti în marşarier, strigă Mae.

Hunter ţipă din nou şi se luptă cu volanul.

Maşina vira, urcară pe trotuar şi intrară drept în vitrina magazinului.

Geamurile cedară.

Începu să plouă cu sticlă şi un nor de praf învălui strada.

Alarma era stridentă, dar Mae coborî din maşină şi intră în casa de amanet.

— Ce naiba faci?

Mae luă laptopul, apoi se duse la cealaltă vitrină şi luă colierul expus.

Urcă la loc tocmai când Hunter băgă în viteza întâi şi ieşiră în trombă pe stradă. Hunter ţipă tot drumul pe strada principală.

Făcură pană când ajunseră la marginea oraşului.

Deschiseră amândouă portierele şi împinseră, Hunter cu o mână în maşină ca să ţină volanul. Mergeau încet. Străzile erau pustii.

— Poate că are asigurare pentru defecţiuni, zise Hunter, apoi urcă în maşină şi cotrobăi prin torpedou.

— Ştii doar că nu putem să sunăm.

Hunter ridică o sticluţă argintie. Bău, plescăi din buze şi i-o dădu lui Mae, care făcu la fel.

— Zece nopţi, spuse Hunter şi ridică plosca spre cer.

Apoi îşi scoase pantofii cu toc şi îi aruncă în maşină. Cu picioarele goale, cu părul încâlcit de sudoare, se uită la Mae.

— Am citit că au făcut un sondaj odată. Au întrebat oamenii ce ar

face dacă ar descoperi că vine un asteroid a doua zi, spuse ea. Gen, ca şi cum în loc să ne dea zece ani, ne-ar da douăzeci şi patru de ore.

— L-am văzut. Două treimi au zis că s-ar îmbăta.

— Toată lumea ştie asta. Dar n-au zis niciodată ce ar face cealaltă treime.

— Cui îi pasă, am fi prea matolite ca să mai observăm.

Hunter râse atât de tare încât scăpă volanul din mână la colţul dintre Hooper Avenue şi Cedar Road.

Privirăprintre degete cum maşina se izbeşte într-un stâlp de iluminat.

— Hai că am rezolvat-o, zise Hunter.

Mae mai bău puţin, apoi îi dădu plosca lui Hunter.

— Putem s-o lăsăm aici, propuse Hunter.

— Sunt camere de supraveghere. Mai bine s-o lăsăm unde am găsit-o, o să creadă că au fost nişte vandali sau ceva de genul.

Dură jumătate de oră să o pună din nou în mişcare.

Transpiraseră deja când ajunseră pe Ocean Drive.

— Crezi că mai merge radioul? întrebă Hunter. O noapte aşa nebună merită o coloană sonoră.

Se strecură pe scaun, porni radioul şi îl dădu tare, deşi Mae îi spuse să nu facă zgomot.

— „Tuesday's Gone"[13], zise Hunter, închizând ochii.

— Dar noi suntem aici, chiar acum, să ne luăm rămas-bun.

Hunter zâmbi.

Împinseră maşina pe alee, apoi trecură în revistă daunele. Bara din spate îndoită. Parbrizul făcut zob şi încreţită.

— Crezi că o să observe? zise Hunter.

— Dacă seamănă cu fiu-său, poate că nu.

Hunter zâmbi trist.

— Hugo nu e aşa cum pare.

— Rareori suntem cum părem.

— E mult mai mult.

Mae strânse tare laptopul în braţe.

Merseră înapoi pe stradă împreună.

[13] În traducere, „marţea s-a dus". Piesă a trupei rock americane Lynyrd Skynyrd (N. t.).

— Mersi, Hunter, zise Mae încet. Nu credeam că ai atâta curaj.

— Nu știi multe lucruri despre mine. Și presupun că nici eu nu știu multe despre tine.

— Tot mai cred că ești o afurisită.

— Tot mai cred că ești o curvă.

Mae zâmbi.

Hunter zâmbi.

— O noapte de pomină.

— Absolut.

31

Când ajunse la casa cea albă, Mae urcă pe fereastră, puse laptopul la loc pe birou și se lăsă pradă oboselii.

În noaptea aceea, își tot amintea sărutul lor. Aproape zâmbi și era gata să se întoarcă și să plece când auzi strigăte.

Ieși tiptil pe coridorul cu tavan înalt și merse fără să facă zgomot pe podeaua din marmură.

Când ajunse în dreptul bucătăriei, îi văzu. Mama lui Sail era înaltă, poate că fusese superbă odinioară, însă arăta de parcă și cea mai mică adiere ar fi pus-o la pământ.

Făcea cafea și avea încheieturile atât de subțiri încât halatul pe care îl purta îi căzu de pe un umăr și Mae îi văzu conturul oaselor sub piele.

— Crezi că nu știu că mâine e ziua ei? zise femeia.

Sail stătea la blatul de bucătărie. Mae nu îi vedea fața, însă după voce, părea obosit.

— E azi, spuse el.

Femeia se uită la ceasul mare de deasupra unui șemineu deschis, cu lemne stivuite alături într-un morman înalt.

— Nu mai e mult de-acum. Crezi că putem să trecem peste ziua de azi?

Sail încuviință din cap.

— Spune-mi, Jack. Spune-mi că n-o să avem necazuri azi. Că n-o să faci ca ziua asta să fie despre tine și tot ce faci tu greșit.

— Nu vreau să...

— S-ar putea să sune tatăl tău și...

— Nu se mai întoarce.

— O să se întoarcă la sfârșit.

— E prea târziu.

— Am obosit, Jack. Am obosit de viața asta pe care nu o trăim. M-am gândit că aici ar fi mai sigur, că aici nu poți să dai de necaz cum făceai în oraș.

— Asta e chestia cu necazurile, te urmăresc oricât de tare ai vrea să le lași în urmă.

— Cu toţii greşim.

— Eu nu. Eu n-am regretat niciodată nici măcar un lucru din tot ce-am făcut.

Femeia zâmbi.

— Ştiu că ţi-e dor de ea.

Apoi traversă bucătăria şi îl strânse tare în braţe pe fiul ei.

Sail nu protestă şi îşi lăsă capul pe umărul mamei sale.

Mae privi tragedia ce se desfăşura sub ochii ei, simţindu-se atât de obosită pentru ei toţi, pentru ea şi sora ei, pentru Sail şi sora lui.

Era greu să-l privească, aşa că, atunci când umerii lui Sail începură să se scuture şi mama lui închise ochii, Mae se întoarse şi plecă, bântuită de plânsetele lui ce o urmăreau din casa lor impunătoare şi vieţile lor mici.

Se duse pe plajă şi privi cum soarele răsărea deasupra apei.

Adierea rece îi mai limpezi gândurile. Abi furase colierul lui Hunter, luase acelaşi autobuz pe care Mae îl lua în fiecare lună, până la orăşelul Newport, şi îl vânduse. Soţii Manton nu duceau lipsă de bani şi îi ofereau fiicei lor tot ce le cerea. Era clar că Abi le ascundea ceva părinţilor şi prietenelor ei. Orice ar fi fost probabil dispăruse odată cu ea. Mae se gândi că toată lumea are dreptul la o latură pe care s-o ascundă de restul lumii.

— Cea mai bună parte a zilei.

Reverendul se apropie şi se opri lângă ea.

— Da.

— Arăţi obosită, Mae. Ca fiul meu. Nu doarme niciodată, ştiai? Se uită toată noaptea la filme. Crede că-şi dezvoltă mintea.

— Şi nu-i aşa?

— Cu cât citeşte mai mult despre Selena, cu atât mai mult se îndepărtează de Dumnezeu.

Mae îl privi pe reverend. Părea mai bătrân, pielea îi atârna sub ochii blânzi.

— Crede că nu-l vedeţi.

— Ştiu asta.

— Are nevoie de o dovadă că există un Dumnezeu. Caută intervenţia divină.

Reverendul luă o piatră şi o azvârli razant în apă.

— Felix vine la biserică și dă o mână de ajutor. Așază scaunele și aranjează florile. Dar nu vede dincolo de asta. Este o încercare la care te supune credința, să crezi în ceea ce nu poți vedea, în ceea ce nu poți dovedi.

— Iar asta te duce într-un loc mai bun după. Dacă v-aș spune toate relele pe care le-am făcut vreodată?

— Cu toții am făcut rele, Mae, spuse el, zâmbind.

— Și dumneavoastră?

Bărbatul dădu aprobator din cap și Mae se întrebă dacă el știa că eșuează ca părinte, că nu reușește să-și iubească fiul fără să-i pună condiții atât de grele.

— Stella mă întreabă despre părinții noștri. Eu nu-i povestesc.

— Pentru că doare.

Mae nu zise nimic.

— Acea durere este ceea ce ne face...

— Știu.

— Vin copii la mine, îngrijorați de faptul că orașul se zgâlțâie sub picioarele noastre. Vin oameni să verifice și nu își dau seama de ce.

— Să nu-mi spuneți că e din cauza lui Dumnezeu.

El miji ochii spre soare.

— Atingerea e simțul în care putem avea cea mai mare încredere. Pământul se zgâlțâie adânc în oasele noastre și îl simțim. Iar asta e religia pentru mine, Mae.

— A venit și Abi la dumneavoastră? întrebă ea și își ținu răsuflarea o clipă.

— A venit. A stat și a vorbit cu mine și în fiecare zi de atunci mă tot întreb. Ce i-am spus. Ce mi-a spus.

— Cum știi dacă faci ceea ce trebuie? întrebă Mae.

— Te întrebi dacă intenția e bună.

O atinse pe umăr, apoi dădu să plece.

— Felix are nevoie de dumneavoastră, spuse ea.

Bărbatul se opri.

— Poate să vină la mine, Mae. Când e gata.

— Nu simte că și-a găsit locul. Mulți copii nu simt asta.

— Nu doar copiii.

— Betty și Matilda. Le cunoașteți?

Reverendul dădu din cap că da.

— Ele nu simt că şi-au găsit locul, pentru că fostul vicar spunea...

— Biserica e un loc sigur pentru toţi.

Mae zâmbi.

— Poate ar trebui să le spuneţi asta.

— Le spun. Selena a îndepărtat multă lume, dar i-a şi eliberat pe alţii. Sora mea, Nia...

— Felix a zis că a părăsit-o soţul. Se roagă în fiecare duminică să se întoarcă la ea.

Reverendul zâmbi.

— Ea l-a părăsit, Mae. Acum locuieşte cu domnişoara Jackson.

Mae se încruntă.

— Domnişoara Jackson, diaconeasa?

— Da, şi este o diaconeasă foarte bună. Şi o face fericită pe sora mea. Iar asta mă face şi pe mine fericit, indiferent ce gândesc unii dintre credincioşi.

Mae îşi luă sandalele în mână şi începu să meargă pe nisip, pe lângă grupurile de turişti. Veneau şi plecau, un flux constant de cupluri şi familii care îşi doreau o ultimă gură de aer de mare.

Băiatul stătea cu spatele la ea, înalt şi lat în umeri, cu cămaşa întinsă pe nisip lângă el în timp ce urmărea bărcile care se îndreptau spre linia orizontului. La picioare avea o placă de surf.

— Hei, zise Mae.

— Înainte credeam că fug de aici, spuse Hugo.

— Cine?

Băiatul arătă spre un iaht alb care despica apa.

— Mă enervam, mă gândeam că trebuie să rămână, să lucreze în ateliere, să-şi văruiască locuinţele şi să tundă iarba. West e frumos, nu? Mereu s-a spus asta, dar eu nu vedeam.

— Şi acum vezi?

În sfârşit se întoarse către ea.

— Ce naiba e asta, Hugo? Dumnezeule!

Un ochi umflat şi închis, buza de jos spartă. O urmă clară de talpă, imprimată pe pieptul lui şi învineţită.

— N-ar trebui să le luăm de-a gata. Devin ceva preţios, fiecare răsărit şi fiecare asfinţit. Fiecare zi ce trece...

— Ce s-a întâmplat?

Ar fi putut să ghicească.

— Îmi amintesc ziua când a cumpărat maşina aia. Am urmărit licitaţia online, iar suma ajunsese absurdă. Înainte eram mândru. Îmi plăcea că avem atât de mult, de parcă însemna cumva că eu am câştigat totul sau că valorez mai mult.

— Eu am fost, zise ea şi i se tăie răsuflarea. Maşina. Azi-noapte am...

— Ştiu.

— Ţi-a spus Hunter?

— Crezi că noi vorbim unul cu altul?

Se porni o adiere uşoară şi Mae îşi vârî părul în glugă.

— Atunci cum...?

— Înregistrarea. N-ai o maşină ca aia fără camere de supraveghere, Mae.

— Şi...

— M-am uitat la ea. V-am recunoscut din prima pe tine şi pe Hunter, m-a făcut cumva să zâmbesc să vă văd pe amândouă împreună.

— Şi?

Mae se gândi la sergentul Walters. Avea s-o aresteze. Urma să-şi trăiască ultimele zile alături de Sullivan Reed, aşteptând o judecată care nu avea să mai vină niciodată.

— Am şters-o.

— Ai şters-o?

— I-am spus că am uitat să le pornesc înainte să plecăm.

Mae se gândi o vreme. Nimic la Hugo nu avea sens, nimic nu se potrivea. De ce tatăl lui îl detesta în asemenea hal, de ce minţise pentru ele. Pentru ea. De ce se purta aşa cum se purta la şcoală.

— Trebuie să-i spui sergentului Walters despre taică-tău. O să te omoare într-o bună zi.

— Nu mai sunt aşa de multe zile.

— Asta nu înseamnă că e bine.

— Ţi se pare că sunt curajos, Mae?

Se întoarse să o privească. Avea părul ud, pielea aurită de soarele verii.

Avea atât de multe.

Dar de fapt nu avea absolut nimic.

— Eu te văd. Toată lumea te vede. Dar văd ce îi faci lui Jeet, aud cum vorbeşti despre fete. Văd cum o arzi cu Liam şi cu ceilalţi şi nu vă mai deosebiţi unii de alţii.

— Am păstrat hârtia de la înmormântarea lui Abi. O citesc în fiecare noapte şi vreau să fie adevărată, dar amândoi ştim că nu poate fi.

Ar fi putut să-i spună că viaţa este aşa cum ţi-o faci, că primeşti înapoi ceea ce oferi, dar ştia că nici asta nu e adevărat.

— Mi-ar plăcea să cred că peste un milion de ani o s-o luăm de la început şi că cineva o să găsească hârtia aia, ca într-o capsulă a timpului, şi că o să facă totul altfel.

Se lăsă pe nisip. Mae se aşeză lângă el.

— O să-ţi vadă faţa la şcoală, zise ea. Poate că domnul Silver o să...

— Mama mi-a arătat când eram mic. Mă uitam la ea cum îşi pictează faţa şi îşi ascunde vânătăile. Ştiu cum s-o fac, Mae.

Fata îl privi, dar el nu se uită la ea.

— Poate mă pricep la asta, zise Hugo şi ridică din umeri. Poate îmi place. Poate asta e cine vreau să fiu. Îmi place să mă uit în oglindă şi să văd pe altcineva, poate pe cineva care n-a văzut lucrurile pe care le-am văzut eu. Cred că aş putea ajuta şi alţi oameni să facă asta.

— Ce încerci să spui, Hugo?

Băiatul schiţă în sfârşit un zâmbet.

— Cred că încerc să spun că... dacă tu eşti o terminată, atunci eu sunt un dubios.

Ea se întinse şi îl luă de mână.

— Locul meu nu e aici.

— Ba da. Locul tău e lângă noi.

Mae deschise geanta şi îi luă încheietura în mână.

Nu rosti vorbe mari despre cât de importantă era schimbarea, dar văzu în ochii lui că vrea să fie mai bun, mai blând, mai mult. Mai puţin. Şi asta era de ajuns. Nu era treaba ei să decidă cine îşi găseşte locul şi cine nu.

Când Mae termină, el studie literele cu atenţie.

— Hunter o să te omoare când o să vadă. Ai trecut de partea

întunericului.

— Nu, cred că poate abia am văzut lumina.

★★★

La ora de religie, domnișoara Lock merse de-a lungul fiecărui rând de scaune și îi împărți în buni și răi. În mod previzibil, în urma acestei împărțiri, Hunter și grupul ei fură incluse în partea celor buni. Mae îi aruncă o privire lui Hugo. Ochiul vânăt ascuns cu pricepere. Tatuajul acoperit de ceas.

Fiecare elev ținea în mână câte o mică pancartă.

CĂSĂTORIE.

FAMILIE.

BUNĂTATE.

CREDINȚĂ.

Domnișoara Lock vorbi despre conceptul de extaz mistic și despre înălțarea imediată la cer a credincioșilor.

— Sfârșitul lumii, zise ea și arătă spre cei răi.

Mae se uită la pancarta ei.

PREACURVIE.

O ridică în aer și stârni aplauzele furtunoase ale Eternilor. Hugo nu se uita în ochii ei, dar Mae vedea că încearcă să nu râdă.

Domnișoara Lock le ceru să facă liniște. Religia era obligatorie, la fel și credința.

— Stăm ca niște trândavi, închidem ochii și ne așteptăm locul în rai. Dar nu așa merg lucrurile.

— Dar dacă nu există rai? întrebă Candice. Atunci ne vom fi irosit viețile pregătindu-ne pentru ceva ce nu există. Aș prefera să fac acum ce vreau și apoi doar să-mi cer iertare la porțile raiului. E un Dumnezeu iertător, nu-i așa?

Domnișoara Lock îi luă pancarta cu CASTITATE și o trimise pe Candice de partea celor răi.

— Eternii, îi zise ea lui Mae. Vreau și eu să intru în grup. Și Lexi.

— Hunter o să te omoare. Și Liam la fel. Și Callum.

— Și Selena.

Mae zâmbi, apoi se uită la locul gol al lui Sail.

O întrebă pe domnișoara Lock unde e, pe când ceilalți dezbăteau dacă sexul înainte de căsătorie e bun sau rău.

— Nu l-am văzut.

Nu şi-ar fi făcut griji dacă n-ar fi ştiut ce zi era. Aşa că Mae simţi cum se scurge sângele din ea, iar panica o cuprinse atât de brusc şi de iute încât o făcu să fugă din clasă şi din şcoală.

Bătu disperată în uşa casei albe, îşi lipi faţa de geam, dar nu văzu nimic înăuntru.

Într-un sfârşit, mama lui Sail răspunse.

Purta halatul alb, şi-l strânse în jurul corpului şi se frecă la ochi. În spatele ei, coridorul era întunecat, iar marmura lustruită reflecta lumina atât de puternic încât Mae miji ochii.

Frumoasă, dar trecută, mai mult umbră decât om.

— Trebuie să-l văd pe Jack.

— E la şcoală.

— Nu e.

Mama lui Sail păru confuză, dar nu şi preocupată. Mae se întrebă ce medicamente ia, ce drog suficient de puternic încât s-o deconecteze în halul ăsta de la ce se întâmpla în jur.

— Ştiu că e ziua lui Alice, spuse Mae.

Mama lui închise ochii.

— Am nevoie... Trebuie să dorm azi. Nu ştiu unde e. Oriunde o fi, nu e bine.

Alături de garaj, Mae văzu două maşini. Un Mercedes decapotabil avea cheile în contact. Se gândi la sergentul Walters, la ce avea să facă dacă mai dădea de belea. Şi apoi se gândi la Sail.

Se urcă în maşina automată şi o luă din loc. De fiecare dată când atingea frâna se izbea în faţă în centura de siguranţă. Soarele strălucea deasupra ei în timp ce conducea pe fiecare stradă din West. Se opri la malul golfului şi se uită pe plajă.

Îl sună de douăsprezece ori, lăsă genul de mesaje frenetice despre care spera că o să-l facă să o sune înapoi, să-i spună să nu-şi facă griji, că are nevoie doar de o pauză.

Dădu cu pumnul în volan, apoi se întoarse în oraş.

Iar atunci se auzi orologiul din turn, iar Mae simţi, aşa cum îi spusese reverendul Baxter, simţi.

Ştia că e acolo.

Prin cimitir, spre salcie, găsi laptopul pe bancă.

Pe ecran era un colaj de fotografii.

Sail și sora lui.

Era drăguță ca Stella și avea acea privire care arăta că absoarbe totul. Păr atât de blond încât era aproape alb, aceiași ochi albaștri pe care îi avea Sail, aceleași trăsături delicate. O fotografie cu ei doi lângă o rachetă. Cape Canaveral. Parcuri de distracții.

Fotografiile se schimbau, lumina din ochii ei se stingea.

Arăta mai slabă, mai palidă, își pierdea părul. Pierdea totul.

O fotografie cu Sail întins lângă ea, amândoi adormiți. Tuburi înfipte în brațul ei, o canulă în dosul palmei.

Sail ras în cap. La fel și tatăl lui.

Cei trei zâmbeau cu gura până la urechi, sfidători, mama lui stătea alături, iar în zâmbetul ei Mae vedea fisurile.

Ultima fotografie era un singur cadru cu Alice, în grădinile verzi ale spitalului, stând la soare, cu ochii închiși.

Și apoi înmormântarea. Mae recunoscu imediat costumul, mai mic, dar cu aceeași croială. Aceeași cămașă albă, aceeași cravată neagră.

Fiecare zi era o înmormântare pentru Jack Sail, iar ultima fotografie era menită să-i facă să nu uite asta.

Mae îl găsi zăcând fără cunoștință.

Cureaua îi era strânsă în jurul brațului, seringa goală aruncată pe frunzele de lângă el.

Era palid. Fără simțire.

— Sail.

Îl plesni peste față, apoi îl lovi în piept.

— Ce naiba, Sail.

Își lipi capul de corpul lui, simți o răsuflare slabă și chemă ambulanța. Urlă la bărbatul de la telefon auzind că durează câteva ore.

Înjură în timp ce îl târa și-l împingea pe Sail. Toți mușchii o dureau.

Până la urmă, îl aduse aproape de șosea, plângând în hohote când reuși să-l urce pe locul din dreapta, unde Sail se prăvăli pe scaun.

Pe partea opusă, un șir de mașini formau o coadă de un kilometru și jumătate. Înăuntrul lor văzu copii cu pălării de soare, portbagaje

pline cu coșuri de picnic și găletușe și lopățele.

Ajunse pe șoseaua principală, înțelese cum stă treaba cu pedalele și călcă accelerația, îndepărtându-se de apă. Trecu pe lângă orașe adormite, ferestre baricadate ale unor case prea noi, graffitiuri care vorbeau despre osânda veșnică. Văzu o femeie care stătea pe un scaun de grădină în fața casei. Când se apropie, femeia ridică o pancartă:

AR FI TREBUIT SĂ FIM MAI MULȚI.

O benzinărie, o mașină de poliție aparent abandonată. Merseră tot înainte pe autostradă, fiindcă spitalele mai apropiate erau închise de mult, iar Mae urmă indicatoarele către oraș.

Văzu linia orizontului pâlpâind de lumini în depărtare, pe măsură ce li se alăturau tot mai multe mașini. Întâlniră clădiri înalte și Mae avu sentimentul că viața merge mai departe, în ciuda a ceea ce se spunea la știri.

Văzu oameni pe străzi, studenți zâmbitori care se revărsau din baruri, oameni fără adăpost în corturi, pancarte aruncate, un protest pe tema încălzirii climatice, prea puțin și prea târziu.

Stătea cu o mână pe mâna lui Sail, îi vorbea despre tot și despre nimic, îi spunea că e prost, că o să-l omoare dacă nu moare singur.

La spital parcă și fugi înăuntru.

Un portar o ajută să-l urce pe Sail pe o targă.

Apoi veniră un doctor, o asistentă și alți oameni. Îl luară de lângă ea de parcă era dreptul ei să li-l încredințeze.

Un agent de securitate nu o lăsă să-i urmeze, indiferent cât de mult dădu din picioare și se luptă. Bărbatul arătă în direcția sălii de așteptare și îi promise că va veni cineva să discute cu ea.

Rămase acolo, amorțită.

Deasupra ei, neoanele pâlpâiau. Era liniște, doar o mână de oameni stăteau răspândiți în sală. Un cuplu în vârstă. O fată fără adăpost, nu cu mult mai mare ca ea.

— Mae.

Se întoarse și-l văzu pe Felix.

— Ce cauți aici? îl întrebă.

— Reverendul a făcut atac de cord.

Mae scutură din cap, dar el ridică o mână.

— O să fie bine.

Se așezară pe scaunele din plastic și ea îi povesti despre Sail.

— La dracu', Mae. Totul se duce la dracu'.

— Suntem puternici, zise ea, dar nu se simțea puternică.

— Eu mă chinui să fiu normal.

— Tu mereu te-ai chinuit cu asta. Dar cred că poate normalul e supraestimat. Gândește-te la fiecare persoană extraordinară care a trăit vreodată. Normal înseamnă media, media înseamnă pe la mijloc.

— Și pe la mijloc ce înseamnă?

— Pe la mijloc înseamnă să te mulțumești cu puțin. Să te întinzi...

— ...cât ți-e plapuma.

Mae zâmbi.

— Presupun că de-asta nu sunt Etern, zise Felix, împingându-și ochelarii pe nas.

— Chiar ești, Felix.

— Nu prea mai am timp să-mi dau seama cine sunt. Și tot mă tem că o să mor virgin.

— Aș zice că e o certitudine.

— Există un loc în oraș. Poți să plătești. O sută de lire.

— De parcă ai face așa ceva.

— Niciodată. În altă ordine de idei, mă întrebam dacă aș putea să împrumut o sută de lire?

Mae privi un doctor cum intră grăbit în sală. Încă era acolo, la lucru, încă erau cu toții acolo.

— Credeam că o să simt ceva, acum că știu ce s-a întâmplat cu ea. Sullivan Reed. A vrut ce nu putea avea. Asta e povestea tuturor lucrurilor rele care s-au întâmplat vreodată.

— Vor să fiu preot. Nu chiar să fiu unul, pentru că știu, în sinea lor știu. Așa că vor doar ca eu să vreau să fiu preot. De parcă asta ar fi de ajuns pentru ei, de ajuns ca să pricep versiunea lor a raiului. Observ un tipar, Mae. Fiecare părinte din orașul ăsta se sprijină atât de tare pe copiii săi pentru că e neîmplinit. Au ajuns la sfârșit și și-au dat seama de toate lucrurile pe care le-au ratat. Și nu înțeleg că pentru noi e mai rău.

— Ba înțeleg. Oamenii sunt egoiști din naștere.

— Oamenii sunt buni din naștere.

— Poate că nimic nu e din naştere. Suntem rezultatul codului genetic... dar asta nu are nicio legătură cu personalitatea.

— Hugo e un cretin şi taică-său la fel.

— Ura de sine e cea mai puternică dintre toate.

— Hugo se iubeşte total. La fel ca Liam. Trebuie să fie uşor dacă arăţi ca ei, dacă eşti priceput la ceva, dacă găseşti pe cineva cu care să te căsătoreşti şi cu care să ai copii. Şi persoana respectivă trebuie să fie de sex opus, de aceeaşi rasă, de o vârstă apropiată.

— Trei miliarde şi jumătate de ani de descentralizare.

— Şi acum nu mai avem timp.

Mae zări o femeie care aştepta, cu fiul ei în braţe. Băiatul era mic; îşi lipi obrazul de pieptul mamei sale şi adormi.

— Faza cu Eternii nu trebuia să aibă legătură cu rebeliunea. Era vorba să dăm deoparte ideea de normal şi tot ce e legat de asta.

Felix zâmbi.

— O cerinţă cam mare.

— Dar dacă n-o facem acum?

Afară se întuneca, iar Felix o înconjură cu braţul. Mae închise ochii şi se sprijini de prietenul ei.

— Nu te-am mai văzut plângând niciodată, zise el.

— Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru.

32

Zăcea în pat, cu o perfuzie înfiptă în braţ.

Lângă el erau alţi oameni, cu alte probleme. Mae auzi ţiuitul constant al mai multor aparate, care aveau grijă ca el să rămână în viaţă în zilele următoare.

Sail deschise ochii.

— În fiecare zi te îmbraci pentru înmormântarea lui Alice.

El scutură din cap.

— Mă îmbrac pentru a mea.

Mae se aşeză la capătul patului, se întinse, iar mâna lui se simţea rece într-a ei. Toată lumea din jurul lor dormea. O asistentă stătea la masa ei, cu o veioză cu lumină difuză alături, şi îşi verifica hârtiile.

— De câte ori ai mai făcut asta? întrebă Mae.

— De prea multe ori. Dar nu destule.

— Nu-i corect.

— Nu există corect, Mae. Atribuirea datoriilor. Nu există egalitate, nici proporţionalitate. Nici remunerare pe bază de merit. Există lucrurile pe care le facem şi cele pe care nu le facem. Nu există greşeli sau regrete. Nu e timp pentru ele.

Privi spre fereastră, cu capul pe pernă.

— Mi-ai salvat viaţa de două ori.

Mae încuviinţă din cap.

— Aş fi mort dacă n-ai fi intrat la mine în casă.

— Forţe cosmice, nu?

El zâmbi şi Mae îşi simţi inima bătându-i cu putere.

Felix o aştepta. Ieşiră împreună din spital, iar Mercedesul era exact unde îl lăsase. Mae urcă la volan.

— Acum ştii să conduci? întrebă Felix.

— Oarecum.

— Pot să fac faza aia când sari peste portieră, ca un poliţist?

— OK, fă-o.

Felix îşi trase piciorul cu care şchiopăta şi aterizâ cu fundul în sus. Se îndreptă şi îşi puse centura.

— Furată?

— Împrumutată.

Ieșiră din oraș. Sail avea să fie externat dimineață. Mama lui urma să trimită o mașină și lucrurile aveau să-și continue cursul firesc.

— Nu era nevoie să mă aștepți, zise Mae.

— Asistente sexy. Armageddon. Ai zice că-s disperate după...

— Și?

— Încep să cred că filmele porno m-au mințit în toți anii ăștia.

Mae îl lăsă acasă. Când să iasă de pe Ocean Drive, rămase fără benzină, așa că abandonă Mercedesul la marginea drumului.

Era gata să pornească spre casă când auzi muzică răsunând dinspre biserică.

Intră, porni pe culoar și îl găsi în capăt.

Cânta de pe bancă, muzica revărsându-se din difuzoarele mari pe care le folosea reverendul pentru a transmite slujba mulțimilor în fiecare duminică.

Suna atât de divin, încât Mae plânse a doua oară în acea zi. Nu mai simțea deloc furie față de Sail și mama lui, față de părinții ei pentru că o părăsiseră, față de Selena pentru că venea. În schimb, auzi ce auzeau toți ceilalți când cânta Theodore Sandford.

— Ce înseamnă „Ave Maria"? întrebă ea.

— E o rugăciune către Fecioara Maria.

Mae se așeză pe bancă lângă el. Theodore purta cea mai bună cămașă a lui, dar pe genunchi avea petele obișnuite de sânge.

— Știu că ai mințit, zise Mae, iar cuvintele ei răsunară în biserică.

Theodore nu o privi, ci doar scoase un oftat, de parcă ar fi așteptat vorbele ei.

— Sullivan Reed. Sergentul Walters e convins, plus că se potrivește, știi?

El înghiți în sec.

— Nu are un alibi pentru seara aia. Când te-am întrebat unde erai, ai zis că făceai repetiții cu Sally. Doar că Sally nu iese seara. Se uită la filme cu maică-sa. Sergentul Walters n-a verificat?

Băiatul nu spuse nimic, iar atunci Mae înțelese.

Muzica se auzea în continuare, pianul lui Sally Sweeny.

— Doamne, e frumos, zise Mae. N-am înțeles niciodată. În toți anii ăștia când veneam la biserică, mă enerva pierderea de timp, de parcă

era timpul meu. Apoi a apărut Selena și acum vine toată lumea. Toată lumea se gândește că e mai mult. Trebuie să fie mai mult, Theodore.

— Este.

Mae își ține respirația câteva clipe. Urma să afle adevărul, oricare ar fi fost, și așteptase multă vreme momentul ăsta.

— Sally a mințit pentru tine.

— Dacă ne mărturisim păcatele...

— Ce-ai făcut, Theodore?

— Sullivan Reed n-a omorât-o pe Abi.

Mae simți cum i se prăbușesc umerii.

— Sullivan era cu mine.

Mae îl privi și înțelese în cele din urmă de ce îngerul din West se ruga atât de fierbinte, de ce își însângera genunchii și cerșea ispășire.

— Și Abi ce rol a avut în toată povestea?

— Ne-a prins odată. Ea și cu Sally. După repetiții. Știi că e un birou în capela școlii. Eu eram... dezbrăcat. Și atunci am auzit-o pe Hannah Lewis. Sullivan și Sally s-au ascuns, iar Abi... și-a dat jos bluza.

Mae se gândi la Abi, Eterna ei curajoasă.

— Așa că Hannah a intrat și a văzut-o pe Abi stând acolo în sutien. Cu mine. Iar Hannah... După aia a ajuns la jumătate de școală.

— Abi ți-a păstrat secretul. Și ți-a făcut viața mai ușoară.

— Da, zise Theodore. Apoi l-am surprins pe Liam vorbind despre ea, făcând-o târfă. Așa că i-am cumpărat inelul și am purtat și eu unul, și nimeni nu i-a mai spus așa vreodată. A fost simplu.

— Putea să-ți dea papucii.

— Poreclele, zvonurile, totul a încetat datorită ei. Într-un orășel unde toată lumea merge la biserică, te conformezi, cânți în cor. Dar oamenii nu sunt toleranți.

— Tu nu ești tolerant cu tine, Theodore.

— Nu înțelegi. Lumea nu accepta asta nici înainte, Mae. Și acum, cu Selena, respectăm regulile cu atâta evlavie pentru că asta e tot. Părinții mei nici nu voiau să mă văd cu Abi până nu am început să purtăm inelele. Desfrânare. Nu există nicio nuanță, există doar bine și rău.

— Iubește păcătosul, detestă păcatul...

— Matilda și Betty, știi cum se simt? De parcă nu-s binevenite,

pentru că oamenii se tem că o să ardă şi ei în focurile iadului prin asocierea cu ele. Iar reverendul Baxter poate să predice armonia cât vrea, dar asta nu înseamnă nimic pentru unii dintre oamenii care stau în faţa lui. Eu nu sunt... N-am tărie pentru lupta asta, pentru că acum nu mai e nicio întrecere. S-a terminat.

— Betty şi Matilda şi-au găsit locul acum.

Mae ridică privirea către icoane, către picturile încărcate de istorie.

— Şi Sullivan?

— Mă iu... Ne iubim.

— Am văzut fotografiile din camera lui.

— A iubit-o pe Abi. Vedea în ea ce vedeai şi tu. Ea ne-a luat apărarea, ne-a oferit un loc unde să putem să fim noi înşişi.

Mae rămase pe gânduri. Era vorba de o puritate pierdută.

— Ar trebui să-i spună sergentului Walters, zise ea. Doar era cu tine în seara aia.

În clipa aceea băiatul începu să plângă. În tăcere şi cuprins de durere.

— Ar ieşi la iveală. Sullivan e mai puternic ca mine. El nu crede. El nu cunoaşte frica, zise el, închizând ochii, de parcă totul era prea mult. Mi-e frică.

Mae se întinse şi îl luă de mână.

— Eşti un om bun, Theodore?

— Aşa credeam. Da.

— Când se vor termina toate astea, asta va fi tot ce contează. Doar pentru lucrul acesta ar trebui să fii judecat. Şi orice Dumnezeu care nu vede asta nu e Dumnezeul nostru.

— Dumnezeul nostru?

— Îţi suntem alături, Theodore. Nu trebuie să-ţi fie frică. Doar aşa zicea şi Abi. Suntem o armată de oameni care semănăm unii cu alţii.

El nu îi întoarse spatele lui Dumnezeu, iar Mae nu îşi dorea asta.

— Când eşti pregătit, vino şi caută-mă. Ia-ţi înapoi Eternitatea.

33

Mae o găsi pe Stella în faţa televizorului.

— „Deci e practic Armageddon”, spunea reporterul. „Am cheltuit miliarde, iar următorul pas e ceva despre care ne-a învăţat Bruce Willis acum vreo douăzeci de ani.” Morales zâmbi, dar Mae îi vedea oboseala din ochi.

Spusese că e plin de speranţă.

Spusese că îi pare rău.

— „Maşinăria... să-i spunem o maşinărie în formă de burghiu. Izbeşte asteroidul frontal şi sfredeleşte un orificiu adânc în centrul său. Câteva secunde mai târziu, soseşte bomba nucleară în acel orificiu. Şi... Bum.” Publicul izbucni în urale.

Gazda ridică o mână ca să bată palma cu Morales, care se supuse cu reticenţă.

— Bum, zise Mae, apoi se întinse după telecomandă şi opri televizorul.

O luă de mână pe Stella şi o strânse uşor.

— Nu te mai uita la chestiile alea. Nu ştie nimeni ce-o să se întâmple.

Afară le aştepta Sail. Avea în mână un buchet de flori. I le oferi Stellei şi se aplecă să o sărute pe cap.

— Eşti gata de spectacol? o întrebă.

— Nu-mi ştiu replicile pe de rost, zise fetiţa.

— Dacă uiţi, inventează şi gata.

Stella îl îmbrăţişă, apoi luă câinele de lesă şi începu să meargă încet în faţa lor.

— Eşti OK? întrebă Mae.

— Aveam impresia că OK nu e niciodată de ajuns.

— Cred că e maximumul la care poţi spera în dimineaţa de după o supradoză.

O lăsară pe Stella la West Primary. De data asta fetiţa se agăţă de Mae când aceasta îşi luă rămas-bun de la ea.

Felix li se alătură pe strada principală, le spuse că tatăl lui se simte mai bine şi că se va întoarce acasă.

Se opriră în golf.

— Îl vedeţi? zise Felix, rânjind.

Mae se uită la indicatorul oraşului.

BINE AŢI VENIT ÎN WILD WEST.[14]

Mae văzu o coadă de maşini de un kilometru şi jumătate.

— Ce se întâmplă?

Sergentul Walters dirija turiştii să întoarcă.

— Se închide şoseaua care intră în oraş, zise Felix. Mama a auzit aseară. Livrările, mâncarea, restaurantele şi cafenelele, n-a mai venit nimic ieri.

Mae văzu chipuri furioase când şoferii se aplecau peste claxoane. Doi bărbaţi ieşiră din maşini şi dădură să se ia la bătaie, dar sergentul Walters îi potoli cu ameninţarea că îi va lega cu cătuşe de faţă cu copiii lor.

— Duceţi-vă acasă, le spuse el. E timpul să mergeţi acasă.

Mae se gândi că era un moment potrivit să se întoarcă şi şeful poliţiei, fiindcă băiatul lui părea terminat.

Nu le spuse lui Felix şi Sail despre Theodore şi Sullivan. Avea să le păzească secretele aşa cum o făcuse Abi. Nu era treaba ei să le dezvăluie.

Merseră mai departe.

La un moment dat, trecură pe lângă doamna Harries de la biserică.

— Să aveţi o zi bună! îi spuse Felix.

— Nu-mi spui tu ce să fac.

Felix pufni după ce femeia trecu mai departe.

— Mi se pare mie sau Selena îi face pe oameni mai urâcioşi?

— Te-ai gândit vreodată că n-a mai rămas nimic de zis? întrebă Sail. Absolut fiecare cuvânt din lume a fost rostit de atâtea ori că şi-a pierdut înţelesul, importanţa.

— Unele încă mai au efect, zise Felix.

— Cum ar fi?

Mae trânti o înjurătură.

Felix dădu aprobator din cap.

La şcoală, Mae trecu pe lângă vreo zece puşti pe care nu-i cunoştea

[14] Vestul Sălbatic (N. t.).

și văzu cum li se iţea tușul de sub mâneci, de sub ceasuri. Cei mai mulţi îi zâmbeau, un băiat dădu din cap.

Un suplinitor îi ţinea locul domnului Starling.

Cu toţii stăteau în tăcere, cu capetele în cărţi, cu mintea undeva departe.

La jumătatea orei, Mae se duse în faţa clasei, luă un marker și începu încet să umple tablele, încă mânjite de Liam.

Se folosi de manual, rescrise ce putu.

Se uită în dreapta când Lexi i se alătură. Lexi purta șapcă, nu zâmbea, doar luă și ea un marker și se ocupă de altă secţiune. Apoi veniră și Hunter, și Candice.

Lucrară în tăcere până când terminară. Apoi făcură un pas în spate și își admirară munca lor și pe cea a domnului Starling.

La prânz, Mae se așeză la o masă la care stăteau cincisprezece persoane. Răsfirată în jurul ei era mica lor armată, care creștea însă. Fete de treisprezece ani nici măcar nu își ascundeau încheieturile, purtau cuvântul ca pe un ecuson, ca pe o dovadă a unei lumi mai bune.

★★★

Stelele străluceau mai tare în noaptea aceea pe plajă când Mae le ajută pe Candice și Lexi să-și ia înapoi Eternitatea.

— Vrei și tu după? o întrebă pe Hunter, care ţinea în mână o sticlă de vin și le privea.

— Mai degrabă îmi tai mâna.

Focul ardea.

Așezară niște pietre mari în jurul lui.

— Eu cred că ar trebui s-o faci, zise Hunter, în timp ce Lexi stătea în picioare în mijloc și ţinea mașina de tuns în mână.

— Poate e ultima mea șansă, zise Lexi, cu limba împleticită. Nu vreau să mor cu un păr de rahat.

— Cum rămâne cu Callum? zise Candice.

— E testul suprem al iubirii lui, spuse Lexi.

Callum stătea cu Hugo și Liam și părea neliniștit.

— V de la Vendetta, spuse Lexi. Feminista supremă, gen. O demonstraţie de putere.

Apăsă butonul și cu toţii auziră bâzâitul metalic al lamei.

Lexi își trecu mașina prin păr, apoi ridică o șuviță în uralele dezlănțuite ale celorlalți.

Hugo făcu un pas în față, luă mașina de tuns și o lăsă pe Lexi fără niciun fir de păr pe cap.

După ce termină, se așezară cu toții și priviră cum lumina lunii se reflecta în creștetul lui Lexi în timp ce ea suspina ușor în brațele lui Callum.

— E atât de scurt că pot să-i citesc gândurile, zise Sail.

Mae râse ușor.

Sail o luă de mână și o conduse departe de grup.

În spatele lor începu să cânte muzica.

Candice și Hunter dansau, ținând în mâini șuvițe din părul lui Lexi.

Sail o luă în brațe pe Mae și începură să se legene.

— Vrei să fii în povestea mea de dragoste?

— Sunt destul de convinsă că povestea noastră de dragoste e condamnată, Jack Sail.

— Scuze, zise el. Pentru ieri.

Mae nu spuse nimic.

— Urăsc viața asta, zise el. O iubesc și o urăsc. Urăsc că lumea încă zâmbește, că eu încă zâmbesc și râd. Urăsc că totul merge mai departe. Ar fi trebuit să se oprească, fie și o secundă, toți oamenii din lume ar fi trebuit să încremenească și... nu știu, să-și facă cruce sau să înjure, în pana mea sau ceva. Să stea o clipă și să ia cunoștință de faptul că surioara mea perfectă nu mai respiră.

Ea îl privi.

— Îmi dau seama că știi că genul ăsta de... nu durere, nu pare... nu e de ajuns. E altceva. E un fel de agonie vie, constantă, intensă, care calcă în picioare tot ce e bun până în vecii vecilor.

Mae simți un nod în gât.

— Poate că îmi faci lumea să fie mai puțin de rahat, Mae. E mai mult decât am crezut că o să am parte vreodată.

Ploaia sosi pe neașteptate, cu tunete și fulgere.

La miezul nopții se așezară în cerc.

Laura Matthews și Daniel Holland se țineau de mâini în mijloc, în timp ce Hunter flutura o foaie de hârtie. Durase o zi să obțină online

rangul de preoteasă și să scoată certificatul la imprimantă.

— Sunt reverenda Silver, zise ea, și ceilalți izbucniră în râs. Laura, chiar vrei să te măriți cu aparat dentar? Ce naiba, chiar vrei să mori cu gura plină de metal?

Hunter pocni din degete și Liam scoase un clește, apoi se apucă să extragă aparatul ca niște șine de tren din gura Laurei.

Când termină, fata zâmbi larg. Purta pantaloni scurți, un sutien de baie alb și un voal care părea să fie o bucată de perdea.

Daniel stătea la bustul gol, cu un papion negru la gât.

Își scriseseră singuri jurămintele.

Laura voia să fie ascultată.

Daniel voia ca ea să-l iubească în vremuri de boală și coliziune cu asteroidul.

În clipa în care Hunter îi declară soț și soție, se auziră aplauze. Mae zâmbi când cei doi se sărutară, apoi rămaseră cu toții în chiloți și fugiră spre apă.

Stăteau în șir și se țineau de mâini.

Apa era rece.

Înotară o vreme, apoi ieșiră și se întinseră pe nisip.

Discutară despre planurile finale, vreo doi aveau să plece din West în ultimele zile la rudele din altă parte a țării.

Șoselele aveau să fie blocate, să străbați opt sute de kilometri putea dura zile întregi.

Mae se simțea detașată, de parcă cineva ar fi tăiat sforile care îi țineau legați de realitate.

— Avem nevoie de muzică în noaptea asta. Vreau să dansez.

Lexi ridică telefonul și dădu muzica tare.

— „If You Leave Me Now...”[15], strigă Hunter, sări în brațele lui Hugo și își înfășură picioarele în jurul lui în timp ce-l sărută.

Când muzica încetă, căzură pe spate, pe nisip, și rămaseră acolo, nemișcați, împreună, Eternii din West priveau cerul nopții și se gândeau la imposibil.

— Eu nu vreau să mor.

Cine spuse asta vorbi în numele tuturor.

[15] Dacă mă părăsești acum *(N. t.)*.

34

Pătrunse în casa sergentului Walters cu două ore înainte de zori.

Jack Sail stătea ascuns şi ţinea de şase.

Pe alee era un Vauxhall ruginit, iar ea urcă atentă pe capotă, simţind cum se îndoaie uşor când sări de acolo pe acoperişul pergolei.

Se uită în susul şi în josul străzii, văzu o pisică urmărind-o cu atenţie de pe aleea vecinilor, dar în afară de asta, nu era nici ţipenie de om.

Traversă acoperişul şi ajunse la fereastra deschisă; arşiţa asta era şi ea bună la ceva, până la urmă.

Înăuntru, se opri pe covorul verde şi aproape îi veni să verse când o lovi mirosul. Greţos de dulce, atât de neplăcut încât scoase capul pe geam şi trase aer în piept.

Dormitorul era gol.

Tapet înflorat pe pereţi, mobilă din lemn închis la culoare. Îşi ridică tricoul peste nas şi se furişă afară din cameră, începând să traverseze holul.

Iar atunci auzi un huruit atât de puternic încât avu impresia că se cutremură podeaua sub ea.

Trecu pe lângă fotografii alb-negru în rame aurii ieftine, un tânăr ofiţer Walters în uniformă. O fotografie cu Beau pe plajă, ţinând-o de mână pe mama lui. Mirosul deveni mai puternic, huruitul mai zgomotos.

Mae îşi înăbuşi frica şi începu să încerce fiecare uşă.

Încă două dormitoare în perfectă ordine, unde nu dormea nimeni. O vază cu flori artificiale pe fiecare pervaz. Casa arăta ca un altar al trecutului.

★★★

Coborî încet scările, iar huruitul era acum atât de puternic încât aproape îşi vârî degetele în urechi.

Un teanc de scrisori lângă uşa din faţă, toate adresate doamnei Walters, mama lui.

Alt huruit.

Ai fi zis că e un monstru, aşteptând înfometat.

Apoi găsi sursa.

Sergentul Walters sforăia.

Zăcea pe spate pe un fotoliu rabatabil din piele, cu ochii închiși, iar forța fiecărei respirații chinuite îi zdruncina tot corpul.

Mae îi zări portofelul alături și cheile atârnate de curea.

Își ținu răsuflarea în clipa în care se aplecă peste el și le desprinse ușor.

Când făcu un pas în spate, se împiedică și căzu. Privi în sus, respirând cu greutate, și se liniști puțin când huruitul continuă. Iar atunci remarcă pantofii de lângă capul ei.

Piele neagră, lustruită bine.

Îi urmări cu privirea.

Picioare.

O curea.

Oroarea se dezvălui încet.

Iar atunci Mae văzu ce era de văzut. Și își astupă gura cu mâna ca să nu urle.

Așezat în celălalt fotoliu rabatabil.

Cu un pahar cu whisky pe măsuța de lângă fotoliu.

Chipul cenușiu al tatălui lui Beau.

Șeful poliției.

Mort.

★★★

Ieși din casă și era atât de palidă, încât Sail o luă de mână.

— Ce e?

Îi spuse doar când ajunseră la secție.

— Rahat, fu tot ce reuși să zică băiatul.

Mae se gândi la sergentul Walters, cum dormea lângă tatăl lui mort, mânca lângă el. Nu știa mare lucru despre cadavre, însă după miros și după cum arăta bănuia că nu era ceva recent.

Toate întrebările, toate dățile când sergentul îi ținuse locul șefului poliției.

— Dacă află lumea, s-a terminat, spuse ea.

Descuie ușa secției de poliție.

Apăsă un întrerupător și sala fu scăldată în lumină. Nu-i păsa cine o vedea, era obosită de toate, obosită să-l aștepte pe sergentul

Walters să găsească răspunsuri pe care nici măcar nu le căuta, obosită să aştepte ca piatra uriaşă din cer să o strivească.

— Uită-te după dosarul lui Abi, zise ea când deschise uşa din capătul biroului şi coborî încet pe scări.

Pereţii erau din piatră văruită cu alb. Văzu două uşi, un birou vechi şi un ventilator în colţ. Erau trape în fiecare uşă, o trase în jos pe prima şi văzu celula goală de dincolo de uşă, o singură chiuvetă, o toaletă şi un pat.

Sullivan Reed era în a doua. Mae simţi un junghi de durere când îl văzu întins acolo, cu ochii în tavan, în timp ce lumina lunii pătrundea înăuntru prin fereastra înaltă.

— Hei, eşti OK?

El se ridică iute, veni la uşă şi privi prin trapă. Arăta epuizat, avea ochii roşii şi pielea palidă.

— Mae?

— Are voie să te ţină aici, e legal măcar?

— Am 18 ani. O să mă ducă altundeva după. Dacă mai există un după.

Mae îşi lipi o palmă de uşa rece, apoi căută printre chei. Încercă vreo două până o găsi pe cea bună.

Stăteau faţă în faţă.

— Mi-a spus Theodore.

Băiatul privi în pământ.

— Ce ţi-a spus?

— Că erai cu el, în noaptea când Abi... A mai spus că te iubeşte.

El ridică privirea.

— A zis asta? Nu ne-am... adică, nu încă. Nu ne-am spus asta încă. Nu am spus-o nimănui.

— Ar trebui să te duci să-i spui, înainte să fie prea târziu.

— De ce faci asta?

Mae se uită la propria încheietură, iar el îi urmări privirea.

— Povesteşte-mi despre Hunter Silver.

Băiatul rămase cu ochii la tatuajul ei.

— Voiam... voiam doar s-o sperii. Să-i arăt cum e, ştii ce zic, în fiecare zi te întrebi ce-o să mai fie de data asta. Şi dacă rezişti până la capăt, dacă nu vorbeşte nimeni cu tine toată ziua, atunci ai câştigat.

Mae se uită la chipul lui, atentă, la încordarea gurii, a ochilor săi, la durerea din ei.

— Tu ai fost în noaptea aia, tu m-ai atacat în faţa casei lui Abi.

Sullivan înghiţi cu greutate.

— Eu fac poze, Mae. Eu sunt unul dintre oamenii nopţii. Mama... ai văzut cum arată casa mea. Stau pe afară cât de mult pot. Eu ştiu... ce faci, Mae. Te-am văzut când ai intrat în casa lui Hugo. Nu i-am spus sergentului Walters, pentru că... să-l ia naiba pe Hugo Prince. Dar Abi... nu poţi să iei nimic de la familia aia, Mae. Au pierdut destul.

Ea făcu un pas în lateral.

— Du-te.

— Nu pot să-l las pe Theo.

— Ia-l cu tine. Nu mai e timp, Sullivan.

El scutură din cap.

Mae ar fi putut spune multe lucruri, cum că Theodore l-ar fi ales pe Dumnezeu în locul lui, însă când îl privi, văzu că ştia deja toate astea, şi era suficient, partea pe care o furase din Theodore era mai mult decât de ajuns, poate mai mult decât se aşteptase Sullivan să găsească vreodată.

— O să mărturisească, zise Sullivan. După concert, o să vină încoace şi o să-i spună totul sergentului Walters. Pot să-i ofer asta. O să stea în sala aia şi o să cânte şi părinţii lui pot să-l păstreze pe fiul lor. Pentru că după aceea, aşa cum sunt ei, n-o să mai aibă nimic.

Făcu un pas înapoi în celulă.

Ea trase adânc aer în piept.

— Dacă izbucneşte un incendiu?

Sullivan scoase un râset care păru aproape un suspin.

— N-ai auzit?

Arătă spre ţesutul cicatrizat de pe obrazul lui.

— În oraşul ăsta eu o să ard oricum în flăcările iadului.

La etaj îl găsi pe Sail stând la biroul sergentului Walters, cu dosarele răsfirate în faţa lui. Folosiră vechiul copiator pentru hârtiile de care aveau nevoie.

Apoi găsi casetele. Mae ştia că sergentul Walters le luase. Camerele de supraveghere nu acopereau decât strada principală şi portul de

agrement, câte una în fiecare capăt.

Pe biroul lui văzu o fotografie cu tatăl său, amândoi împreună.

Se gândi iarăşi la chipul acela cenuşiu, iar mirosul îi rămăsese în nas, în gură, în păr.

Sergentul Walters avea să i se alăture destul de curând.

— Ai văzut asta? zise Sail, întinzându-i lui Mae încă un dosar. Mama lui Hugo. Un vecin a dat-o dispărută.

— E o localitate mică. Şi poate e prea greu de crezut că o mamă ar fi în stare să-şi părăsească fiul.

Se gândi la vânătăi, la convingerea lui Hugo că mama lui se afla într-un loc mai bun. Mae speră că era adevărat.

Atunci când puse dosarul la loc, îi atrase atenţia altul.

Mae îl deschise.

În timp ce citi, simţi cum i se scurge sângele din corp.

— Oh, Doamne. Oh, nu...

Şopti cuvintele ca pentru sine.

Mae se gândi la Sally.

La Abi.

La tot ce credea că ştie despre lume.

Sail citi peste umărul ei, îşi aşează o mână peste mâna ei şi o strânse uşor. Mae puse dosarul la loc. Însă numele îi era întipărit în creier.

OLIVER SWEENY.

35

Mae văzu înregistrările în ultima tură de dimineaţă.

Se chinui să-şi ţină ochii obosiţi deschişi şi văzu oraşul West cu trei săptămâni în urmă, cu oamenii plimbându-se pe străzi.

Bătrânii care priveau cerul, cuplurile de turişti tineri. Copiii mâncau îngheţată, părinţii lor mergeau în spatele lor, mână în mână. Ceva din normalitatea perfectă a lucrurilor o ajută pe Mae să se liniştească puţin.

În colţul ecranului erau trecute data şi ora. Duminică urmări sute de oameni mergând spre biserică, bărbaţi în vârstă la costum şi cravată, băieţei în pantaloni eleganţi. Încercă să o distingă pe Abi, însă grupul era prea compact. Îl văzu pe Jon Prince, surprinzând cum îi arunca o privire lui Luke Manton. Mae se întrebă dacă între ei interveniseră afacerile, banii sau ceva la fel de lipsit de valoare. Oamenilor încă le păsa de poziţia lor socială atunci când decădeau.

Câţiva oameni intrară în magazin ca să returneze casetele pe care le luaseră. Mae ştampilă cartele, luă banii, lăsă oamenii să împrumute ce voiau. Data returnării era la o zi după Selena.

O doamnă în vârstă plânse, o luă pe Mae de mână şi îi spuse că îi pare rău.

Vizavi, Felix lipi un afiş pe geam.

REVERENDUL E ACASĂ.

Mae se întrebă dacă atacul de cord îl apropiase pe Felix mai mult de Dumnezeu sau de doctorii care apăsaseră pieptul tatălui său.

Cum stătea în uşa deschisă, văzu doi bărbaţi pe scări, agăţând fanioane şi luminiţe. Din capătul străzii principale până la portul de agrement.

Domnul Cleeves măturа trotuarele.

Oraşul West se pregătea de ultimele zile. Balul. Concertul de la şcoală. Piesa Stellei. Citise despre ele în ziarul local, entuziasmul era mai potolit în rândul adulţilor, dar foarte vizibil în şcoli. West Fashion avea afişe în vitrine.

REDUCERI DE SFÂRŞITUL LUMII.

Trixie, proprietara, îşi afişase propria reclamă, care invita pe

oricine avea probleme să intre și să închirieze orice gratuit. Mae privi cum doi băieți ieșiră din magazin cu huse pentru costum.

Se întoarse la înregistrare și îl văzu pe Felix cum se luptă cu o cutie cu acte, apoi se împiedică, făcându-le să se împrăștie pe strada principală. Mae râse ca pentru sine.

Când se schimbă ora, Mae o văzu în sfârșit pe fată pe ecran.

— Abi, șopti ea, în timp ce derulă cu încetinitorul.

Rezoluția era bună, vedea chipul serios al lui Abi în timp ce mergea cu capul plecat și dispăru într-un magazin.

Nu-și putea da seama despre ce magazin era vorba din unghiul din care era filmat.

Derulă normal.

Trecură cincisprezece minute până ce Abi ieși din magazin. În mâini ținea strâns o foaie de hârtie. Foaia era închisă la culoare, cu litere luminoase, prea mici ca să le citească, însă izbitoare.

Pe obrajii lui Abi curgeau lacrimi.

Apoi fata dispăru.

Mae își ținu răsuflarea în timp ce derulă și opri înregistrarea la chipul lui Abi.

Plângând.

Știa că fata era la un pas, simțea asta. Toate căile greșite, îndrumarea nepotrivită, fata era mai aproape ca oricând.

Mae se strădui să vadă magazinul, dar tot nu reuși. Așa că numără de la salon încolo.

Șapte magazine.

Mae ieși în fugă pe stradă și se duse la salon.

Magazinele erau aglomerate, cafenelele încă nu rămăseseră fără cafea.

Trecu pe lângă doi turiști, ultimii din oraș.

Mae numără cu atenție, unul câte unul în timp ce trecea pe lângă magazine.

Șapte.

West Pharmacy.[16]

★★★

[16] Farmacia West (N. t.).

O găsi pe Lexi luând prânzul lângă terenul de tenis.

— Te deranjează dacă mă așez?

Lexi oftă, de parcă ar fi vrut să fie singură.

Mae se așează oricum.

Doi băieți jucau pe teren, gemând și transpirând în timp ce trimiteau cu putere mingea de la unul la altul. Mae îl recunoscu pe unul dintre ei, era Callum.

Lexi purta o pălărie de soare elegantă.

— Cum îți e capul?

— Mă mănâncă.

— Îmi închipui.

— Te-ai îmbătat vreodată și ai făcut ceva ce regreți?

— Sunt destul de convinsă că asta o să-mi scrie pe diplomă.

Lexi luă o înghițitură dintr-un bidon de apă.

— Tot văd fete cu tatuaje care îmi zâmbesc, apoi îmi amintesc că am și eu unul. Adică eu am fost mereu într-o gașcă. Înainte era în funcție de păr, cu Hunter.

— Noi nu suntem o gașcă. Suntem doar... oameni.

Lexi aruncă o privire la teren.

— Îi place să mă uit la el cum joacă. Știi că părinții lui au venit aici pentru că antrenorul de tenis e un fost jucător.

— Unul dintre talentații de la Sacred Heart.

— E așa de plictisitor jocul ăsta. Să dai mingea încolo și-ncoace.

Lexi își scoase pălăria, se scărpină în cap și surprinse o privire din partea lui Callum, așa că și-o puse repede la loc.

— Nu-i place? întrebă Mae.

— Mă pune s-o țin pe cap când... știi tu.

Mae își mușcă buza, apoi o văzu pe Lexi că începe să râdă, așa că râse cu ea.

— Vrei să-mi spui de ce ai venit să stai aici, Mae?

— Mama ta...

— Nu pot să-ți fac rost de medicamente. Crede-mă, toată lumea crede că pot, dar nu e așa.

Soarele ieși încet de după clădirea veche a școlii.

Un grup de fete mai mici stăteau în cerc și jucau un fel de joc cu reguli pe care Mae nu reușea să le înțeleagă.

— Abi s-a dus la farmacie. În ziua dinainte să... în ziua de dinainte să se întâmple.

— Da.

— Știai?

Lexi bău din bidon.

— O ajutam pe mama în ziua aia.

— Abi plângea.

— Mulți intră plângând. Sau furioși. Sau foarte triști. Vor ceva care să-i ajute să doarmă sau ceva care să-i ajute să zâmbească. Sau doar ceva care să-i scape de tot ce simt.

— Asta voia și Abi?

Lexi ridică din umeri.

— E o cameră în spate, poți să te duci acolo să stai de vorbă cu mama. Dacă nu vrei să știe tot orașul ce faci.

— Abi s-a dus acolo?

— Da.

— Crezi că mama ta ți-ar spune ce voia?

— Nu.

— Nici măcar acum că Abi a murit?

— Principii, Mae. Mama le are. Dar cred că nu toate generațiile le au.

Ridicară privirea când Callum se apropie de ele, cu un prosop atârnat pe umeri și o expresie încruntată.

— Credeam că mama ei poate să-mi facă rost de medicamente, zise Mae.

Callum scutură din cap, apoi își strecură un braț pe după mijlocul lui Lexi și se îndepărtară.

★★★

Farmacia era goală.

Mae păși printre rafturi și se uită la numeroasele sticluțe cu placebo. Orice lucru folositor era de-acum sub cheie.

Mama lui Lexi era înaltă și superbă și avea acea privire pe chip de parcă era mai mult decât obișnuită cu adolescenții care veneau cu boli false și încercau să facă rost de medicamente fără rețetă.

Avea un halat alb, pielea netedă, ochi migdalați.

La loteria genetică, Lexi câștigase premiul cel mare.

Mae era atât de absentă încât se ciocni de Jeet Patel.

Ghiozdanul băiatului căzu pe podea, iar conținutul se vărsă pe jos.

Mae se aplecă să ridice un flacon și văzu o mulțime de avertismente tipărite pe el. Acid clorhidric.

— Ce naiba, Jeet. Construiești o bombă?

Băiatul râse când ea îi dădu flaconul.

— Fac costumele pentru concert. Acum e la modă stilul uzat. Stai să ne vezi, Mae. Pur și simplu...

— Fabuloși?

Jeet zâmbi larg.

— Trebuie să plec, zise el. Trebuie să iau paietele de la Trixie.

Mae îi ținu ușa. Se întrebă cum o fi să fii tot timpul atât de optimist.

— Mae, spuse mama lui Lexi. Ce mai face bunica ta?

— Tot cu noi.

Niciun zâmbet.

— Ce pot face pentru tine?

Mae își drese glasul, coborându-și ușor umerii.

— Abi Manton a venit la dumneavoastră.

Chipul femeii se îmblânzi, iar ochii i se umplură de lacrimi atât de repede, încât Mae fu luată prin surprindere.

Femeia își trase nasul, recăpătându-și autocontrolul.

— Știi că nu pot să-ți spun nimic.

— Știu. Doar că... trebuie să știu dacă era OK. A încercat să mă sune, iar eu nu i-am fost alături.

Mae simți un nod în gât.

— Cred că poate avea nevoie de mine, iar eu am dezamăgit-o.

— Nu poți să te învinovățești pentru asta.

— Credeți că s-a sinucis?

Întrebarea rămase multă vreme în aer. Afară, strada își pierdea culorile. Mae își ținu respirația.

— Nu pot să răspund la întrebarea asta.

Mae răsuflă adânc.

— Dar știu că nu e vina ta, Mae, pentru niciunul dintre lucrurile cu care se confrunta Abi. Ai cu cine să stai de vorbă? Lexi mi-a spus că aveți o consilieră școlară.

— Pur și simplu... nu mai pot să dorm. Și știu că e ceva comun, da? Văd în ziare. Nimeni nu poate să doarmă. Nu știu ce încerc să spun.

Mama lui Lexi se întinse și o luă de mână, o strânse puțin și zâmbi cu blândețe.

— Știu că nu ți-e ușor, mai ales cu situația pe care o ai.

Un zâmbet. Milă.

Mae se oțeli, se întoarse și porni spre ușă.

Apoi se opri brusc.

Vitrina cu broșuri.

Unul ieșea în evidență de departe.

Aceeași broșură cu care plecase Abi.

Mae o scoase încet și i se uscă gâtul când citi literele în culori vii.

AVORTUL.

36

Trebuia să facă pizza cu Stella, să se întâlnească cu Felix la biserică, să stea cu Sail şi cu Eternii pe plajă.

În schimb, Mae se trezi stând faţă în faţă cu Luke Manton, care era hotărât să bea până ajungea pe lumea cealaltă.

Sticlele se înălţau ca un turn.

Mae vedea până în bucătăria imaculată, până la partea din casă a Lydiei Manton.

Nu avea de gând să-i spună lui Luke că fiica lui fusese însărcinată.

Era posibil să ştie, dar loialitatea era adânc înrădăcinată în ea, era tot ce îi mai putea oferi Mae prietenei sale acum.

— Aproape am reuşit, Mae.

Avea barba lungă, părul unsuros şi ciufulit. Ochii îi erau înceţoşaţi din pricina alcoolului.

Mae avea mai multe piese din povestea lui Abi, însă erau atât de împrăştiate, încât nu reuşea să se concentreze asupra ansamblului.

— A fost o lună lungă.

Bărbatul se lăsă pe spate, mai bău puţin, şi cuvintele i se împleticiră în gură. Nu mai plângea, nu mai avea lacrimi, nu mai avea viaţă de care să se agaţe.

Morales era pe ecranul plat mare, cu sonorul oprit.

— Am nevoie să greşească. Dar dacă nu greşeşte, atunci pe 21 iulie mă duc după fiică-mea. Ţi se pare că e ceva nobil în sinucidere?

Nu exista niciun răspuns pe care Mae să-l poată da ca să-i aline durerea sau care să facă moartea lui Abi mai plină de sens, aşa că alese adevărul.

— Da.

Luke Manton ridică sticla spre ecran.

— Zece ani l-am ascultat pe tipul ăsta. Zece ani a încercat şi a dat greş. Auzim numele, vedem halatele, rachetele uriaşe de metal, sondele, bombele şi vopseaua aia nenorocită. Eu încerc să fiu bărbat, dar soarta mea e hotărâtă de oameni mult mai puternici ca mine.

Îl înconjurau sute de fotografii cu fiica lui; ridică privirea spre tavanul arcuit, prin ochiurile de geam care dădeau spre marea

întunecată.

— Ocean Drive, spuse el. Mergeam cu bicicleta pe strada asta când eram mic. Avem aspiraţii. Facem eforturi, ne străduim şi sperăm să reuşim, apoi ne uităm în jur şi ne întrebăm ce să reuşim, mai exact.

Îşi trase nasul, întinse mâna după încă o sticlă, scoase dopul şi se uită la lichidul transparent.

— Credeam că oamenii de aici sunt mai buni, pentru că au mai mult. Vieţile lor erau... mai mult.

Mae privi cum ia o duşcă zdravănă şi votca îi curge pe pantaloni.

— Dar ştii ce, Mae? Muritori şi zei. Grecii au povestit treaba asta în *Iliada.* Războiul troian. Zeii nu au moravuri. Ei văd ceva ce le place şi iau acel lucru. Iar asta distruge vieţi, însă lor nu le pasă, zise el şi mai bău puţin. Dacă o iei pe strada asta şi te uiţi în fiecare casă, tot ce vezi nu e altceva decât o prefăcătorie. Ca să te seducă să crezi că valorezi mai puţin. Îşi păstrează puterea diminuându-ţi valoarea. Egalitatea adevărată, asta ar fi adevărata anarhie.

Mae se gândi la vecinii lui, la Abi şi la ispita de a-ţi găsi locul. Bărbatul cu care se întâlnea. O lovi dintr-odată, cu atâta putere încât începu să tremure.

— Jon Prince, zise ea cu voce tare.

Atunci căpătă sens atacul lui Luke asupra lui de pe stradă. Hugo care vorbea despre tatăl lui, zicând că ia tot ce îşi doreşte.

Luke Manton închise ochii, de parcă şi numai să-i audă numele îl durea.

— Ştiaţi, zise Mae.

El încuviinţă, fără să deschidă ochii.

— Spunea că îl iubeşte.

37

Luară micul dejun în locul lor special, una lângă alta, în liniştea întreruptă din când în când de cântecul păsărilor.

— Mâine lansează naveta Saviour 10. Îi spun Faith.[17] O s-o lanseze din Florida.

— Ţi-ai repetat dansul? întrebă Mae.

— Ştiu fiecare pas. Fiecare răsucire. Fiecare împingere din şolduri.

— Împingere din şolduri?

— O să-i fac praf, zise Stella, apoi muşcă din pâinea prăjită.

Mae întinse mâna şi şterse untul de pe obrazul surorii ei. Era singura dată când îşi amintea de vârsta ei fragedă. Puteau discuta despre viteza relativă şi energia cinetică, dar Stella tot nu putea mânca fără să se mânjească.

— Te-ai gândit că poate voiam să-mi dau cu unt pe obraz?

Mae se ridică şi se duse pe aleea crăpată până la marginea curţii. Apoi păşi pe iarbă şi inspiră aerul văratic.

— Nu sunt avioane, zise Stella în timp ce mergeau spre şcoală.

Mae ridică privirea spre cerul liniştit.

Lady mergea în pas cu ele, strănutând din când în când.

— Cred că e alergică la tine, spuse Stella.

— Nu există aşa ceva.

Trecură pe lângă un cuplu în vârstă – care stătea cu ochii la cer ca de obicei –, apoi pe lângă un tip care plimba un collie. Stella se opri să-l mângâie pe câine; îngenunche în faţa lui şi arăta mai fericită decât o văzuse Mae vreodată.

Lady mârâi.

Stella îi spuse să nu fie geloasă.

— O să fie bine, să ştii, zise tipul care plimba câinele.

Stella arăta de parcă era gata să plângă, aşa că Mae o înconjură cu braţul.

— Ce-o să facem vara asta?

— O să mergem în Hawaii şi o să purtăm fuste din iarbă.

— Şi eu o să cânt la ukulele în timp ce tu cânţi despre curcubeie.

[17] Credinţă (N. t.).

La poartă, Stella o îmbrăţişă mai mult ca de obicei.

— Azi e repetiţia cu costume.

— Da.

— Să-i farmeci pe toţi, Stella.

La Sacred Heart, Mae găsi un grup de puşti. Pe Felix îl văzu în spate.

— Ce se întâmplă?

— N-a venit îngrijitorul. Porţile sunt încuiate.

— Şi acum ce facem? întrebă Candice.

Hunter ridică din umeri.

— Îl aşteptăm pe tatăl meu.

— Sau mergem pe plajă, zise Hugo.

Mae se întrebă dacă ştie despre tatăl lui şi Abi, presupuse că nu, nu detalii, doar că tatăl lui e genul de bărbat care face numai ce are chef. Mae îşi petrecuse noaptea întinsă pe acoperiş şi privind stelele. Se gândi că e probabil ca Abi să fi sărit. Poate că nu i-a spus lui Jon Prince că e însărcinată, poate că i-a furat colierul lui Hunter şi l-a amanetat ca să se ocupe singură de problemă. Existau multe variante, însă singura constantă era că Abi se aflase într-o situaţie imposibilă.

O luară cu toţii din loc.

Felix se duse acasă, fiindcă voia să vadă cum se mai simte tatăl lui.

— Te deranjează dacă ne oprim mai întâi la mine acasă? zise Sail, ivindu-se lângă ea.

— Ţi-ai uitat şortul? Nu, tu înoţi în costum, am uitat.

Abia când trecură de porţile impunătoare îşi dădu seama că era o capcană.

Aleea era mărginită cu flori.

Petale de trandafiri erau răsfirate pe jos, formând o cărare.

Mae îi aruncă o privire lui Sail, care mergea mai departe ignorând-o, de parcă nu era lângă el.

— Ştii că nu-mi place asta.

— Ştiu.

Urmară cărarea pe lângă sălciile plângătoare, adulmecând mireasma îmbietoare a florilor, privind grădina scăldată în culoare. Dincolo de piscina imensă, aleea săpa în stâncă.

Mae văzu o mică barcă albă cu motor la capătul pontonului.

— Fără gesturi măreţe, zise ea.

— Era fie asta, fie să-ţi dau foc la casă.

O luă de mână şi o conduse.

Mae coborî în barcă. Sail trase de cablu şi motorul vui uşor.

Soarele se reflecta în apă. Mae se uită la cer, spunându-şi să nu uite ziua aceasta desăvârşită care ţinea la distanţă sfârşitul ce se apropia cu viteză.

Se îndepărtară încet, urmând curbura ţărmului, trecând pe lângă reşedinţele impunătoare; zăriră casa lui Hugo, apoi pe a lui Hunter în depărtare.

Sail stătea în faţă, cu vântul în păr. Mae observă coşuleţul cu alimente de lângă ea.

Îşi lăsă mâna în apa răcoroasă ca să mai scape de căldura înăbuşitoare.

Trecură pe lângă stâncile albe, abrupte. Mae văzu turla bisericii St. Cecelia, cum se înălţa mândră deasupra priveliştii, iar oraşul arăta spectaculos şi nu-şi putea dezlipi ochii de la el, nici măcar când motorul se opri şi Sail se întoarse cu faţa la ea.

Se întinseră pe spate, cu capetele la fiecare capăt al bărcii, în timp ce se legănau pe valurile blânde. Sail avusese ideea genială de a lua la pachet vin, dar nu şi pahare, aşa că îşi trecură sticla de la unul la altul.

Mâncară sendvişuri, chipsuri scumpe şi un tort de ciocolată atât de bun încât Mae îi păstră Stellei cea mai mare parte din felia ei.

— Ştii că o să te invit, zise băiatul.

— Ştiu.

— Vrei să o spun odată sau să mai aştept?

— Hai să mai aşteptăm.

Mae îşi lăsă mâna în apa mării, o duse la buze şi gustă sarea de pe degete. Valurile se liniştiră, iar barca încetă să se mai legene; se aflau îndeajuns de departe de ţărm încât să poată fi ultimii oameni de pe mare.

— Trei zile, spuse ea, de parcă avea nevoie să destrame perfecţiunea.

Văzură altă barcă, era una mai veche, însă vopseaua părea proaspătă.

Veni încet spre ei, atât de aproape încât Mae se ridică în picioare

când îl văzu pe domnul Starling la cârmă.

Înălță o mână, iar el o văzu și încetini chiar lângă ei.

Sail conduse barca cu motor mai aproape, scoase un cablu și o legă.

O ajută pe Mae să urce, apoi se așeză la loc și se întinse.

— Dintre toate locurile din toate mările, spuse domnul Starling.

Mae se uită la puntea mică, apoi la cabina de dedesubt. Văzu conserve cu mâncare, un sac de dormit și o ladă de vin. Alături era o canistră cu motorină.

— Faceți o călătorie?

— Păi, barca mea nu poate concura cu a voastră.

Ea îi aruncă o privire lui Sail, care stătea întins la soare, cu ochii închiși.

— Cum e la școală? întrebă domnul Starling.

— Sunt într-o barcă într-o dimineață de marți.

El râse.

Mae se așeză pe marginea bărcii, trecându-și mâna peste lemnul lustruit.

— Am descoperit niște lucruri despre Abi.

— Oh.

— Nu știu sigur ce să fac cu ele.

Domnul Starling se așeză lângă ea. În clipa aceea păru mai în vârstă, de parcă ar fi trăit prea multe vieți.

— Am citit lucrarea lui Abi. Din broșura de la biserică. *Eternii.*

— Da, zise ea.

— Chiar și în moarte avea note maxime. A fost o elevă strălucită, Mae. În ciuda a toate, nu a ignorat nicio temă, n-a avut nicio notă mică.

— Deci ce vreți să spuneți?

El zâmbi.

— Uneori, urmările sunt prea grave. Dacă nu putem da timpul înapoi, mânjim viitorul?

— Nu sunt sigură că înțeleg.

Privi o alcă mică venind în picaj, dar când se înălță, nu avea nimic în gheare.

— Așa că nu fac nimic. Nu pot s-o aduc pe Abi înapoi...

— Eşti dură, Mae. Mai puternică decât orice persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nu are niciun sens ce spuneţi.

Mae aruncă din nou o privire împrejur, la toată viaţa lui împachetată în bagaje.

— Când vă întoarceţi, domnule Starling?

El zâmbi, dar nu spuse nimic, iar atunci ea înţelese.

— Nu vă mai întoarceţi?

— Nimeni nu se mai întoarce, Mae. În ciuda a tot ce se spune.

Întinse mâna şi luă dintr-o parte a cabinei o fotografie înrămată.

— Soţia mea. E tot ce am avut vreodată şi tot ce mi-a trebuit vreodată. Aşa că o să-mi îndrept barca spre nesfârşit şi poate o să-mi iau înapoi Eternitatea.

— Saviour 10. O să funcţioneze?

Îl vedea cum cântăreşte răspunsul, însă ştia că nu o va minţi.

— Nu, Mae. N-o să funcţioneze. Nu pentru noi.

Ea dădu aprobator din cap, apoi făcu un pas în faţă şi îl îmbrăţişă brusc.

Sail o ajută să urce la loc în barcă.

Mae urmări cu privirea mica barcă de pescuit până ce o înghiţi linia orizontului. Când stâncile începură să se despartă, Sail conduse uşor barca spre pietre. Mae era gata să întrebe unde merg când înconjurară stânca cea mai îndepărtată, însă atunci o văzu. Gura peşterii era joasă, iar Sail cârmi barca dovedind atâta pricepere, încât Mae înţelese cât de diferite fuseseră vieţile lor.

Trecură de la soare la umbră, lumina se prefăcu aproape în întuneric beznă, iar Mae se lăsă pe spate şi exclamă:

— Nici nu ştiam că e aici, chiar sub noi!

Mineralele reflectau puţina lumină care pătrundea înăuntru, strălucind ca o comoară pierdută.

Sail se aşeză lângă ea în timp ce se lăsară în voia acelei lumi ascunse.

★★★

Petrecură o oră privind culorile înainte să se întoarcă.

Când se apropiară de ponton, Mae se răsuci către el.

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Că nu m-ai invitat azi la Bal.

— Ai spus nu şi îţi respect dorinţa. Dar poţi să-mi faci o favoare şi să nu te întorci? Mae se întoarse, iar pe debarcader văzu bannerul, mare şi pictat grosolan.

MAE ŞI SAIL.

BALUL?

— Stella m-a ajutat. Şi Felix l-a legat acolo.

— Trădătorul.

Mae se uită în sus, la casa ce se profila pe ţărm, la curtea îngrijită, apoi în jos, la sandalele ei tocite, la oja ciobită de pe unghiile ei.

— Ştii că n-are cum să iasă nimic bun din asta, zise ea.

— Ştiu.

Mae avu ghinionul de a se îndrăgosti cu trei zile înainte de sfârşitul lumii.

Se întinseră pe punte şi se sărutară.

Ea îi puse o mână pe piept, el îi puse o mână pe spate.

Ei îi plăcea felul în care îi rostea numele, de pe buzele lui suna mai frumos. Buzele lui, pline şi roz.

Băură bere rece.

— Îmi plac stelele, zise Sail.

— Înainte, eu îmi doream vieţile lor, ale unor fete ca Sally şi Abi. Îmi doream... armonia lor. Părinţii lor, slujbele părinţilor lor. Maşinile şi vacanţele lor. Speranţele lor nu păreau nişte visuri.

— Şi acum?

— Acum vreau doar să le repar.

Sail o sărută şi ea se gândi la îngheţată, votcă şi şerbet de lămâie. La o friptură gătită perfect, pizza şi tacos.

— Ce să mănânc la ultima cină? îl întrebă.

Sail tăcu aşa cum făcea uneori. Îi luă mâna într-a lui, dar Mae şi-o retrase şi el o privi.

Discutară despre politică şi Sail înşiră părerile tatălui său de parcă erau ale lui. Adoptă un accent mai elegant, gesticulă cu degetul şi vorbi despre Iran şi criză, Siria şi condiţii vitrege. Însă Mae auzea pasiunea de dincolo de vorbe, se vedea că îi pasă, obrajii i se înroşeau.

Urcă deasupra lui şi îl sărută. După care îşi scoaseră hainele.

Mae îşi trecu degetele de-a lungul braţului lui, peste urmele micilor cicatrici, dăţile când încercase să-şi ia rămas-bun de la lumea lor.

Te iubesc prea mult, vru ea să spună.

De ce m-ai convins să fac asta?

38

Îl privi cum doarme.

Îşi potrivi respiraţia după a lui.

Încercă să se calmeze, însă visul fusese prea intens. Ea şi Abi pe plajă, primele Eterne, totul în culori atât de clare, încât se trezi tresărind şi preţ de câteva secunde dureroase uită că Abi nu mai e.

Simţi căldura în piept, ura ei faţă de Jon Prince, atât de dogoritoare că nu putea să respire.

Mae îl lăsă acolo pe Sail şi porni pe aleea de pe faleză ce trecea prin spatele grădinilor întinse, până ce ajunse la reşedinţa familiei Prince.

Se căţără pe zidul din spate şi se opri lângă gaura ca o peşteră.

Văzu liftul, luminile, însă grădina era cufundată în tăcere. Bănui că bărbaţii terminaseră, că buncărul era gata.

Uşile cu sită erau deschise.

Perdelele din plasă se umflau în bătaia vântului. Când se strecură în casă, se lipi de peretele alb şi ascultă.

Decorul era din lemn închis la culoare şi piele; se vedeau acolo ecrane plate şi o masă de biliard.

Trebuia ca el să plătească pentru ce le făcuse lui Abi şi lui Hugo. Avea să găsească ceva în biroul lui, un mesaj, un bilet, ceva care să-l dea de gol. Poate avea să-l lipească prin oraş, să lase lumea să-l vadă aşa cum era cu adevărat, să-l facă să-şi trăiască ultimele ore copleşit de ruşine.

Trecu pe lângă un tablou ce înfăţişa o barcă cu pânze şi se gândi la domnul Starling pe mare, pornind spre capătul lumii cu gândul de a naviga dincolo de el.

La etaj trecu prin dormitoare, auzi un duş pornit şi găsi biroul.

Căută printre schiţe, dosare, însemnări. Văzu un jurnal legat în piele şi îl cercetă şi pe acela. Încercă să şi-o închipuie pe Abi cu Jon Prince, scuturând din cap să-şi alunge imaginea din minte şi trecu la dormitorul de oaspeţi. Acolo nu era nimic în afară de o bancă, nişte haltere şi o bandă de alergat.

Era gata să se întoarcă şi să plece când simţi cutremurul.

Toată casa se zdruncină.

Mae fugi în camera lui Hugo și se închise în șifonier, respirând greoi în timp ce trăgea cu ochiul printre șipci.

Hugo intră în cameră, ud de la duș.

Își lăsă prosopul să cadă și rămase gol, privindu-se în oglindă.

1,88 m, cu corpul numai mușchi. Nu era masiv ca Liam, căruia i se umflau venele de la injecțiile cu steroizi. Tăia apa cu mișcări perfecte când înota.

Își flexă brațele și privi cum i se umflă bicepșii.

Apoi se întoarse ușor și Mae îi văzu cicatricile de pe interiorul coapselor.

Hugo trase adânc aer în piept și încercă să-și ciupească grăsimea din jurul abdomenului inferior. Mae îl văzu cum se relaxează vizibil când nu reuși.

Hugo se duse la celălalt șifonier și luă de acolo cutia grea.

Mae îl privi cum duce trusa de machiaj la oglinda de lângă ușă.

Și apoi se puse pe treabă.

Își ascunse vânătaia întunecată de sub ochi. Apoi își vopsi buzele și își contura pomeții.

Mae zâmbi în timp ce îl privea.

Când termină, văzu pe altcineva.

Și poate și el văzu altă persoană.

Hugo Prince se uită la sine însuși în oglindă, zâmbi o dată și își șterse masca.

Apoi se așeză pe pat, găsi un mic bisturiu ascuns în noptieră și încercă să nu scoată niciun sunet când și-l trase peste piele.

Cicatricile se deschiseră.

Nu le lăsa niciodată să se vindece.

Mae își ținu răsuflarea când auzi o bătaie în ușă.

— O secundă.

Hugo se mișcă instantaneu, ascunse cutia și își trase pe el un șort.

— Da.

Jon Prince intră în încăpere, cu brațele încrucișate strâns peste piept în timp ce se uita țintă la fiul său; avea o privire atât de rece încât Mae se înfioră.

— A fost mai mare de data asta. S-a cutremurat casa.

Hugo dădu aprobator din cap

— Azi, spuse Jon Prince.

Hugo se ridică în picioare, cu mâinile pe lângă corp, cu spatele drept, milităreşte. Îl privea pe tatăl lui în timp ce vorbea, cu părul lung strâns la spate.

— Ai lipsit de la înot.

Mae îl văzu pe Hugo cum se luptă cu tremurul genunchilor.

— Păi... trei zile... Toată lumea s-a dus la plajă.

— Nu mai eşti la fel de când cu Abi. Întâi a fost maşina, apoi tatuajul ăla tâmpit, acum asta. Îţi pierzi concentrarea.

Jon întinse mâna şi îl strânse de umăr pe fiul său, suficient de tare încât atunci când luă mâna de acolo, rămase o urmă roşie.

— Abi şi-a luat singură viaţa, corect?

Hugo dădu uşor din umeri.

— Corect?

— Asta a spus sergentul Walters.

— Aşa că orice s-a întâmplat, orice i-o fi făcut cineva, ea n-a mai rezistat. E o încercare, Hugo. Putem să ne întoarcem cu spatele şi să renunţăm sau putem...

Jon îl fixă cu privirea pe fiul său, îndemnându-l să vorbească mai departe.

Hugo îşi drese glasul.

— Sau putem să ne suflecăm mânecile şi să ne apucăm de treabă.

Jon încuviinţă din cap, fără să zâmbească.

Mae se gândi la chipul lui Abi, la felul cum trupul ei neînsufleţit zăcea pe pietre.

— Îmi pare rău. N-o să se mai întâmple.

— Ăsta nu-i sfârşitul, Hugo. Indiferent cum o să se desfăşoare totul, pentru noi nu o să fie sfârşitul. Şi putem să ieşim mai puternici pe partea cealaltă sau putem să ne ducem cu toţi ceilalţi din oraş să ne uităm la cer şi să ne înroşim genunchii în biserică. Acum culcă-te, că mâine ai antrenament de dimineaţă.

Apoi Jon se răsuci pe călcâie.

— Mi-e dor de ea, zise Hugo.

Cuvintele aterizară dur. Jon se întoarse şi se holbă la fiul lui de parcă nu pricepea cine e, de unde a venit.

— Nu vorbim despre...

— Mi-e dor de ea, spuse din nou.

Jon își încleșta pumnii și Mae închise ochii. Nu mai putea privi fără să facă ceva.

— Ai zis că o să fie mai ușor.

Jon îl fixă cu o privire atât de aprinsă, încât Mae simți arsura.

— Ți-am dat totul. Încă poți să fii totul. Ești un Prince.

— Nu vreau să fiu ca tine.

Jon făcu un pas spre fiul lui.

— Mai zi o dată.

Mae speră ca Hugo să nu spună nimic, să reziste acelui imbold căruia ea nu-i putea rezista.

Răsuflă ușurată când Jon se întoarse și plecă.

După ce lumina din cameră se stinse și respirația lui Hugo deveni regulată, Mae se furișă încet pe hol. Și atunci auzi zgomotul.

Întâi încet, apoi mai tare.

Bufnitura regulată a unei tăblii de pat de perete.

Când crăpă ușa de la dormitorul lui Jon Prince, îi fugi iar pământul de sub picioare.

Mae se gândi la Luke Manton în timp ce o privea pe soția lui întinsă pe patul lui Jon Prince, cu ochii închiși în timp ce Jon gâfâia deasupra ei.

39

Se duse pe plajă, luând cu ea ce trebuia.

Şi aşa confuză cum era, li se alătură, iar curând Matilda şi Betty veniră de o parte şi de alta a ei şi îi luară mâinile în mâinile lor.

Le privi cum intră în apa întunecată şi plutesc pe spate.

Apoi observă micile grupuri de fete care stăteau în apă până la brâu, trecându-şi de la una la alta tuburi cu vopsea de păr în timp ce nuanţa argintie li se dizolva în mare. Poate că îşi arătau apartenenţa sau poate că se plictisiseră să o admire pe Hunter.

— Hei.

Mae fu surprinsă să-l vadă. Se aşeză pe nisip şi se aplecă, punându-şi capul pe umărul lui.

— Eşti OK, Mae?

Ea nu ştia de unde să înceapă, era deja atât de multă moarte şi atâta care urma să vină.

— Sunt obosită, Felix.

În jurul lor erau o sută de Eterni, stăteau întinşi în grupuri, focul trosnea şi muzica se auzea în surdină.

— Tu ai făcut asta? o întrebă.

— Ei au făcut-o.

Îi pasă sticla cu vin de împărtăşanie, ea bău şi i-o dădu înapoi.

— Ai aflat ceva de Abi? zise el.

— Credeam că poate că da, dar apoi totul... pur şi simplu s-a schimbat. Şi acum nu ştiu nimic, Felix. Nu ştiu cine sunt şi nu ştiu cine sunt oamenii ăştia. Vreau să fie ca înainte, înţelegi ce spun, doar ca înainte, nici măcar înainte să aflăm, pentru că nici nu-mi mai amintesc perioada aia.

— Hei, spuse el şi îi şterse lacrimile cu degetul mare. Tu nu plângi. Tu eşti Mae Cassidy şi eşti persoana cea mai dură pe care o cunosc. Şi ai trecut prin mai multe decât oricare dintre noi, cei de aici.

Mae înjură şi Felix îi spuse că e OK, dar ea nu se simţea aşa.

— Stella, spuse ea.

Felix dădu aprobator din cap şi Mae văzu cum i se umplu şi lui ochii de lacrimi.

— N-ar fi așa de rău dacă n-ar fi ea. Eu n-am avut niciodată frați, n-am avut niciodată nevoie de ei, pentru că te aveam pe tine și o aveam pe Stella. Și știu că glumesc cu ea și i-am stricat dansul, dar...

— Știu.

Felix tăcu o clipă ca să se adune și ea îl lăsă.

— Stai. Ce ziceai despre dansul ei? îl întrebă.

El se ridică iute în picioare, dar cutremurul aproape îl răsturnă la loc. De data asta fu atât de violent, de parcă West era gata să se crape în două.

Cei o sută de tineri de pe plajă se ridicară în picioare și rămaseră unii lângă alții.

Și țipară când orașul din spatele lor se cufundă în întuneric.

Un întuneric atât de deplin de parcă orașul nici nu mai exista.

Se auziră murmure, îndemnuri să se ducă cineva după ajutor.

Însă rămaseră acolo și priviră în spate, apoi din nou spre mare.

Iar atunci, în sfârșit, cineva ridică privirea.

— Acolo sus.

Mae nu era sigură cui îi aparținea vocea, însă privi în sus și îl simți pe Felix cum se lipește de ea când văzură și ei.

— Rahat, zise el încet. Ce rahat, Mae.

Era lumina cea mai puternică de pe cerul lor.

Era mai mare decât și-ar fi putut imagina.

Poate că de vină era poluarea luminoasă sau poate că acela fu momentul exact când deveni evident pentru ei, fără putință de îndoială.

Selena aprinsese cerul de deasupra orășelului West.

★★★

Mae fugi de pe plajă și o luă pe străzile întunecate, văzu oameni cu lumânări în mâini stând în pragurile caselor, cu toții amuțiți de grozăvia de deasupra orașului.

Îl văzu pe sergentul Walters la secție, vorbind în stația radio, făcând apel la calm din partea mulțimii tot mai mari adunate la capătul străzii principale.

E doar o pană de curent.

O găsi pe Stella adormită în patul ei.

În loc să o trezească și să o trimită înapoi în camera ei, Mae luă

dosarul lui Abi Manton și se cățără pe geam, se întinse pe acoperișul plat și începu să citească fiecare pagină.

Era atât de obosită încât o usturau ochii.

Lumina din dormitor era suficientă cât să vadă cuvintele și fotografiile. Sergentul Walters făcuse tot posibilul, fotografiase scena din toate unghiurile, însă Mae trebuia doar să închidă ochii ca să o vadă din nou.

Era un prim-plan cu chipul lui Abi și se forță să se uite la el.

— Mae.

Se întoarse și o văzu pe Stella la geam în spatele ei.

— Ești gata?

Mae dădu din cap că da.

Stella se schimbă în pijamaua ei albă în timp ce Mae se duse în bucătărie și găsi floricelele de porumb pe care le păstrase.

În timp ce cuptorul cu microunde zumzăia, se uită pe fereastră și văzu cum se aprind luminile în fiecare casă de pe stradă. Dincolo de ele, văzu cum orașul se trezește încet, cu ore întregi înaintea zorilor.

Stella își puse casca de astronaut și se apropie de televizor.

Morales era roșu la față.

Asta e.

Știu că ați citit cu toții despre el. Știu că ați văzut zeci de emisiuni televizate.

Vă puteți ruga.

Puteți crede.

Stella plânse când racheta fu lansată.

Mae o strânse tare în brațe.

Floricelele stăteau pe masă, neatinse.

— O să funcționeze, Mae?

— Da.

— De unde știi?

— Știu.

— Ce culoare e racheta? Picteaz-o pentru mine.

Mae se uită cu atenție la ecran.

— Are toate culorile din lume. De la albastrul cel mai închis la galbenul cel mai luminos. E frumoasă, Stell.

Se așezară pe canapea în timp ce experții vorbeau, se prezentau

tabele, grafice computerizate.

Mae se uită la Stella, care dormea buștean. Luă o pătură și o acoperi, apoi, cu câinele lângă ea, privi cum se crapă de ziuă.

Stătea în aerul răcoros și întoarse ultimele pagini ale dosarului lui Abi. Apoi ajunse la un interviu cu domnul Silver. Îl frunzări, știind că nu va găsi nimic, că va avea încă un eșec, că va ajunge iar într-un punct mort.

Sergent Walters: Domnule Silver, vă mulțumesc că ați venit

Edward Silver: Desigur. Și vă rog, spuneți-mi Edward.

Walters: Pare nepotrivit, cumva. Pe vremea mea directorul școlii era doar o funcție, nimic mai mult. Dar presupun că v-am văzut atât de des în ultimele luni încât vă pot numi prieten.

Silver: În cazul acesta, prietenii mei îmi spun Teddy.

Mae trecu mai departe, sări peste banalități, peste discuțiile despre școală.

Walters: Povestește-mi despre Abi Manton.

Silver: Era prietenă cu fiica mea. Majoritatea fetelor sunt, de fapt.

Walters: Și fiica ta am înțeles că e populară. Reprezentanta școlii. Un model pentru copiii mai mici.

Silver: Revenind la fata familiei Manton...

Mae trecu peste partea în care domnul Silver detalia realizările lui Abi, talentul ei la muzică și arte.

Walters: Pentru mine, sinuciderea lui Abi nu are sens.

Silver: Și a lui James și a Melissei au avut?

Walters: De-asta aveți consilier școlar.

Silver: Jane. Am adus-o cu câteva luni înainte să fie necesar. Încercăm să preîntâmpinăm aceste... situații.

Walters: O avem pe Abi Manton, populară, o mulțime de prieteni. Fără probleme acasă. Se descurcă bine la școală, probabil va ajunge la Cambridge.

Silver: De fapt... avea probleme în privința asta.

Walters: Oh? Părinții ei nu mi-au spus.

Silver: Încercăm să le oferim elevilor o șansă înainte de a-i implica pe părinți. Abi avea probleme. Notele ei erau foarte mici. Am vorbit cu ea despre asta, neoficial, doar ca să văd dacă era OK.

Walters: Și era OK?

Silver: Îi era greu să se concentreze. Spunea că are mintea vraiște. Era vorba de zgomot, spunea că nu poate bloca zgomotul lumii exterioare. Că era asurzitor.

Walters: Ce i-ai spus?

Silver: Am stabilit încă o ședință cu Jane.

Walters: Și cum a decurs?

Silver: Abi nu s-a prezentat. Urma să iau legătura cu ea, dar apoi s-a...

Walters: Va trebui să le spun părinților ei despre asta. Nu le va aduce alinare, că Abi nu s-a dus la ei să le spună că are probleme.

Silver: Rareori se întâmplă așa. Părinții sunt întotdeauna ultimii care află.

Walters: Sigur, ai experiență cu asta. Gemma Dune. La Goldings. Pentru noi însă, în West, trei elevi.

Silver: E devastator. Devastator.

Mae privi cum lumina spulberă cerul nopții, pătrunzând prin întuneric ca niște fâșii subțiri de aur. Se gândi la Abi, la lumea ei care se destrăma. Fără îndoială, descoperirea că era însărcinată avusese un efect asupra notelor ei.

Însă în timp ce Mae privea luna care rămânea încăpățânată la locul ei, se gândi la ce spusese domnul Starling. Că Abi continuase să ia note mari. Cât de puternică era.

Mintea îi cutreieră o vreme până ce ajunse la singurele concluzii posibile.

Unul dintre ei greșea...

Sau unul dintre ei mințea.

40

Plecară devreme din West.

Kitten înainta zgomotos pe strada principală goală în timp ce zeci de oameni coborau pe plajă.

Felix stătea cu o mână pe volan şi cu cealaltă pe schimbătorul de viteze. Când viră pe drumul secundar, zarurile se loviră de el. Le smulse şi le aruncă pe geam.

— Ştii că pe plajă erau aproape două sute de Eterni în timpul lansării. Sergentul Walters stătea şi îi urmărea, aştepta să facă ceva rău ca să poată găsi un motiv să-i despartă, zise Felix.

— Erai cu ei?

— Nu. Sunt un E[18], nu uita.

Rămaseră pe drumuri secundare, ţinând linia coastei fiindcă autostrăzile erau blocate. Trecură pe lângă Waterside Holiday Park, unde văzură un şir de rulote şi bărcile de dincolo de ele.

— Simt că ar trebui să spunem mai mult... ceva profund, zise Felix.

— Trăieşte ca şi când ar fi ultima zi.

— Ceea ce urmează e mai bun decât ceea ce a trecut.

Felix luă piciorul de pe pedală când trecură pe lângă gura Golfului Hamilton, cu stânci înalte de o parte şi de alta, cu apă limpede, ca într-un acvariu.

— Nu ţi-am mulţumit niciodată, spuse Mae.

El îi aruncă o privire, apoi se uită înapoi la drum.

— Pentru ce?

— Mereu mi-ai fost alături.

— La naiba, chiar o dăm în chestii profunde.

Mae zâmbi.

— Când părinţii mei... şi Stella a venit acasă. N-am ieşit din casă toată vara aia, mai ţii minte?

— Da.

— Tu stăteai în grădină în fiecare seară. Şi îţi citeai cartea. Uneori stăteai acolo ore întregi.

[18] Joc de cuvinte intraductibil. Iniţiala numelui personajului, F, este aceeaşi cu litera F de la Forevers – Eternii (N. red.).

El ridică din umeri de parcă nu era mare lucru.

— În caz că aveai nevoie de mine.

— Aveam nevoie de tine. Şi tu erai acolo.

Îşi puse mâna peste mâna lui şi o strânse tare.

— Prietenia noastră, zise el.

— Fiul reverendului şi târfa oraşului.

Văzură un băiat şi o fată de vreo zece ani care coborau spre apă, mână în mână.

— Nu poate fi sfârşitul, zise Felix.

— Atunci cum se face că e?

Merseră ultima jumătate de oră într-o tăcere deplină.

Goldings Secondary era pe jumătate cât şcoala Sacred Heart şi pe sfert ca măreţie. Domnul Silver fusese director acolo timp de trei ani înainte să vină la Sacred Heart.

Mae şi Felix se strecurară printre ceilalţi şi intrară pe poartă.

Ajunseră pe coridorul principal, lângă un şir de dulăpioare. Câţiva copii se uitau în direcţia lor, însă cei mai mulţi îi ignorau.

Biroul directoarei era gol; se aşezară pe scaune şi aşteptară. Mae căutase cât putuse de mult pe internet. Gemma Dune avea şaisprezece ani când a murit. Şi-a înfăşurat o curea în jurul gâtului, apoi a legat-o de uşa automată a garajului de acasă.

Doamna Charles intră şi se încruntă. Era scundă şi avea o expresie dură pe chip. În secunda în care Mae o pomeni pe Gemma Dune, doamna Charles le ceru să plece. Mae încercă să protesteze până când directoarea îi ameninţă că va suna la poliţie.

— Că bine a mai mers, spuse Mae în timp ce străbăteau coridoarele.

Tocmai când erau gata să iasă pe poarta principală, Felix se opri.

— Ce e? întrebă Mae.

— Uite, arătă el cu degetul.

Fata era poate cu un an mai mică, iar lângă ea mai erau două fete.

— Şi ele, zise Felix.

Mae văzu încă un grup.

— Doamne!

Felix râânji.

Mae se duse la ele, neştiind ce să spună, uimită de tatuajele de pe

încheieturile lor.

— Sunteți Eterne, zise Mae.

Una era gata să vorbească exact când Felix strigă:

— Mae, trebuie să plecăm.

Mae o văzu pe doamna Charles apropiindu-se, însoțită de un profesor.

Le zâmbi fetelor – care se holbau la ea de parcă ar fi văzut o fantomă –, apoi fugi din clădire, cu Felix în urma ei.

Aproape ajunseseră la mașină, când Mae își auzi numele.

— Ești din West, zise fata.

Mae dădu din cap că da.

— Doamne Sfinte, tu ești. Chiar tu ești.

Întinse mâna și o apucă pe Mae de încheietură; se uită la litere de parcă nu le-ar mai fi văzut niciodată, de parcă nu erau imprimate și pe încheietura ei.

— De unde...

— Verișoara mea merge la Sacred Heart. Freya Cannon.

Mae nu-și amintea de ea.

— E în clasa a noua. Mi-a trimis o poză pe e-mail... și apoi eu am scos-o la imprimantă și nu după mult timp... adică, suntem douăzeci și șase acum.

Mae zâmbi.

— Nu-mi vine să cred că tu ești. Terminata supremă.

— Așa i se spune, zise Felix.

— Ne întâlnim pe câmpul din spatele casei mele și punem muzică... și ne-am luat înapoi Eternitatea, la fel ca tine. Mă rog, două zile, dar ne avem unele pe altele. Simt că îți suntem datoare.

— Nu îmi sunteți.

— Ce faceți aici?

— Încercam să aflăm mai multe despre Gemma Dune, zise Felix.

— Oh.

Fetei îi pieri entuziasmul.

— O cunoșteai?

— Nu chiar, adică, toată lumea a auzit de ea. Avea probleme, nu putea să le facă față. Și se droga supermult. E ca o poveste moralizatoare în orașul ăsta. Spune nu drogurilor!

Mae nu știa sigur ce ar fi vrut să audă, poate că Gemma a fost exact ca Abi, iar apoi l-a cunoscut pe domnul Silver și totul s-a dus de râpă. Ar fi fost simplu, dar după aceea se gândi că nimic nu e simplu în viață.

Alt oraș.

Altă fată moartă.

— Ești ca o zeiță pentru ele, spuse Felix, în timp ce se întorceau cu mașina spre West.

— Fii serios.

— Sunt. Trăiască Regina Margaret. Îi dădu un ghiont în braț.

Se opriră la Adlers Bay, înotară în apa limpede și plutiră pe spate.

— O să-mi fie dor de asta, zise Felix. O să-mi fie dor de tine.

— Da.

— Tu crezi că am trăit, Mae?

Valuri blânde, soarele atât de luminos deasupra.

— Cred că am supraviețuit.

— Eu mi-am dorit mai mult.

— Toată lumea își dorește.

— Mă tot simt... furios. Îmi vine să urlu.

— Ar trebui, Felix.

— Cred că ori ești făcut să urli, ori nu ești.

În clipa aceea Mae scoase un urlet. Atât de tare încât Felix se ridică și începu să calce apa.

Plaja era goală.

Așa că Felix urlă.

Iar Mae urlă din nou.

Urlară împreună.

★★★

Șoseaua era blocată opt kilometri înainte de intrarea în West.

— Mai ții minte când mi-am rupt mâna plonjând de pe stânci? întrebă Felix.

— Ți-ai scrântit încheietura sărind de pe trambulina mică de la bazin, îl corectă ea.

— Dar când m-am sărutat cu Avni Laghari?

— Era atât de beată că ți-a vomitat în gură.

— Primul sărut *și* o masă gratis.

Înaintară ca melcul încă vreo trei kilometri. Se opreau și o luau iar din loc.

Mae bătu cu degetul în ceasul de pe bord.

— E blocat la unșpe. Poate s-a oprit puțin timpul.

— Cât e ceasul de fapt?

— Șase.

— Rahat, mă omoară maică-mea. Trebuia să mă întorc până la cinci, cel târziu. Am zis că o ajut cu decorurile pentru concert. Trebuie să arate ca raiul, numai draperii albe și lumânări.

— Ai zice că te dai pe brazdă cu faza asta cu biserica.

Felix se aplecă pe geam și își întinse gâtul să vadă cât de lungă era coada din față.

— Doar o ajut, pentru că nu vrea nimeni altcineva.

Mae își întinse picioarele.

— Credeam că Jeet Patel se ocupă de asta.

— Fii serioasă, ăla e băiatul cu apa. Își petrece tot timpul sperând că o să i se întâmple ceva lui Theodore ca să-i ia locul. Pe veci figurant, probabil că asta doare.

Mae se întoarse către Felix.

— Cum adică, băiatul cu apa?

— El toarnă apa, Mae. Are grijă ca toată lumea să primească un pahar, în caz că ar simți că se sufocă.

Mae se gândi că îl văzuse pe Jeet Patel la farmacie.

Deschise portiera și o luă la fugă spre oraș.

41

Coada se întindea de la golf, pe strada principală, până la biserică.

Își făcu loc cu coatele printre oameni, ignorând murmurele de nemulțumire.

Înăuntru, biserica era transformată.

Pânze albe erau atârnate de fiecare perete, flori albe ieșeau din vaze înalte la capătul fiecărei strane. Mae se uită la tavan și văzu că de arcadele din lemn fuseseră agățate lampioane.

Concertul începuse deja.

Își dădu seama atunci că oamenii de afară nu vor intra, ci că veniseră doar ca să-și arate susținerea, poate ca să se apropie suficient cât să-l audă pe Theodore cântând.

Rămase în spate și privi peste cinci sute de oameni.

Sally se așeză la pian și cântă aceleași note pe care le auzise Mae în fața casei sale, acele note care îi sfâșiară inima din nou.

Theodore stătea împreună cu ceilalți.

Lăsaseră un scaun gol pentru Abi, pe care îi așezaseră vioara.

Mae se furișă de-a lungul culoarului din piatră. Îi zări pe cei din oraș. Doamna Abbott și soțul ei. Părinții lui Theodore. Îl văzu pe Jon Prince stând lângă Hugo, care purta cravată și își ținea ochii în pământ, de ai fi zis că duce pe umeri povara păcatelor săvârșite de tatăl său.

Îl zări pe Jeet, care stătea în culise pe un scaun din plastic, cu mâinile strânse între genunchi. Era ceva pur la felul în care îi privea, la felul în care i se tăie răsuflarea când Theodore se ridică în picioare.

Mae se duse mai aproape, atât de aproape încât putea atinge scena.

Văzu măsuțele de lângă membrii corului.

Paharul cu apă de pe măsuța lui Theodore.

Mae se gândi la Jeet Patel, care își aștepta ocazia, momentul lui de glorie.

Se duse și mai aproape.

Se furișă cu spatele aplecat, evitând privirile tuturor, încercând să-și ia un aer oficial când ridică paharul cu apă din fața lui Theodore. Îl duse înapoi în colț, departe de privirile tuturor, cu inima încă

bătându-i cu putere, cu sudoarea şiroindu-i pe frunte.

Respiră adânc.

Apoi împietri când Theodore începu să cânte.

Sally îl acompanie la pian.

Mae recunoscu cântecul. Cuvintele.

Glasul lui se izbi de tavanul vechi, făcându-l să vibreze până când păru că lemnul se frânge şi cu toţii sunt scăldaţi în lumină.

Mae îşi lăsă privirea să alunece spre vitralii. Şi îşi aminti cum stătea acolo între părinţii ei, pe vremea când lumea încă avea un fel de sens. Pe vremea când Selena era o chestie îndepărtată pe un cer îndepărtat.

Se gândi la Abi, la tot ce ştiau şi tot ce visau. Avea nevoie de ea, în ciuda lui Felix, în ciuda tuturor Eternilor din jurul ei, avea nevoie de prietena ei, să o ţină de mână când a sărit, să-i spună că nu e nevoie ca totul să fie OK, atât timp cât se au una pe cealaltă.

Mae o văzu pe Lydia Manton stând singură într-un colţ.

Părinţii lui Theodore aveau zâmbete identice pe chip.

Sergentul Walters plângea în tăcere. Mae se gândi la tatăl lui, în camera aceea, pe fotoliul acela.

În timp ce Theodore cânta despre terminaţi şi dubioşi, Candice fu prima care se întoarse şi îi făcu semn lui Lexi. Şi alţii se întoarseră când Sullivan Reed apăru în partea din spate a bisericii.

Notele se stinseră şi oamenii se ridicară în picioare, aplaudând atât de furtunos încât Mae simţi ecoul în oase.

Theodore se înclină uşor şi porni pe culoar.

Iar Sullivan se apropie de el.

Se întâlniră la mijloc şi se contopiră într-un sărut desăvârşit.

Aplauzele nu se opriră.

Se îmbrăţişară, pierduţi, cu încheieturile însemnate de un cuvânt atât de îndrăzneţ.

Mae se uită la Jeet Patel, care îi zâmbi cu o tristeţe imensă în ochi.

Voia să se înşele, mai mult ca orice, în clipa aceea avea nevoie să se înşele.

Mae duse paharul la nas, inspiră şi expiră încet.

Traversă podeaua din piatră şi îl strânse în braţe pe Jeet.

— Mulţumesc.

— Pentru ce? zâmbi el.

— Că însemni tot ce e bun.

42

Mae stătea în cimitir în timp ce mulțimea se împrăștie.

Se duse la Theodore.

— I-ai spus sergentului Walters, zise ea.

— Am așteptat prea mult.

Mae zâmbi.

— Dar în cele din urmă ai făcut ce trebuia.

— Cred că tu m-ai ajutat să-mi dau seama. Tu și toți ceilalți... pe plajă, la școală. Peste tot pe unde mă uitam.

— Ce să-ți dai seama?

— Că Eternitatea mea e Sullivan.

Îl privi cum se duce spre grupul său. Bănuia că Theodore nu-și cunoștea părinții atât de bine pe cât credea, fiindcă aceștia îl înconjurară cu brațele. Apoi tatăl lui îi strânse mâna lui Sullivan.

Cei patru porniră împreună spre malul golfului.

Mae îi făcu un semn cu capul sergentului Walters, care își duse mâna la pălărie în semn de răspuns.

— Sally... strigă Mae și o prinse din urmă.

Sally se întoarse.

— A fost...

— I-ai văzut?

— Da. Și te-am văzut și pe tine. Toată lumea plângea.

— Mai sunt două zile, a fost floare la ureche.

Cineva atârnase un șirag de luminițe în jurul pietrei funerare a lui Abi.

Se opriră în fața ei.

— Vrei să vii pe plajă? întrebă Mae.

Sally zâmbi, apoi scuturâ din cap.

— Ești OK, Sally?

— Mereu sunt OK. Doar că... visam la mai mult decât atât. Ne mai vedem, Mae.

Mae zăbovi lângă mormântul lui Abi până ce plecară și ultimii oameni din biserică și rămaseră singure. Îi povesti lui Abi cât de aproape fusese să i se alăture, îi spuse despre toate drumurile pe care

o apucase. Îi povesti despre Eterni, despre cum le oferiseră speranță atâtor tineri. Vorbi despre Sail, îi spuse că merge la un bal la școală. În clipa aceea și-o imagină pe Abi cum se răsucește în mormânt.

Rămase lângă zid și văzu plaja ce se întindea în depărtare.

Lumina unui foc.

Știa că Sail e acolo și o așteaptă, și poate Betty și Matilda și alte câteva zeci. Timpul nu fusese niciodată mai prețios, însă în clipa aceea Mae știu unde era cea mai mare nevoie de ea.

★★★

Bătu la ușa căsuței, așteptă mult până se deschise.

— Unii oameni cred că lumea e crudă, zise Mae.

Sally bloca intrarea în casă, cu fața palidă și trasă.

— Și tu?

— Eu chiar am vrut să cred în karma. Mă rog, aveam nevoie să fie adevărată. Aveam nevoie să existe echilibru.

— Tatuajele identice nu rezolvă totul, Mae.

Mae aruncă o privire împrejur, la scena ce părea dintr-un film, la peluza cu flori sălbatice, la fântâna dorințelor din mijlocul ei.

— Știu, spuse ea.

Sally închise ochii.

— Sunt alături de tine, iar tu ești alături de mine. Orice trebuie să spui.

Pe obrajii lui Sally începură să se rostogolească lacrimile.

— Nu vrei să auzi asta, Mae.

Mae o luă de mână.

— Credeam că pot să dispar. Dacă mănânc destul.

Se uită la stele.

— Mă gândeam că o să fiu o persoană nouă. Lumea încă se uită, dar vede altceva.

— Tatăl tău vitreg...

Sally zâmbi.

— El încă mă vedea, Mae. Cum poate să vrea cineva așa ceva?

Ridică un braț și se prinse de carnea fleșcăită.

— Cum poate să mai vrea așa ceva?

Mae făcu un pas înainte.

Sally plânse mai tare.

— Te rog, Mae. Întoarce-te și du-te pe plajă. Du-te la Jack Sail.

Mae o luă de mână.

— Nu așa merg lucrurile, Sally.

Străbătură casa aflată în semiîntuneric și urcară scările care gemeau sub greutatea lui Sally.

Pe ușa ei era o plăcuță.

SALLY, scris cu litere roz.

Mae crezu că e pregătită.

Iar atunci Sally deschise ușa dormitorului.

Mae închise ochii la vederea acelei scene.

Oliver Sweeny zăcea pe patul fiicei sale vitrege, cu fața în jos, cu pantalonii în vine.

Cu un cuțit mare de bucătărie înfipt în spinare.

Atât de adânc încât se vedea numai mânerul.

Mae rămase acolo multă vreme, privind, cercetând tapetul roz, covorul alb și gros, sângele care se scurgea în saltea.

— Sally. Unde e mama ta?

Privirea lui Sally nu se dezlipi nicio clipă de el.

— Ea zicea că inventez. Încă de la început. Chiar și după. Zicea că el a mărturisit doar ca să nu fiu nevoită să mă prezint în instanță. Zicea că e altruist, că mă protejează. Barbara. Barbie. Voia să se joace de-a familiile fericite. *Au mai rămas doar câteva zile, Sally. Poți să fii cuminte câteva zile. Nu e drăguț să-l avem pe tata acasă?*

— Unde e?

— Unde e întotdeauna când se întâmplă lucruri. În pat, prefăcându-se că doarme. Mae o lăsă pe Sally în camera ei, apoi traversă holul. Trase adânc aer în piept înainte să deschidă ușa.

Văzu forma din pat.

Simți cum inima începe să-i bubuie în piept.

Barbie zăcea nemișcată, cu ochii deschiși, cu gura încremenită într-un urlet.

Mae puse mâna pe ea și simți pielea rece. Apoi se întoarse și o văzu pe Sally în pragul ușii.

— Ce-ai...

— M-am așezat pe ea. Fix pe piept. Am stat acolo și am întrebat-o de ce. Nu mi-a răspuns, Mae. Pentru prima dată în viața ei, Barbie n-a

putut să-mi spună nici măcar un lucru. N-a putut să-mi spună că sunt scârboasă. Lacomă. Infectă. Că stric totul.

Mae se ţinu tare şi se gândi la dosarul lui Oliver Sweeny. La ce-i făcuse lui Sally. La ce o pusese să facă.

— Ai sunat pe cineva?

Sally păru să-şi revină din stupoare.

— O să vină sergentul Walters. Trebuie să-i spun ce am făcut.

— O să te închidă. O să mori într-o celulă, Sally. Tatăl... Oliver. Poţi să spui că a fost autoapărare, dar Barbie? Mă rog, un episod de demenţă sau ceva de genul. Sergentul Walters o să respecte litera legii. O să vină Selena şi tu o să mori singură.

— Am trăit singură.

— Până acum.

Mae se uită la ea, iar rotiţele minţii începură să i se învârtă.

— Când vine?

— Mâine-dimineaţă la opt. Oliver a fost eliberat condiţionat mai devreme. O să vină să bea o cafea.

— O să-i spui că au părăsit oraşul. Că sunt dintre cei care au Plecat.

— O să intre. O să se uite prin casă.

— Atunci trebuie să-i scoatem de aici?

— Noi?

— Nu doar noi două. O să avem nevoie de ajutor.

— Nu gândeşti limpede, Mae. Asta... Dacă Saviour 10 funcţionează, atunci trebuie să trăieşti cu asta.

Mae o luă de mână.

— Facem ce e bine. Am promis să facem ce e bine.

Sally plânse din nou.

Mae o strânse tare în braţe.

— Dar cine o să ne ajute? Cine mă ajută pe mine?

— Nu mai eşti singură.

★★★

Îl găsi pe Sail pe plajă.

Băiatul stătea cu Matilda şi Betty şi după expresia de pe chipul ei, îşi dădu seama că s-a întâmplat ceva.

— Sally a dat de necaz. Are nevoie de ajutor.

— OK, zise Sail.

— OK, spuseră Matilda şi Betty.

— E grav. Gen, cel mai grav. Şi simplul fapt că vă rog să facem asta e...

— Am zis OK, spuse Matilda şi o luă de mână pe Mae. Păpuşă, nimeni nu e şef aici.

★★★

În căsuţa veche Matilda bătu vioi din palme.

— Uneori e de folos să ai o mamă care conduce o firmă de curăţenie.

Sail preluase controlul repede, îi turnase lui Sally un pahar mare cu ceva de băut şi o trimisese în grădină, unde fata stătea în leagăn şi privea stelele.

Deşi fură cuprinşi de groază când văzură în ce poziţie stătea Oliver Sweeny, reuşiră să se adune şi să conceapă repede un plan. Matilda simţi că ochii o ustură o clipă, dar îşi reveni, se duse la dubiţa mamei sale şi se întoarse cu o grămadă de produse de curăţenie.

Sail îşi scoase sacoul şi operă în tăcere, înfăşurând cadavrele în cearşafuri, fără să se uite la chipurile lor.

Oliver era greu.

Mae simţi cum inima îi pompează sânge în timp ce se chinuiau să coboare scările şi să ajungă la Mercedesul lui Sail, care aştepta cu motorul pornit.

Betty găsi CD playerul şi dădu volumul tare.

— Blondie? zise Mae când lui Barbie îi căzu un pantof din picior.

— „Our love... it's divine"[19], spuse Betty şi îi făcu cu ochiul Matildei, care îşi puse o pereche de mănuşi din latex şi dădu din şolduri în ritmul muzicii.

Se lăsară în jos când apărură faruri în faţa casei.

Răsuflară uşuraţi când luminile se stinseră în depărtare.

Le lăsară pe Matilda şi Betty să danseze şi urcară în maşina lui Sail.

— Crezi că e ceva în neregulă cu Matilda şi Betty? întrebă Sail, privind în urmă.

Niciunul nu spuse nimic despre bancheta din spate sau despre ce

[19] Dragostea noastră e divină. Vers aproximativ din piesa „Heart of Glass" a formaţiei Blondie (N. t.).

s-ar întâmpla dacă sergentul Walters ar fi pe teren şi i-ar opri.

— Nu aveam dreptul să-ţi ceri să mă ajuţi cu asta, zise Mae, încă în stare de şoc.

Sail conducea încet.

— Au meritat-o.

— Atât?

Băiatul încuviinţă.

Trecură cu maşina de porţile casei lui Sail şi coborâră pe un drum lăturalnic care şerpuia printre stânci şi ieşea lângă ponton.

— Voiam să-i urc în barcă, dar se face lumină în curând.

— Şi atunci? întrebă Mae.

— Îi ducem în peşteră.

Sail arătă spre locul din susul plajei.

Le luă o oră să manevreze cadavrele până la capătul plajei.

Deasupra lor, stâncile abrupte se înălţau spre St. Cecelia.

— Şi dacă îi găseşte cineva?

— Dacă îi aduce mareea... O să fim morţi deja, zise Sail.

— Şi dacă nu? ADN?

— Suntem o armată de oameni care seamănă unii cu alţii.

— Dar asta... ce a făcut Sally, ce am făcut noi. Te-am tras după mine în chestia asta, zise Mae. O să găsim noi o soluţie.

Sail o luă de mână.

— Orice s-ar întâmpla, oamenii de genul ăsta nu ne merită Eternitatea.

— Şi dacă ne prind?

Mae ridică ochii spre biserică.

— Atunci o să ne rugăm pentru un miracol. Cred că e timpul ca Dumnezeu să-şi demonstreze valoarea.

Se întinseră împreună pe debarcader.

— Credeam că eşti un pămpălău când te-am cunoscut, zise ea.

— Sunt.

— Nu eşti, Jack Sail.

După ce băiatul adormi, Mae se aplecă peste el şi atinse apa. Apoi o luă din loc. Şi, pentru ultima dată, traversă oraşul şi se strecură în tăcere în căsuţa de lângă piscina familiei Silver.

Patul lui Hunter era făcut; Mae presupuse că îşi petrecea ultimele

nopți cu Hugo. Caseta de bijuterii era ascunsă în fundul unui șifonier de anticariat.

Mae scoase colierul cu lună din buzunar și îl așeză cu grijă la loc.

Apoi observă plăcuța falsă.

O ridică încet, cu grijă și rămase cu gura căscată când văzu ce era înăuntru.

43

Când ajunse acasă, se spălă pe faţă, se uită în oglindă şi nu o recunoscu pe fata care o privea de acolo.

Îşi schimbă hainele, deschise frigiderul şi descoperi că mâinile îi tremurau atât de tare încât aproape nu reuşi să amestece compoziţia.

— Clătite, zise Stella din pragul uşii. E ziua mea?

Mae încercă să întoarcă o clătită.

— S-a lipit de tavan.

Stella aplaudă când clătita se desprinse uşor şi ateriză pe gresia verde cu un pleoscăit. Apăru Lady şi o înfulecă dintr-o singură înghiţitură.

În dimineaţa aceea totul în jur era atât de copleşitor, că Mae opri televizorul şi radioul. Făcu tot posibilul să micşoreze lumea lor cât mai mult, astfel încât să fie doar ele două, stând în grădină şi mâncându-şi clătitele într-o dimineaţă perfectă de vară.

Încercă să nu se gândească la noaptea precedentă. Părea o altă lume, părinţii lui Sally şi locul unde se aflau. Poate că trecuseră dincolo, poate că ardeau în flăcările iadului. Sau poate că doar existau în ţara de nicăieri în care Sally îşi petrecuse mare parte din viaţă. Incapabili să simtă, incapabili să vadă sau să audă, sau să se bucure de ceva.

— În seara asta e concertul.

— Da.

— Şi Balul.

— Şi Balul.

Stella muşcă din a cincea clătită.

— Ştii că termin la prânz azi? Să nu uiţi să mă iei.

— Nu uit.

— Şi trebuie să te îmbraci frumos pentru spectacolul meu.

— Ştiu.

— O să porţi negru? Tu porţi mereu negru, dar domnişoara Hart vrea să se umple sala de culoare şi veselie şi...

— Ştiu.

Când ieşiră pe stradă, Mae se simţea goală pe dinăuntru în timp ce

mergea. Era conştientă de oasele sale, de felul cum se potriveau laolaltă, de felul cum inima îi pompa sângele.

Încercă să le zâmbească doamnelor în vârstă care ieşeau din case şi le făceau cu mâna copiilor de la West Primary în timp ce treceau, ca un fel de paradă a celor pe moarte.

— Ce se întâmplă? întrebă Stella.

— Nu ştiu.

Lady stătea lângă ele în loc să alerge înainte.

Mae rămase cu ochii în pământ şi, când se apropiară de şcoală, îşi dori ca toţi părinţii să nu se piardă cu firea în timp ce îşi trimiteau copiii la ore în ultima dimineaţă normală.

— Îmi fac griji pentru dans, zise Stella.

— O să te descurci de minune.

— Felix a zis că e stăpânul dansului, dar am întrebat-o pe domnişoara Hart şi n-a auzit vreodată de el.

Mae o strânse mai tare în braţe în dimineaţa aceea.

Apoi o luă de mână.

Şi îşi trecu degetul peste cuvântul de pe încheietura micuţă a surorii ei.

— Marker permanent, zise Stella. Toate fetele au făcut la fel. Domnişoara Hart o s-o ia razna.

— Spune-i să ni se alăture.

— Cred că ochelarii mei sunt prea mari ca să dansez cu ei. Dar dacă mi-i scot, lumea o să-mi vadă ochii.

— Ai nişte ochi superbi.

O privi pe sora ei cum intră în şcoală.

★★★

Chiuliră în ziua aceea.

Absolut fiecare elev de la Sacred Heart.

Cinci sute de puşti se duseseră pe plajă, îşi scoseseră uniformele şi se întinseseră pe nisip. O mulţime plecaseră din oraş.

— Dacă Dumnezeu a creat Universul, atunci pe Dumnezeu cine l-a creat? întrebă Lexi.

— Uneori cred că ar trebui să plecăm, zise Hunter.

— Şi unde să ne ducem?

— Undeva. Vreau să fac ceva.

— Dacă o opresc pe Selena, crezi că o să fim altfel? Poate o să ne prețuim...

— Nu spune „viața”, zise Mae.

— Unii pe alții.

— Nu. O să facem exact aceleași greșeli din nou. Suntem defecți cu bună știință ca să ne trăim viața acumulând genul de datorie care nu poate fi plătită niciodată.

Își făcu mâna căuș ca să prindă briza mării în timp ce Sail se întinse alături.

— Matilda și Betty au rămas cu ea.

Sail încuviință din cap.

— Mai avem o zi, spuse Mae. Putem să ne agățăm de trecut...

— Nu avem trecut.

La prânz o luară pe Stella de la școală.

Mae îi adusese costumul de baie și îi privi pe Felix, Stella și Lady cum se stropeau în apa mică.

— Am dezamăgit-o, spuse.

Sail se întoarse către ea.

— Pe Abi. Am dezamăgit-o.

Privi la mulțimea de trupuri. Hugo arunca un *frisbee* împreună cu Liam, în timp ce Hunter și Candice se bronzau.

— Aveam nevoie să fie mai mult decât sinucidere. Aveam nevoie să-i fi făcut cineva asta.

Sail își trecea degetele prin nisip.

— Nu putem fi cu toții bine, Mae.

— Știu. N-am...

— Egali și opuși.

— Pentru fiecare persoană fericită, cineva trebuie să fie trist?

— Nu e vorba de fericit și trist, bun și rău. Azi avem o imagine de ansamblu, da? Știrile de azi-dimineață, din toată lumea, oamenii stau la coadă la Luvru, la Guggenheim. Mii înconjoară piramidele. Fug la petreceri în grădină, familiile se reunesc.

— Cu cât privești mai îndeaproape, cu atât vezi mai puțin.

— Ai nevoie să vezi mai puțin.

★★★

În după-amiaza aceea stătură cu bunica lor.

Mae scoase cărţile preferate ale Stellei şi îi citi despre Lucy, dulapul fermecat şi despre Max care îşi căuta familia. Stella era destul de tăcută.

Se ridicară amândouă când auziră vâjâitul greoi al elicopterului de deasupra.

Stella făcu frenetic cu mâna.

Mae îl privi cum se îndepărtează.

— Unde se duce?

— Undeva.

La ora trei porniră televizorul şi se uitară cum Morales urcă pentru ultima dată la tribună. Îşi tunsese scurt părul, se bărbierise şi îmbrăcase o cămaşă elegantă cu cravată. Gata cu halatul de laborator, cu atitudinea de disperare şi urgenţă. Le ură noroc, le spuse să-şi aducă aminte cine sunt şi le spuse să se roage dacă sunt credincioşi. Va funcţiona sau nu, nu există o a doua şansă, a venit timpul să ne concentrăm pe ce e important, familie, prieteni, cei dragi. Vorbi despre echipa sa: unele dintre cele mai strălucite minţi pe care le-a cunoscut lumea s-au adunat şi au lucrat alături de el în ultimul deceniu şi vor fi acolo până când va veni sfârşitul, oricare va fi el.

Morales încheie cu un zâmbet, cu un ultim rămas-bun şi încă un mesaj precaut.

Va veni şi ziua de mâine.

★★★

— Ce naiba ai pe tine? întrebă Felix.

Rochia era roz şi înfoiată. O găsise în lada cu costume a Stellei. Pe cap avea o coroniţă roz, tot împrumutată de la Stella. În mână avea o baghetă, la capătul căreia era o stea argintie pe care o îndreptă spre Felix, încercând să-l transforme în stană de piatră.

— Trebuie să-mi iau aparatul, zise el.

— Dacă faci asta, îţi tai mâinile.

Traversară strada. Felix era nevoit să se tot oprească, atât de tare râdea.

Se pierdură într-o mulţime de prinţi şi prinţese.

— Stella e neliniştită din cauza numărului de dans. Ai învăţat-o vals, da?

Felix dădu din cap afirmativ.

— Eu mă ocup de muzică, de lumini. Avantajele când eşti preşedintele Clubului Audiovizual.

— Preşedintele şi unicul membru.

Mae se aşează pe primul rând. Văzu chipuri cunoscute, puşti de la şcoală, pe Hugo, câteva rânduri mai în spate, cu bunicii săi.

— Asta o să porţi şi diseară? întrebă Sail când se aşează lângă ea.

— N-am ce să port diseară. Şi habar n-am cum să mă machiez. Sau să-mi aranjez părul. Ai o problemă cu asta?

El scutură iute din cap.

Mae simţi cum i se strânge stomacul când cortina se dădu la o parte şi apăru Stella, îmbrăcată în zdrenţe vechi şi împingând o mătură pe scenă.

Mae mimă din buze fiecare cuvânt rostit de sora ei, bătu din palme, râse şi trăi cu intensitate interpretarea perfectă a Stellei.

Iar când îşi strecură piciorul în condurul de cleştar, iar prinţul o invită la dans, Stella se întoarse către Felix şi îi spuse să-i dea bice.

Prinţul întinse o mână, dar Stella îl plesni şi i-o dădu la o parte.

— Băieţii strică totul.

Mae se lăsă în jos pe scaun.

— Pot să dansez şi singură.

Se auziră râsete neliniştite.

— Felix trebuia s-o înveţe vals, spuse Mae, privind printre degete cum sora ei se răsuci de douăsprezece ori, apoi le oferi mâna surorilor urâte şi le spuse să nu se lase definite de înfăţişarea lor.

Mae închise ochii în clipa în care difuzoarele pârâiră şi tună vocea lui Barry White.

Se auziră exclamaţii când Stella îşi răsuci şoldurile, murmure când se lăsă lasciv în jos.

— Felix e un om mort.

Ceilalţi copii se opriră din valsat şi se holbau la ea.

Zâna cea Bună îşi duse o mână la gură.

Sail se ridică în picioare.

— Stella e o Eternă, da? Mă duc acolo lângă ea.

Traversă podeaua şi urcă pe scenă.

Mae se uită în public cu o privire imploratoare, în timp ce Stella îşi dădea seama încet că momentul ei perfect era întâmpinat cu o tăcere

împietrită.

Apoi se ridică Theodore, iar lumea întoarse capetele când începu să cânte.

Sail o luă de mâini pe Stella, ea se urcă pe pantofii lui şi dansară împreună.

— Ştii cât de şmecheră eşti? zise Sail.

— Superşmecheră, spuse Stella.

Doamna Abbott se ridică şi începu să bată din palme.

Ceilalţi puşti se mişcau în jurul lor, legănându-se şi râzând.

Până şi domnişoara Hart se ridică în picioare.

Mae se încruntă la Sail, care îi întinse mâna, chemând-o.

Mae acceptă.

— Dansez pe scenă într-un tutu roz. Cred că acum sunt gata să vină Selena.

Când muzica se opri în cele din urmă, Stella şi ceilalţi copii făcură o plecăciune în timp ce părinţii se ridicau în picioare şi îi ovaţionau printre lacrimi.

Felix li se alătură pe scenă.

— Grozav, nu? Barry ne-a însoţit pe toţi.

Mae îşi păstră zâmbetul pe buze.

— Când se termină toată treaba asta, ai face bine s-o iei la fugă.

44

— Poţi să porţi rochia pe care a trimis-o Sail, zise Stella, ridicând rochia bleumarin şi declarând-o cel mai frumos lucru pe care l-a văzut în viaţa ei.

Mae oftă din greu.

— Dar *se simte* atât de frumoasă.

— Faptul că Sail mi-a trimis o rochie îmi aminteşte cumva de *Frumuşica.* Ţi se pare că arăt ca o târfă, Stella?

— Ce-i aia o târfă?

— Genul de fată care se pare că îşi doreşte Sail să fiu.

— Atunci, da. Cred că trebuie s-o pui pe tine şi să arăţi ca o târfă.

Mae se răsuci puţin şi se uită la rochia veche cu care era îmbrăcată. Purtată până ajunsese să lucească. Dădu să şi-o îndrepte din nou; i se păru cam strâmtă în talie, aşa că trase de ea şi auzi sunetul brutal al materialului sfâşiat.

Stella făcu o grimasă.

— Cred că mami era foarte slabă.

— Anorexia era la modă pe vremea aia.

Mae se aplecă, privi cum rochia se rupe în două şi apoi înjură atât de furios încât Stella îşi vârî degetele în urechi.

Apoi intră bunica lor în cameră.

Ducea în braţe un morman de mătase verde-smarald pe care i-l întinse.

Mae îşi amintea bine rochia.

— E prea mare. Ţi-am zis că n-o să-mi vină.

Bătrâna nu spuse nimic, doar scutură rochia de câteva ori până ce Mae i-o luă din braţe.

Stella rânjea.

— Ce e?

— Probeaz-o naibii şi gata, zise Stella.

Mae o îmbrăcă, apoi făcu un pas în spate şi îi aruncă o privire bunicii ei.

— Ai reparat-o.

— Iar eu am ajutat-o, zise Stella.

Mae rămase tăcută câteva clipe.

— Atunci presupun că merge.

— Pun pariu că arăţi exact ca mami.

Stella sări din pat şi o îmbrăţişă cu putere pe sora ei.

— Acum doar ai nevoie de cineva care să te machieze, zise ea.

— Hai să terminăm odată şi cu asta atunci.

Mae ridică privirea când îi auzi vocea.

Hugo stătea în uşa dormitorului cu o trusă mare de machiaj în braţe.

— E timpul să transformăm răţuşca în lebădă.

Mae se încruntă.

— Te-am auzit la piesă, zise el, apoi se întoarse către Stella. Ai fost grozavă, apropo.

— Ştiu, zise ea. Acum fă-o pe sora mea să arate ca o târfă.

★★★

Sail purta un smoching închis la culoare şi avea părul pieptănat frumos pe spate.

Se sprijinea de un Porsche roşu clasic, cu capota lăsată şi cu motorul mergând în gol.

— Stai acolo, zise Mae.

El îşi duse mâna la tâmplă, semn că a înţeles.

Mae se întoarse la uşă şi îngenunche lângă Stella.

— Te uiţi la asfinţit în seara asta? Bunica a zis că ţi-l pictează ea.

Stella dădu din cap că da.

— E important.

— Ştiu.

— Nu vreau să mă duc, zise Mae. Pot să rămân aici. Putem să ne uităm la un film, orice vrei tu. Încă mai avem din floricelele alea. Le-am păstrat.

Stella o îmbrăţişă strâns.

— Eu am dansat cu prinţul meu mai devreme, acum trebuie şi tu să dansezi cu al tău.

Mae zâmbi.

— Când ai crescut atât de mult?

— Când tu erai beată pe plajă.

— Bine jucat.

— Acum trebuie să te duci să-i spui noapte bună bunicii, zise Stella.

Mae îi aruncă o privire lui Sail.

— Te rog, Mae.

O găsi pe bunica lor în bucătărie. Arăta mai bătrână, atât de bătrână şi de plăpândă. Mae se gândi la încercările prin care trecuse, atât de severe, atât de dure. La momentele când se repezise la ea, la dăţile când o luase de mână pe Mae şi îi spusese că totul va fi bine. Mae încetase să caute perfecţiunea de multă vreme, încetase să mai caute normalitatea.

Bunica îşi fixă ochii albaştri apoşi asupra fetei.

— Deci...

— Da.

Bătu cu palma pe locul de lângă ea.

— O să fiu adormită când te întorci. Şi nu vreau să mă trezeşti de dimineaţă.

— Dar...

— În unele nopţi îl visez pe bunicul tău. Poate că noaptea asta o să fie una dintre ele. Ştiu că n-am...

Mae înghiţi cu greutate.

— Nu.

— Dar ştii că te...

— Da.

Bunica ei se ridică, iar Mae o strânse repede în braţe.

— Noapte bună, bunico.

— Noapte bună, Mae.

★★★

Sail conducea încet, în spatele unui convoi de limuzine.

Era lume pe stradă, stând să privească maşinile care treceau şi, la un moment dat, apărură un cal şi o trăsură. Mae văzu fete în rochii lungi pozând în timp ce părinţi mândri fotografiau întruna.

Doamna Abbott îşi deschisese salonul pentru ultima dată şi adusese o echipă de prietene care s-o ajute să coafeze gratis.

Lăsară maşina acasă la Felix, rămaseră pe trotuar şi îl priviră cum îşi sărută părinţii de rămas-bun.

Felix purta alb din cap până în picioare, cu nasturi aurii şi pantofi

lustruiți, și un chipiu de căpitan tras peste ochi.

— Asta e. Ultima șansă. Ultimul film pe care l-a închiriat. *Ofițer și-al naibii gentleman.*

Doamna Baxter se uită urât la el.

— Putem să avem și noi o seară când nu înjuri? Măcar una.

El se aplecă și o sărută pe obraz.

— Nu mă așteptați. O să i-o trag lui Candice toată noaptea.

Doamna Baxter oftă.

— O să faci dragoste, fiule. O să faci dragoste.

Felix își flexă bicepsul.

— Nu așa cum fac eu.

— Într-un șervețel în baie? zise Mae.

Felix îi conduse la Kitten, de care mama lui legase o fundă.

— Ca o mașină de nuntă, în pana mea.

— Nu încăpem toți în Porsche, zise Mae.

— Eu o prefer pe Kitten, spuse Sail.

— Nu și când o să auzi motorul.

Urcară în mașină și Felix călcă accelerația. Mae deschise geamul și auzi urletele câinilor din cartier, iar Sail tresări.

— Doare de-a binelea.

Se opriră în fața casei familiei Sweeny și Felix apăsă claxonul.

Mae îi aruncă o privire lui Sail; nu voia să uite momentul ăsta.

— Poartă rochie, zise ea.

Sally urcă în mașină, cu fața trasă, cu ochii roșii.

— Arăți ca o vrăjitoare, Băț de chibrit.

— Arăți superb, Sweeny, zise Felix, zâmbind în oglinda retrovizoare.

— M-a machiat gașca lesbienelor.

Mae întinse o mână în spate și Sally i-o strânse fără vlagă.

Când ajunseră la Sacred Heart, Mae văzu o mulțime compactă, rochii scumpe și pantofi cu toc, papioane negre și zâmbete largi.

Blițurile aparatelor foto străfulgerau, aerul mirosea a parfum, iar Mae reuși să zâmbească atunci când Sail o strânse tare de mână.

Felix parcă și coborâră cu toții din mașină.

— I-ați văzut pe Hunter și Hugo? întrebă Mae.

— Hugo probabil s-a dus după Viagra ca să ne-o tragem toată

noaptea, zise Liam, coborând dintr-o limuzină.

Mae ridică dintr-o sprânceană.

— Adică să ne-o tragem cu prietenele noastre, nu unul cu altul, clarifică Liam.

Candice sosi curând, urmată de Lexi și încă un grup de fete.

— Doamne, ce mașină, zise Liam, dând un șut în aripa lui Kitten. Nu ți-ai permis ceva mai bun pentru tipa cu care ai venit?

Se uită la Felix, apoi o văzu pe Sally coborând din spate și râse.

— De fapt, cred că tu o să ai nevoie de Viagra la noapte.

— Taci în pizda mă-tii, zise Felix.

Liam înclină puțin capul într-o parte, de parcă nu-i venea să creadă ce auzise, apoi făcu un pas în față.

— Las-o baltă, Liam, zise Candice.

Sail veni în fața lor și îl înfruntă pe Liam, cu un zâmbet ușor pe față. Dar Felix îl trase înapoi.

— Mă descurc.

— Ești sigur? întrebă Sail.

— Da.

Liam își scoase sacoul.

— Seara asta e din ce în ce mai tare.

Era masiv, iar brațele musculoase i se conturau pe sub cămașă în timp ce își trosnea gâtul într-o parte și în alta.

— De ce scoate sunetul ăla? îi șopti Felix lui Mae.

— O fi artritic, zise Mae.

— Pot să folosesc asta împotriva lui?

— Poate în viitor.

— Nu avem viitor.

— Ai dreptate.

— Urmează să mă iau la bătaie?

Mae încuviință.

— Așa se pare. Vrei să-i trag una în coaie?

Felix scutură din cap.

— E timpul să mă ocup singur.

Își scoase ochelarii și-i dădu lui Mae.

— Mai vezi?

— Nu, dar asta n-o împiedică pe Stella.

— Omoară-l, Felix. Mort, mort.

Mae se întoarse și le văzu pe Matilda și Betty, care îl priveau amândouă pe Liam ca pe o pradă.

Matilda zâmbi.

— Noi construim o lume nouă. Dacă intri-n horă...

— Trebuie să verși niște sânge, încheie Betty.

— Cred că sunt nebune, îi șopti Felix lui Mae.

Se formă repede o mulțime, care se așeză în cerc. Zgomotul se înteți, spectatorii cereau sânge, zbierau și se luptau pentru un loc în față.

Felix făcu un pas înainte.

Liam făcu un pas înainte.

— Las-o baltă, Liam, te rog, spuse Candice.

— Taci din gură, afurisito.

Mae se uită la Felix. Poate era din pricină că fata pe care o plăcea, Candice, nu avea ochi pentru el, că nimeni nu avea de fapt ochi pentru el sau poate era din pricina felului în care Liam vorbea cu iubirea vieții lui, însă chiar în clipa aceea începu să se miște de parcă știa ce face, de parcă lunile de ședințe de karate de la miezul nopții cu un posibil prădător sexual aveau să dea în sfârșit roade.

Liam se năpusti asupra lui.

Felix se răsuci din calea sa ca un toreador, un vârtej de poliester alb.

Apoi se mișcă și lovi cu putere.

Mulțimea privi mută de uimire cum Felix iese în sfârșit la lumină.

Îl nimeri pe Liam cu o precizie deplină și ar fi lăsat urme dacă și-ar fi strâns pumnul.

— Tocmai ai vrut să mă rupi în două? zise Liam, frecându-și fruntea.

— Karate, zise Felix încet, apoi îi aruncă o privire lui Mae.

— Mai dă-i una, șopti ea.

Iar atunci Liam înaintă și mulțimea tresări când Felix închise ochii strâns.

Sunetul unui corp lovind un alt corp se auzi în parcare, amuțind pe toată lumea.

Când Felix deschise ochii, îl văzu pe Liam întins pe pământ.

Se uită în dreapta și o văzu pe Sally Sweeny întinzându-i mâna și făcându-i cu ochiul.

— Îți eram datoare, Scobitoare.

În timp ce prietenii lui Liam încercau să-l ajute să se ridice, Felix se duse la Candice.

Fata stătea dreaptă pe tocuri, cu machiajul impecabil.

— „Acolo sus, unde ne e locul”[20], zise Felix.

— Tu erai, spuse Candice.

El încuviință.

— Tu ești zombiul violator și incendiator?

— Așa i se mai spune, interveni Mae.

— Poate ar trebui să-ți trag și eu un pumn, zise Candice.

Felix se lăsă în genunchi.

Candice strânse pumnul.

— Ultimele cuvinte?

A doua oară în seara aceea, Felix închise ochii strâns.

— Te iubesc.

Continuă, tot cu ochii închiși:

— Te iubesc din prima zi de școală. Când aveai un ghiozdan cu *Pisicile aristocrate.* Eu sunt O'Malley și tu ești Ducesa.

Sail se încruntă.

— Mereu când ploua stăteam înăuntru în recreație și ne uitam la un film. Erau o grămadă de filme, dar unchiul meu era îngrijitorul și îl puneam să ia *Pisicile aristocrate* de fiecare dată. Și apoi tu te ridicai și dansai pe cântecul ăla... mai ții minte? Prietenul lui O'Malley, Seat Cat.

Sally strâmbă din nas.

— Ce-i asta, ceva porno?

— „Cât de bine e să fii motan”, zise Candice în șoaptă.

— Și apoi în clasa a cincea, ți-ai uitat o dată echipamentul de sport și plângeai pentru că nu voiai să fii singura care face sport în chiloți. Așa că am zis că și eu mi-am uitat echipamentul. Și purtam chiloți cu *Povestea jucăriilor,* așa că nimeni nu te-a băgat în seamă și și-au bătut joc de mine în schimb.

[20] „Up Where We Belong”, piesă interpretată de Joe Cocker și Jennifer Warnes, de pe coloana sonoră a filmului *Ofițer și gentleman* (N. t.).

— Mai ţin minte... Buzz-Fulgeraş-de-la-Oraş, murmură Candice.

Felix dădu din cap.

— Mi s-a zis aşa doi ani de zile. Dar a meritat. Foloseşti Chanel No. 5, pentru că îţi aminteşte de bunica ta, şi n-am vrut să-i profanez tufa de trandafiri. Urăşti lamele.

Sail mimă din buze către Mae:

— Lamele?

Mae ridică din umeri.

— Dormitorul tău e albastru, pentru că adori apa. Ştiu asta pentru că în unele nopţi, când toată lumea se uită la cer, eu îmi îndrept telescopul spre fereastra ta, pentru că tu eşti mai frumoasă decât orice stea.

— Cred că a mers prea departe deja, şopti Mae.

Sail aprobă din cap.

— Vezi, chiar şi acum, continuă Felix, când toată lumea se uită la ultimele culori ale ultimului asfinţit pe Pământ, eu mă uit la tine. Pot să mor mâine şi o să fie OK, pentru că am avut sânge în mine să ţi-o zic în faţă. Te iubesc, Candice Harper.

Felix încă era pregătit de impact când Candice se lăsă în genunchi.

Nu era pregătit pentru sărut, aşa că uită să-şi mişte buzele.

— E de groază, zise Mae.

— Şi totuşi nu pot să nu mă uit, spuse Sail.

Mae îi privi pe amândoi şi zâmbi, fiindcă, în sfârşit, Candice avea ochi pentru Felix Baxter.

★★★

Sail o conduse înăuntru, unde amfiteatrul şcolii fusese transformat într-un omagiu adus lumii în care trăiau. Planetele se învârteau deasupra unor zone delimitate, construiseră un bar arctic, o plajă unde stătea un fotograf şi un ring de dans ca o pădure tropicală, cu ramuri agăţate de tavan.

Localnicii se oferiseră să ajute. Un bărbat de la pubul local alimentase barul, doamna de la cafeneaua de pe faleză se ocupa de catering. Mâncarea era oferită de reverendul Baxter.

Muzica era dată tare şi elevii fugiră pe ringul de dans. Vizavi erau profesorii, domnişoara Holmes îşi tampona uşor ochii, până ce nu-şi mai putu stăpâni lacrimile şi scuturâ din cap când elevii şi alţi

profesori se adunară în jurul ei și o strânseră tare în brațe.

Sail le aduse punci de fructe. Mae scoase sticla de votcă din poșetă și turnă din belșug.

— Am nevoie ca să rezist în seara asta.

— Desigur.

Când Sail o invită la dans, nu ripostă, ci se lăsă condusă, îmbrățișată și legănată. Se lipi de el, cu capul pe pieptul lui, privind la ceilalți.

Matilda o ținea strâns în brațe pe Betty, iar lângă perete Sally stătea cu un grup de Eterni și nu se uită nici măcar o dată la mâncare.

Ieșiră în curte și se adunară pentru o fotografie de grup, iar fotograful se lăsă în genunchi, cu spatele la priveliște, fiindcă în fața lui era una mult mai frumoasă.

Când apăsă pe bliț, strigară: „Eterni!”

Mae era gata să se întoarcă înăuntru când o văzu pe Hunter.

Trase aer în piept și se duse spre ea.

45

— Arăţi bine, târfuliţo.

Hunter purta o rochie aurie, pantofi aurii, o coroniţă aurie. Emana o siguranţă de sine aproape feroce.

— L-ai văzut pe Hugo?

— N-a venit încă, zise Mae.

— Vin şi eu mai târziu şi tot mă eclipsează.

Hunter începu să meargă mai departe, iar Mae se pregăti de ce avea să urmeze.

— Ştiu, zise ea.

Hunter se opri şi se uită la cer, cu spatele la Mae. În noaptea aceea stelele străluceau aproape la fel de tare ca Selena, ca o amintire a tuturor lucrurilor frumoase în timp ce se confruntau cu cel mai crud adevăr.

Hunter strânse în mână colierul când se răsuci spre ea, iar piatra albastră reflectă lumina.

— Tu l-ai pus la loc.

— Şi am găsit caseta.

Hunter încuviinţă, impasibilă, fără lacrimi, era prea puternică pentru aşa ceva.

— E treaba ta să duci corespondenţa. Consiliera Jane... caseta lui Abi trebuia să ajungă... Ai ascultat-o pe asta?

Hunter vârî mâna în poşetă şi scoase o sticluţă argintie, din care bău cu poftă.

— Nu era nevoie. Ştiam deja ce conţine.

— Pentru că taică-tău a mai făcut asta.

— Gemma Dune era o târfă drogată, zise Hunter. Nimeni n-a crezut-o. Adică să fim serioşi, tata şi ea...

Scutură din cap.

— Dar spunea adevărul.

— Există mai multe adevăruri, Mae.

Mae clătină din cap.

— Nu există.

Hunter bău din nou.

— Așa că v-ați mutat în West ca s-o luați de la capăt.

— La început credeam că Abi e drăguță. Puțin cam tristă, având în vedere faza cu maică-sa și toate cele. Parcă ar fi umblat în întuneric toată viața, iar eu i-am arătat lumina. Se îmbrăca la fel ca mine. Vorbea la fel ca mine. Am prins-o odată când copia felul în care îmi dau părul pe spate. Exersa iar și iar – Tom Ripley[21], știi ce zic? Minus talentul.

Mae nu spuse nimic, doar ascultă.

— M-am plictisit repede de ea. Nu i-am mai răspuns la telefon, am lăsat-o cu Lexi și Candice. Putea să iasă cu noi, dar nu voiam să-mi stea pe cap.

Altă înghițitură prelungă.

— Era așa de... copilă. Genul de fată care pune inimioară în locul punctului de la *i,* care vorbește despre dragostea adevărată ca și cum chiar ar fi adevărată. Credeam că minte când mi-a zis că i-a întârziat, spuse ea și râse. Fandosita de Abi Manton nu era destul de proastă cât să rămână gravidă, nu din greșeală.

— Dar a fost.

Hunter dădu din cap că da.

— Și-a făcut testul la mine acasă. A plâns până n-a mai putut. Eu stăteam acolo și mă uitam la ea. Te-ai simțit vreodată detașată, Mae?

Hunter îi aruncă o privire, apoi râse.

— Uite pe cine întreb și eu. Normal că da. Deci stăteam acolo, detașată.

În spatele lor, auziră râsete îndepărtate.

— I-am zis să-i spună lui Theodore să rezolve. Sau nu, în fine. Nu e ca și cum o să-l cunoască vreodată, nu?

— Și asta a fost tot? întrebă Mae, știind foarte bine că nu era așa.

Altă înghițitură.

— A vrut să vin cu ea. De fapt, a vrut să te duci tu cu ea, dar tu n-ai fost acolo, Mae. Să vină la mine cu rahaturile ei, zise Hunter și râse: De parcă mie îmi păsa.

— Erai în pădure când a venit la tine?

Hunter ridică din umeri.

---

[21] Aluzie la personajul psihopat din filmul *Talentatul domn Ripley*, cu Matt Damon în rolul principal (N. red.).

— Toată lumea are câte o parte preferată din West. Mie îmi place stânca. Îmi place să știu că aș putea să... e alegerea mea, corect? Îmi place să știu asta. Aș muri și eu așa. Un mic mister perfect.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Hunter flutură din sticlă.

— I-am zis încă o dată: „Cheamă-l pe Theodore să vină cu tine".

— Dar nu era al lui.

Hunter zâmbi.

— N-a vrut să-mi spună, iar mie mi se rupea. Dar eram băute. Vreau să zic că Abi nu ținea deloc la băutură, dar în noaptea aia eu am băut o sticlă și ea jumătate. Am fost impresionată.

Mae își ținu răsuflarea.

— Credeam că sunt atât de binecuvântată. Nici măcar n-am văzut fisura fatală sau poate că am văzut-o, dar am trecut-o cu vederea. Asta facem, așa ne iertăm de păcate? Ne uităm, dar nu vedem. Văd fete în jurul lui taică-meu, chiar și pe Lexi țâțele în sus, fundul în afară. Ce dracu', eu am inventat mișcarea asta.

— Nu eu ți-am furat colierul. Tatăl tău i l-a dat lui Abi. Ea l-a vândut ca să facă rost de bani de avort.

O tresărire aproape imperceptibilă.

— S-a liniștit în secunda în care numele lui i-a ieșit de pe buze, de parcă l-ar fi ținut prea strâns. Voia să spună cuiva, părinților ei. Mie. Lui Theodore, cuiva. Dar vezi tu, Mae, în ziua aia îi spusese deja consilierei Jane.

— Ce-ai făcut, Hunter?

— N-am făcut nimic. Am stat alături de ea. Și ne-am întins brațele de parcă puteam să zburăm. Nici măcar nu știu dacă a sărit sau dacă a alunecat.

Mae închise ochii, iar când îi deschise, văzu o urmă vagă de tristețe, o singură fisură pe chipul imaculat al lui Hunter Silver. Dar fata o alungă imediat, de parcă n-ar fi existat vreodată.

— Trebuie să faci lucrul bun, zise Mae.

— Nu există bun și rău.

— Trebuie să existe.

— Înainte credeam că ești rea, Mae, acum cred că ești doar naivă.

Mae se apropie de ea.

— Încă mai poți să-ți iei înapoi Eternitatea.

— Eu n-am avut niciodată așa ceva.

★★★

Mae dansă multă vreme cu Sail.

— Ești sclipitoare? întrebă el.

Mae se gândi la Abi Manton, la toate lucrurile prin care trecuseră.

— Sunt.

Se gândi că se terminase cu drama, iar atunci auzi zgomotul.

Mulțimea se dădu la o parte ca să-i facă loc.

Băiatul purta un smoching mulat pe corp. Avea buzele vopsite într-un roz-închis, fard fumuriu pe pleoape, genele date cu rimel.

Se auziră murmure. Liam se uită la Hugo de parcă era un fel de farsă despre care nu știa nimic. Hugo stătea drept și păși sub reflectoare.

Iar ceilalți râseră.

Râseră și arătară cu degetul, iar Hugo le aruncă tuturor un zâmbet exersat.

— Arăți ridicol, zise Liam.

— Arată sexy.

Se întoarseră în direcția din care venise vocea. Acolo stătea Hunter, în rochia ei aurie scânteietoare, și îi întinse mâna.

Hugo înaintă printre ei.

— Dansezi? o întrebă.

— Mai întâi trebuie să fac ceva.

O priviră cum urcă pe scenă. Muzica se opri în clipa în care fata apucă microfonul.

Le mulțumi că au venit.

— Arăți fantastic, Hugo. Și te iubesc.

El mimă din buze aceleași cuvinte.

Apoi Hunter arătă spre tatăl ei.

— Voiam doar să-i mulțumesc tatălui meu, care mi-a fost întotdeauna alături.

Domnul Silver zâmbi.

— Întotdeauna, vreau să zic.

Zâmbetul lui Hunter dispăru. Mae vedea cum îi tremură microfonul în mâini.

— Mai puţin în serile când spunea că lucrează până târziu.

Se lăsă o tăcere grea.

— Credeam că sunt norocoasă, ştiţi? Am un tată care lucrează din greu ca să putem avea toate astea...

Îşi scoase cerceii cu diamante şi îi azvârli pe podea.

— Dar eu ştiu. Gemma. Şi acum Abi.

Mae îi aruncă o privire domnului Silver, care stătea împietrit, cu ochii pironiţi asupra fiicei sale, care îşi dezvelea sufletul în faţa noastră.

— Ştiu că toată lumea e cu ochii pe mine... fetele se îmbracă la fel ca mine, se tund la fel ca mine. Imită ce spun şi ce fac eu, pentru că au impresia că astfel o să fie mai bune. Nu e aşa. Abi a făcut toate lucrurile astea. Iar tatăl meu a lăsat-o însărcinată.

Exclamaţii de surpriză în mulţime.

— Iar Abi a sărit de pe stânca aceea fiindcă simţea că nu are pe nimeni. Cunosc sentimentul. Ştiu cum e să se uite toată lumea la tine şi să nu te vadă nimeni. În seara asta cineva mi-a spus că îmi pot lua Eternitatea înapoi. Eu nu cred că e adevărat. Dar ce dracu', o să încerc oricum.

46

— Rahat, ce ustură! zise Hunter, în timp ce Mae se ocupa de încheietura ei.

Stăteau pe o bancă la capătul aleii.

Cu toţii mărşăluiseră prin West ca o armată la costum şi în rochii de seară.

Petrecerea se ţinea acasă la familia Prince.

Reflectoare luminau cerut în timp ce basul bubuia în difuzoare.

— Eşti OK? întrebă Mae.

— Acum, da. Sunt beată. Dar când o să ajung acasă şi o s-o văd pe maică-mea...

Mae şi Hunter îl priveau pe Hugo care se încăiera cu Liam în joacă, iar Liam glumea că Hugo era prea îngrijorat să nu-şi piardă o unghie ca să se implice ca lumea.

— Iubitului tău îi place să se machieze.

— Am ştiut mereu, Mae. Mereu. L-am prins cu rujul meu când credea că dorm.

— Nu te deranjează?

— Hugo e băiat bun, doar că o ascunde bine.

— Sub un strat gros de fond de ten.

— A învăţat de la maestră.

Se ridicară în picioare.

— Am uitat să te întreb... ce-ai făcut cu celelalte casete? întrebă Mae.

— Fii serioasă, n-am fost eu. Tu chiar crezi că voiam ca Abi Manton să se întoarcă din morţi?

Casa era aproape de nerecunoscut. De fiecare copac erau atârnate şiraguri de lumini, un valet stătea lângă uşă şi oferea şampanie în timp ce bannere cu Balul erau agăţate la ferestre.

Din maşinăriile de lângă garaj fumega gheaţă carbonică, plutind ca o ceaţă peste alee. Dincolo de ea se afla groapa, amintirea că nimic nu era normal legat de noaptea asta, indiferent cât s-ar fi prefăcut cu toţii că nu e aşa.

Hugo stătea în întuneric. Mae vedea cum îi tremură mâinile.

— Nu e nevoie să faci asta, zise Hunter.

— Tu l-ai înfruntat pe taică-tău, îl înfrunt și eu pe al meu. Așa am convenit.

Poate că Hunter ar fi făcut-o oricum. Mae se uită la ea, în rochia aceea aurie perfectă, și se întrebă cât de puțin știa de fapt despre ea.

Hunter îl sărută, apoi retușă rujul amândurora. Hugo trase adânc aer în piept, o luă pe Hunter de mână și porniră pe alee.

Înăuntru, muzica era asurzitoare.

Fiecare cameră era plină de lume.

În bucătărie, adolescenții jucau *beer pong.* Mae privi cum un băiat fuge pe lângă ea cu mâna la gură, căutând un loc unde să vomite.

— Avem nevoie de o cameră, îi zise Candice lui Hugo.

Apoi îl apucă de mână pe Felix. Acesta se uita implorator la Mae, care se aplecă mai aproape ca să-l audă.

— Mi-e frică, zise el.

Hunter arătă spre scări.

— Alege.

Felix se apropie mai mult de Mae.

— Pastilele alea pe care le iau să mă țină treaz... nu mă țin treaz cu totul. De fapt, e tocmai pe dos.

— Doamne.

— Mda, nici el nu m-a ajutat până acum.

Candice îl trase spre scări.

Felix părea gata să izbucnească în plâns în timp ce o urma, cu degetele încrucișate la spate, de parcă spera la un miracol.

Și atunci muzica se opri.

Sergentul Walters intră în încăpere, ținându-și chipiul în mână, cu buzele strânse. Mae se gândi la viața lui, la faptul că lucra în ultima noapte, la angajamentul lui de a păstra ordinea.

Bărbatul se apropie de Sally Sweeny și o rugă să iasă.

Mae se așeză în fața ei.

— Trebuie să vorbesc cu Sally între patru ochi.

— Nu, zise Mae. E ultima noapte, e la o petrecere. Are nevoie de asta.

Sergentul Walters păru să cântărească lucrurile, apoi se uită direct la Sally.

— Ai ceva să-mi spui, Sally?

Sally se uită la Mae.

Sergentul Walters continuă să o privească.

— Mitch Travers era la pescuit azi. La întoarcere a văzut ceva lângă golfuleţ. Era alb ca o stafie când mi-a spus.

— Ce a văzut? întrebă Sally, atât de încet că Mae îşi auzea propria respiraţie.

— Doi oameni. Singurii care au dispărut din oraşul ăsta de când am închis şoseaua.

Sally se uită în pământ.

— I s-a părut, interveni Mae.

Simţea fiecare privire asupra ei, a lui Sally şi Sail şi asupra sergentului Walters.

— Mareea se retrage la răsărit. O să reuşesc să ajung la ei. Dar cred că ştiu destul de bine ce o să găsesc. O să fie mai uşor dacă îmi spui. Trebuie să vii cu mine, Sally.

— Şi apoi ce se întâmplă? întrebă fata.

Sergentul Walters îi zâmbi, genul de zâmbet trist care aproape o sfâşie pe Mae.

— Eu îmi fac treaba. Eu vă ţin pe toţi în siguranţă şi mă ocup de respectarea legii. Şi nu contează dacă vine Selena sau dacă nu vine. Eu o să mor apărând oraşul ăsta şi valorile care l-au construit. Trebuie să te arestez, Sally.

Sally dădu să facă un pas în faţă, dar Mae rămase la locul ei.

— Nu îngreuna lucrurile, spuse bărbatul.

— Sally a fost la concert azi-noapte, zise Mae.

— Şi după aceea?

— A fost pe plajă cu mine, zise Matilda.

— Eu am văzut-o la unsprezece, spuse Betty.

— Eu am văzut-o la miezul nopţii, zise Sail.

— Eu am fost acolo până în zori. Chiar lângă ea, zise Hunter.

Sergentul Walters se uită pe rând la fiecare dintre ei.

— Şi înainte de concert?

O vreme, nimeni nu spuse nimic.

— A fost cu mine. Am repetat toată ziua.

Cu toţii se întoarseră şi îl văzură pe Theodore, în ţinuta lui

ireproșabilă.

Sergentul Walters se uită la încheietura lui, apoi scutură din cap cu tristețe, de parcă era dezamăgit de fiecare dintre ei.

— Casa ta, Sally. Presimțirea aceea pe care o am. Tot clorul care se simte în aer. Eu înțeleg, crede-mă că înțeleg. Ar fi trebuit să vii la mine. Ai datoria de a raporta ce s-a întâmplat.

— De a raporta? întrebă Mae.

Bărbatul se întoarse spre ea.

— Ce mai face tatăl dumneavoastră, sergent Walters?

Aerul dintre ei îngheță.

Apoi el privi în jur, la toate chipurile care îl priveau, și luă hotărârea pe loc, fiindcă o cunoștea pe Mae și știa că ea nu va renunța.

— În zori o să aflu. Și toată treaba asta tocmai s-a înrăutățit foarte tare pentru voi toți.

Îl priviră cum pleacă.

O vreme nu vorbi nimeni, apoi Mae o urmă pe Sally afară, la piscină, când muzica porni din nou.

Priviră împreună albastrul apei.

— O să-i spun ce am făcut. O să-i spun că am făcut-o singură și...

Într-o clipă, Jon Prince îl văzu pe fiul său. Machiajul de pe fața lui.

Iar clipa aceea părea să se întindă atât de mult încât Mae se apropie de Sail și simți cum i se încordează corpul.

Ura pe care Prince o simțea față de fiul lui excepțional era palpabilă.

Mae zări câțiva Eterni, dar aceștia nu se întoarseră, ci se apropiară în tăcere de Hugo, până ce ajunseră lângă el.

Apoi ieșiră alții din casă, poate douăzeci, care se așezară la rând.

Jon Prince începu să râdă.

— Acum o faci pe față? Nu te-am bătut destul?

Hugo îl privi pe tatăl său.

Jon Prince continuă să rânjească, deși râsul îi pieri.

Hunter îl ținea în continuare de mână pe Hugo.

Jon Prince făcu un pas spre fiul său.

Însă la fel făcu și Liam.

Și Sail.

Și încă zece Eterni.

— Ți-ai adunat gașca, zise Jon Prince, batjocoritor. M-am străduit cu tine, Hugo. Am făcut mereu tot posibilul, dar semănai prea mult cu maică-ta. Ce dracu', începi și să arăți ca ea.

Apoi începu tirada. Poate că era beat sau înfricoșător de treaz, dar îl înjură pe Hugo. Îi spuse că e un ciudat, un fătălău, că nu e un Prince.

Mae se uita la Hugo, care nu spunea nimic, însă ea vedea durerea și forța din el.

— Poate nu te-am bătut suficient de tare, zise Jon Prince.

— Cum ai bătut-o pe mama suficient de tare?

— Ia vezi.

— De ce? Credeam că ne spunem ce simțim cu adevărat. Ne mărturisim toate păcatele până vine dimineața.

— Taci din gură, Hugo.

— Noaptea în care ai început să sapi a fost noaptea în care ne-a părăsit mama. Doar că, de fapt, n-a fost dintre cei Plecați, nu-i așa?

— Te avertizez.

Hugo făcu un pas înainte.

— N-ai vrut, asta mi-ai zis. S-a lovit la cap când a căzut. Fiica familiei Wright de alături era afară, se uita la cer. Și te-a văzut când săpai. Așa că le-ai spus tuturor că sapi un buncăr.

Jon Prince îl privea pe fiul său cu o ură arzătoare în ochi.

— De-asta nu-i lași pe inspectorii din construcții să intre. De-asta ai făcut toată treaba singur. De-asta orașul se tot zguduie așa. Pentru că îl distrugi. Pentru că știi ce o să găsească.

Jon Prince trase adânc aer în piept, apoi zâmbi.

— Puteai să ai totul, Hugo. Dar acum o să putrezești exact ca maică-ta. Și ciudații ăștia de prieteni ai tăi.

— Nu suntem ciudați, zise Hugo.

— Suntem terminați, spuse Hunter.

— Și dubioși, zise Mae.

Jon Prince se uita la ei de parcă erau nebuni. Apoi făcu un pas în spate și cu toții îl priviră în timp ce liftul începu să coboare.

— Pentru tine nu am loc aici, îi spuse lui Hugo, aruncându-i o ultimă privire, apoi dispăru sub pământ.

Auziră cum uşa grea din oţel începe să se închidă pentru prima dată. Pârâia în timp ce se mişca din loc.

Nimeni nu vorbi multă vreme.

Hunter se lipi de Hugo.

Nu părea trist, îşi zise Mae, era ceva diferit la el, de parcă în sfârşit şi-ar fi găsit Eternitatea.

47

Petrecerea continuă în forță până când cerul se lumină.

Iar atunci Eternii se adunară pe Ocean Drive. Împreună coborâră pe plajă, cu Sally în mijlocul lor. Poate că spaima începea să se risipească, fiindcă atunci când Mae o privi, văzu că lacrimile îi șiroiau pe obraji.

La golf îl zăriră pe sergentul Walters, cu capul plecat în timp ce înainta greoi prin nisip, ca un condamnat.

Mergeau la mică distanță în urma lui.

— Putem să plecăm din oraș, zise Mae.

Sally scutură din cap.

— Cred că m-am săturat să-mi fie frică.

— N-o să-l las să te ia.

— Nimeni n-o să-l lase, zise Matilda.

Atunci Sally se opri, chiar în fața lor, și îi îmbrățișă pe rând pe fiecare.

— Voi m-ați apărat. Acum e timpul să vă apăr și eu pe voi. Mă descurc singură.

O priviră cum traversează plaja, urmându-l pe sergentul Walters în timp ce apa începea să se strecoare printre stânci. Știau ce va găsi, știau că Sally va mărturisi. Avea să moară singură.

— O lăsăm să facă asta? întrebă Mae.

— În niciun caz, zise Betty.

O prinseră din urmă pe Sally și merseră în pas cu ea. Cinci Eterni, păstrând același ritm.

Venise vremea refluxului.

— În regulă, zise sergentul Walters în clipa în care i se eliberă calea.

Erau gata să înainteze odată cu el când auziră acel huruit cunoscut.

De data asta venea de deasupra lor.

Și era mai puternic, atât de puternic încât fiecare făcu un pas înapoi în apă.

Sail fu primul care observă crăpătura.

— Doamne... zise Mae.

Crăpătura din peretele stâncii fu urmată de alta.

Betty arătă sus, în faţa lor.

— E casa familiei Prince, zise sergentul Walters.

Crăpăturile şerpuiau dinspre buncărul de oţel îngropat adânc în pământ. Buncărul pentru care Jon Prince nu avea autorizaţie de construcţie. Buncărul care făcea oraşul West să huruie.

Priviră cum stânca începe să se fărâme. Apoi bucăţi mari de piatră porniră să cadă. Rămaseră împietriţi când buncărul din oţel al lui Prince fu scos la iveală.

Iar peste West se lăsă din nou liniştea.

Mae era singura care privi înainte, spre golfuleţ, şi îşi ţinu răsuflarea zărind două siluete aproape expuse vederii.

Sergentul Walters era gata să se întoarcă spre golf când se auzi al doilea huruit.

De data aceasta fu sălbatic, atât de adânc şi de zgomotos, încât Mae văzu cum zeci de oameni aleargă spre ei, făcându-le semn să se retragă.

Un urlet când se căscă încă o crăpătură.

Fisura traversa peretele alb al stâncii şi se răsucea în sus până ce ajunse la cimitirul de deasupra lor.

Timpul încetini.

Biserica ce se înălţase acolo vreme de două sute de ani începu să se încline spre ei.

— Fugiţi! strigă sergentul Walters.

Se întoarseră şi fugiră de-a lungul liniei apei. Sail o ajută pe Sally.

Abia când auziră ultimul huruit se opriră, cu răsuflarea tăiată în clipa în care se întoarseră şi priviră cum biserica se prăvăleşte peste pietrele de jos.

Norul de praf se înălţă în aer.

În depărtare, Mae văzu zeci de oameni care fugeau de el, apoi se aşezau la marginea drumului ca să privească spectacolul.

Auzi urlete, văzu oameni care se adunau şi plângeau.

Stăteau acolo uluiţi, iar golfuleţul dispăruse, înlocuit de molozul care continua să curgă. Sergentul Walters îi lăsă acolo şi fugi spre golf, pentru a încerca să izoleze zona de deasupra ca să ţină lumea la

distanță.

— Doamne! exclamă Felix, când ajunseră înapoi la mulțime.

— Am mușamalizat deja povestea, spuse Mae.

— Biserica, zise Hunter.

Stătea în picioarele goale pe nisip, ducându-și în mână pantofii cu toc.

Li se alăturară alții, îmbrăcați în ținutele de gală.

— O ultimă noapte de pomină, zise Hugo.

— Da, fu Sail de acord.

Ridicară cu toții privirea și se uitară spre vârful stâncii, la golul unde se aflase credința lor, unde își petrecuseră nenumărate duminici întrebând de ce și implorând să li se spună mai mult.

— A căzut peste golfuleț? întrebă Sail. Să fiu al naibii.

— Nu, n-o să fii. Niciunul dintre noi n-o să fie.

Valurile îmbrățișau țărmul.

Soarele se înălța tot mai sus.

— A fost viața noastră, spuse Hugo.

Mae nu îl observă pe băiatul din spatele lor.

A doua oară în dimineața aceea timpul încetini, sunetele fură înăbușite, păsările se rotiră deasupra lor.

Expresia surprinsă de pe chipul lui Hunter.

Felul în care urletul lui Candice pluti deasupra tuturor.

La început Hugo nu se mișcă, doar se uită la Mae și Hunter, cu o privire nedumerită. Zâmbi din nou când i se scurse culoarea din obraji și căzu în genunchi. Sail încercă să-l prindă.

Iar atunci văzură sângele.

— Îmi pare rău, spuse Jeet Patel și lăsă cuțitul să cadă pe nisip.

48

Orice mai rămăsese din ei muri în dimineaţa aceea pe plajă. Muri când o priviră pe Hunter Silver, cea mai nouă Eternă, cum îşi leagănă în braţe iubirea vieţii ei.

Sail încercă să oprească sângele, dar era mult prea mult.

Sergentul Walters îngenunche lângă ei.

— La naiba, zise el. La naiba.

Îl luă imediat pe Hugo. Îl cără cu ajutorul lui Liam până la maşina de poliţie şi demară. Mae o strângea tare în braţe pe Hunter.

Fata nu plângea.

Când mulţimea începu să se risipească, Hunter se duse lângă Candice şi Lexi, cu palmele lipicioase de sângele lui Hugo, şi închise ochii, lăsând soarele să-i încălzească faţa.

Mae se aşeză pe piatra cea netedă şi îi termină tatuajul lui Felix.

De data asta el nu plânse.

— Ştiu că tu ai fost, zise Mae.

Felix rămase cu ochii la încheietura mâinii sale.

— Te-am văzut pe înregistrarea de la camerele de supraveghere. E îndatorirea ta, nu? Tu strângi foile pentru slujbe de la imprimante. Ai strecurat şi tu una între ele. Ştii cum funcţionează sistemul audio al şcolii. Clubul Audiovizual. Cred că ştiu de ce ai făcut-o. Vreau doar... adică, voiam să zic...

Băiatul îşi lipi tâmpla de tâmpla ei.

— Voiam să-ţi dau înapoi Eternitatea. Dar ştiam că numai Abi poate face asta.

Ea îl îmbrăţişă strâns.

Îl văzură pe reverend stând la marginea apei, cu mama lui Felix alături.

— Ultima slujbă. Nu vrea s-o ţină, zise Felix. S-a prăbuşit biserica şi a luat-o ca pe un semn. Asta şi faptul că fiul lui va arde în focurile iadului. Crede că a dat greş.

— Ştii ce ai de făcut, zise ea.

— Ştiu.

— Vrei un discurs de încurajare?

— Da.

— M-ai ajutat să capăt Eternitatea. Așa că poate e timpul să le-o oferi și lor.

Felix se ridică în picioare.

— Atât?

— A fost o noapte lungă.

— Nu mai sunt virgin.

— Cum a fost?

— Se pare că Liam nu glumea când a zis că se gândeau să facă rost de Viagra.

Se uitară spre Liam, care stătea singur, la fel de distrus ca Hunter.

Crucea mare fusese salvată de lângă ruinele bisericii și cărată până la marginea golfului.

Aproape tot orașul veni la acea ultimă slujbă, din zorii ultimei zile. Îl așteptau pe reverendul Baxter, însă avură parte de fiul său. În costumul său alb elegant, Felix se urcă pe o bucată de lemn plutitor și luă microfonul în mână.

Mae se așeză, cu Stella în poală, ținându-l de mână pe Sail.

Privi în jur și văzu mulțimile adunate pe promenadă, în timp ce alții stăteau în apă până la glezne.

Îi auzi frica din voce când începu.

— Obișnuiam să-mi pun întrebări despre credință. Încercam să cântăresc avantajele și dezavantajele. Religia și ce înseamnă ea. Am văzut oameni care se ascundeau în spatele ei, care o foloseau ca pe o scuză pentru a săvârși acte de cruzime în numele altcuiva. Ca să compare. Ca să judece. Nu am crezut niciodată că voi sta așa aici. Tatăl meu și-a dorit asta dintotdeauna. Eu am spus mereu „nu". Nu voiam să fac parte din ceva în care nu cred. Apoi mi-am dat seama că nu era vorba de Dumnezeu, de Dumnezeul vostru sau al meu. Era vorba de mai mult decât atât. În ultima lună am văzut cea mai bună latură a omenirii, dar și pe cea mai rea.

Mae se uită pe rând la Sail, la Sally Sweeny, la Matilda și Betty.

— Cu cât privești mai îndeaproape, cu atât vezi mai puțin, așa mi-a spus cineva odată. Așa că duminica trecută am stat în fața bisericii și am privit. L-am privit pe tatăl meu cum spune povești, i-am privit pe oameni cum își găsesc alinarea în cuvintele lui. Asta e tot. Alinare.

Speranță. Credință în oameni. Nu știu ce se va întâmpla în dimineața asta. Nu știu ce se va întâmpla după aceea. Ca să fiu sincer, nu cred că știe cineva. Indiferent ce ne-ar făgădui, indiferent din ce carte citesc sau către ce rai își ridică privirile. Așa că în loc să mă rog alături de voi pentru ceea ce ar putea fi, vreau să vă uitați în jurul vostru acum și să vă dați seama de ce este deja. De ce puteți auzi și vedea, și atinge. Nu vă luați ultimul rămas-bun, spuneți primul „bună dimineața". Mi-am petrecut ultimii ani încercând să-mi dau seama ce versiune a mea vor vedea și vor simpatiza oamenii. A fost nevoie de tot timpul de până acum, ultima oră din ultima zi, ca să înțeleg că sunt eu, așa imperfect, unic și fantastic cum sunt. Și că în prietenii mei se găsește credința mea. Și asta e tot ce îmi trebuie. Iar o perioadă extrem de scurtă, eu, Felix Baxter, am fost suficient de norocos cât să trăiesc.

Sail strânse mâna lui Mae în timp ce ea o sărută pe cap pe sora ei și îi inspiră mirosul părului.

— Măcar n-a înjurat, șopti Stella.

Felix își drese glasul, desfăcându-și brațele.

— Suntem uimitori, ce dracu'. Absolut fiecare dintre noi.

49

Rămaseră la locurile lor.

Împreună.

— Trebuie să termini, zise Stella. Trebuie să-mi povesteşti despre Saviour 1. Mi-ai promis.

— Ştii că i-am zis odată exact acelaşi lucru lui tata.

— Nu vorbeşti niciodată despre tati.

Mae o strânse la piept pe sora ei, iar Sail se aplecă mai aproape. Felix stătea lângă ei, le zâmbi părinţilor săi şi închise ochii.

— Povesteşte-mi despre navetele Saviour, zise Stella.

Tatăl ei o ţinea de mână în timp ce se plimbau desculţi pe nisip.

Avea nouă ani şi lumea era a ei.

Vara era nesfârşită şi, cu toate că oamenii vorbeau despre roca din spaţiu, nu era altceva decât un subiect de bârfă la cina luată în faţa televizorului.

Se făcură zeci de filme. Mae şi tatăl ei stăteau până târziu în serile de sâmbătă şi se uitau la ele. Mae adormea cu mult înaintea sfârşitului.

— Există planuri să ne salveze. Oameni... din toată lumea. Au format un grup de acţiune. Ştii ce înseamnă asta?

— Se întâlnesc ca să întreprindă o acţiune.

Tatăl ei zâmbi ca şi când ar fi vrut să spună că Mae era isteaţă.

Era de înălţimea potrivită, avea constituţie potrivită, era potrivit la toate mai puţin la a o iubi.

La asta era strălucit.

— Racheta Saviour o să fie lansată peste câteva zile.

Se opriră şi se întoarseră cu faţa la apă.

— Bebe o să vină în curând?

El încuviinţă. Purta un ceas vechi şi uneori, când venea de la lucru, i-l strecura la încheietura mâinii şi ea îi lua servieta şi paltonul şi se prefăcea că lucrează într-un birou.

— Şi o să locuim altundeva?

El se lăsă în jos, îngenunchind în nisip. Purta pantaloni scurţi şi apa îi udă genunchii.

— O să locuim altundeva. Te sperie lucrul ăsta?

— Da.

— O să fim împreună. Eu, cu tine și mama ta... și sora ta.

Mae se uită la el.

Tatăl ei zâmbea.

— E fetiță?

— Mama ta a zis că pot să-ți spun. Va trebui să ai grijă de ea. O să fii modelul ei.

— O s-o învăț cuvinte urâte.

— Desigur. Și poate ai putea s-o înveți să fie bună, ca tine.

— O s-o apăr. Asta o să fac.

— Promiți?

— Promit.

Mae îl îmbrățișă, atât de strâns încât el își pierdu echilibrul și căzură amândoi pe spate. Țipă când îi udă apa.

Mae se uită pe plajă, spre același loc, și se întrebă dacă peste trei miliarde de ani, altă fetiță o să facă aceeași promisiune și o s-o respecte.

Apoi se uită la prietenul ei, Felix Baxter, care se cufundase în cele din urmă într-un somn adânc.

— E timpul, zise Sail.

— Rămânem împreună? întrebă Stella.

— Da.

Îi acoperi Stellei urechile cu palmele.

Liniștea dură până la primul urlet.

Oamenii se întoarseră și începură să fugă.

Mae o ținea strâns în brațe pe sora ei.

Cineva o întrebase odată cum îți faci moartea să aibă însemnătate.

— Te iubesc.

Sail rosti cuvintele aproape de urechea ei.

— Te iubesc.

Lumina fu orbitoare.

Lumea lor deveni mai strălucitoare.

Mulţumirile mele se îndreaptă către:

Genialul Gordon L. Dillow, a cărui carte, *Fire in the Sky,* m-a ajutat să construiesc povestea de faţă.

Victoria, Charlie, George şi Isabella. Cu nimeni altcineva nu mi-aş dori mai tare să mă izolez.

Cath Summerhayes. Când viaţa e grea, mă întorc la tine, iar tu îndrepţi lucrurile. Te iubesc.

Fliss Alexander, care a pornit în călătoria asta alături de mine.

Maurice Lyon, pentru că ai luat hăţurile în mână, pentru că eşti mereu atât de bun şi de răbdător, şi pentru că m-ai ajutat să spun povestea asta.

Emma Quick, Molly Holt şi echipa extraordinară de la Hot Key. Sunteţi incredibil de talentaţi, iar eu sunt foarte norocos să lucrez cu voi.

Isobel Taylor, pentru că ai creat cel mai frumos şpalt pe care l-am văzut vreodată.

Ruth Logan, e greu să exprim în cuvinte cât de mult te iubesc. Tind să spun asta foarte des, dar când e vorba de tine, vorbesc serios.

Talya Baker. Îţi mulţumesc că ai făcut cartea asta mai bună în absolut toate privinţele, că mi-ai găsit toate greşelile fără număr şi că eşti atât de amuzantă şi de drăguţă când eu o dau în bară (fără încetare).

Sasha Baker, pentru că ţi-ai aruncat privirea de expert peste povestea de faţă şi pentru că m-ai învăţat cum să sparg un lacăt.

Rebecca Elphick şi toată lumea de la Easypress.

Sophie McDonnell şi Muhammad Nafay. Coperta pe care ai creat-o este uluitor de specială. Cuvintele dinăuntru nu sunt pe măsura ei.

Fran Burgoyne. Este nevoie de o pricepere extraordinară ca să narezi un *audiobook* şi sunt uimit de talentul tău. Şi Marina Stavropoulou, pentru că ai promovat *audiobookul* şi ai găsit-o pe Fran.

Katie McGowan şi Cal Mollison, pentru că mi-aţi inspirat atâtea preparate exotice. Pasiunea şi sprijinul vostru reprezintă ceva pentru care voi fi mereu recunoscător. Vă iubesc pe amândoi.

Luke Speed, pentru că ai făcut să plouă cu bani şi pentru că mi-ai inspirat *lookul* de aviator pentru ţinuta de casă. Acum zici că sunt de la Hollywood.

Minunata Jess Molloy, pentru gradele incredibile de minunăţie.

Toată lumea de la Curtis Brown, cea mai bună agenţie din ţară.

Frankie Pellatt, prietenul meu în ale pisicilor, busolă morală şi vrăjitor al tehnologiei. Pachete. Analiza datelor. Net. SPET.

Isabelle, Lisa şi Tom. La data la care scriu aceste rânduri, nu am mai băut din carafa în formă de somon de mai bine de un an. Mă doare sufletul de dorul vostru (deşi ficatul mi se vindecă).

Nick Matthew, pentru iubire şi râsete. Şi pentru că nu renunţi niciodată. Am parcurs un drum lung de la micul-dejun.

Tuturor celor de la Bishop's Stortford Library. A doua mea familie, mult mai drăguţă.

Familiei mele. Ce stânjenitor.

Minunaţilor librari care m-au promovat pe mine şi poveştile mele. Vă mulţumesc că mă faceţi să mă simt ca acasă când vin în vizită.

Comunitatea de bloggeri de carte. Sunteţi cei mai buni.

Liz Barnsley, tu eşti tonicul, iar eu sunt ginul.

Siobhan O'Neill. Întotdeauna.

Extraordinarii mei prieteni autori, care sunt, ca întotdeauna şi fără încetare, buni şi frumoşi.

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

CHRIS WHITAKER

YOUNG 14+

Ce ai face dacă ai şti că lumea va fi distrusă de un asteroid uriaş peste exact o lună?

În urmă cu zece ani, s-a anunţat că asteroidul Selena urmează să lovească Pământul.

Zece ani mai târziu, toată lumea aşteaptă sfârşitul lumii. În timp ce Selena se apropie de Pământ cu repeziciune, profesorii nu-şi mai pot stăpâni elevii şi încep să-şi piardă ei înşişi cumpătul. Realitatea a devenit una în care faptele şi consecinţele lor nu mai sunt legate. Una în care cei populari sunt totodată trofee şi ţinte. Iar resentimentele mărunte devin tot mai înverşunate cu fiecare zi.

Şi atunci când Abi Manton, prietena lui Mae, este găsită fără suflare la poalele unei stânci, oamenii încep să se întrebe dacă a sărit sau a fost împinsă. Pe măsură ce numărătoarea inversă a celor 30 de zile rămase până la sosirea asteroidului continuă, secrete teribile ies la suprafaţă, iar măştile tuturor cad rând pe rând.

www.editurivirtual.ro

ISBN 978-606-45-1343-9

TREI